

ΟΛΥΜΠΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

5 ON — Δε μπορούσα ποτέ να φαντασθώ, πώς θα βρισκότανε χειροῦργος πού να μὴν προκαλῇ φοβή... — Σοῦ προκαλοῦν φοβή οἱ χειροῦργοι; τὴ ρώτησε ὁ Γιώργος με τὸ νοῦ του ἀλλοῦ.

— Μὰ, εἶνε καὶ φριχτοί! Ἀνθρώποι βαμμένοι μὲ σὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου!...

— Εἶν' ὅπως τὸ πάρ κανεῖς...

— Ἐγώ, μὴν φορᾶ, ἀν' ἡ κακὴ μου τύχη τόφερνε νὰ με πεσοκόβω εἰς...

— Μεγάλη μου τιμὴ, μικρὴ μου Μιράντα! Ἡ Στέλλα κ' ὁ Δημήτρης εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ. Ἐκεῖνος κατὶ τῆς ἐλαφροῦς, κ' ἐκεῖνη γελούσε με κέφι. Ὁ Γιώργος δάγκωσε τὰ χεῖλιά του:

— Φαίνεται πολὺ εὐθύμως σήμερὰ ὁ Δημήτρης...

— Ναί... Λέει πολλὰ σακαμάρες, κ' ἡ Στέλλα κάνει κέφι μαζὶ του...

— Ὡραὶ πρῶμα νὰ λὲρ κανεῖς σακαμάρες... εἶπε ὁ Γιώργος με σφιγμένα δόντια.

Ἡ Μιράντα τὸν κύτταξε στραβά. Ὑστερὰ, φώνησε:

— Στέλλα, Δημήτρη... Τί λέτε; Γυρίζουμε... Νύχτωσε πιά...

Τὸ ζευγάρη πού προπορεύονταν σταμάτησε. Ὑστερὰ, ἡ Στέλλα κ' ὁ Δημήτρης γυρίσανε.

Τώρα, προχωρούσανε κ' οἱ τέσσερες μαζί, σὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ Δημήτρη νὰ τραβῇ ῥυθμίσει τὸ βῆμα τῆς ἀνάλογη, κ' εἶσι δὲ δημιουργηθῶσαν πιά δύο ζευγάρια. Ἡ συζητὴ ἐξυψώθηκε, κ' εἶσι κ' οἱ τέσσερες φέσαν ἀκροφί κ' ἀμύλητοι σὸ ξενοδοχεῖο.

Μία μεγάλη παρέα τοῦς περιέμενε σὸ κῶλλ — νύει, κοπέλλες... Τοῦς ὑποδέχτηκαν με φωνές:

— Εἰ, τί γίνετε;... Σὰς περιμένουμε.

— Νὰ μὰς κάνετε τί;... ῥώτησε ἡ Στέλλα.

— Νὰ συνεννοηθοῦμε γιὰ μετὰ τὸ φαί...

— Τί προκεῖται νὰ γίνῃ μετὰ τὸ φαί;...

— Μὰς περιμένει ὁ Γιαννοῦλης στὴ βεράντα του...

— Ὁ Γιαννοῦλης;...

— Ναί... Ἄντε, φάτε γρήγορα, κ' εἰλάτε. Τὸ ξέρει τὸ σπῆτι, Στέλλα...

Ἡ Στέλλα ἀνέστησε ἡ Μιράντα ὑποβύρνια παρέα.

— Εἰ, μὰ φυσικὰ θάρρητε καὶ οἱ σεις... Φύλαρα καὶ προκλητικὸ θηλυκὸ.

— Ἄν με καλεῖστε...

— Μὰ, φυσικὰ, θὰ πάμε ὅλοι, ὁ Δημήτρης, ἡ Μιράντα, ἡ Στέλλα, ὁ «γυῖος» (ὁ γυῖος τῆς)...

Ὁ προσδιορισμὸς ἐρχόταν ἀνδρομυρία μετὰ τὴν εἰρωνεία σ' ὅλων τὸ στόμα. Ὁ Δημήτρης γέλασε. Ὁ Γιώργος δάγκωσε τὰ χεῖλιά του.

— Λοιπὸν, εἰσὶ φεύγουμε... εἶπε τὸ μικροκαμωμένο θηλυκὸ. Ὁτε κ' ἔλατε...

Τώρα, μέινανε πάλι μόνοι τοῦς οἱ τέσσερες σὸ κῶλλ τοῦ ξενοδοχεῖου.

— Ἀς πηγαίνουμε κ' ἐμεῖς, Δημήτρη... εἶπε ἡ Μιράντα.

— Ναί, πάμε... — Μὰ... Καθόποτε... τοῦς εἶπε, στενωχῶ-ρημένα ἡ Στέλλα.

— Θὰ πάμε νὰ φάμε, καὶ θὰ συγκατη-θοῦμε σὸ Γιαννοῦλη. Ἐξέρεις, Στέλλα, ἀπέναντι ἀπ' τίς κούνιες...

— Ναί, ξέρω... ἀπάντησε ἡ Στέλλα. Κα-θόστε ὅμως καλύτερα νὰ φάμε μαζί... Πάρει θὰ μὰς κάνετε... Δὲν εἶν' εἶται, Γιώργο;...

— Ὑποχθόνια... μουρμούρισε ἐκεῖνος ἐξω φρενῶν.

— Ὁ γὰρ κ' οἱ τέσσερες, ὅλοι τοῦς χω-ρίς ὄρεξι. Ὑστερὰ, ἀνεθόκανε λίγο οἱ γυ-νῶκες σὸ δωμάτιο τῆς Στέλλας γιὰ νὰ συγυριστοῦνε, κ' ὅταν κατέβηκαν ὁ Δη-μήτρης κ' ὁ Γιώργος εἶχανε καπνίσει ἀ-πὸ τρία τσιγάρα, χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν οὔτε μὴν κουβέντα...

Ἐκκίνησαν γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ Γιαννοῦλη. Σὲ μὴν ἀσπνολοιμένη βεράντα γεμάτη γλάστρες, ἦταν μαζεμένη ἀρκετὴ σαλὴ νεολαία, πού βορρῶσε εὐθυμὰ με ὑπο-κρουοὶ τῶ ἀργεντικῶν πλάκες ἐνὸς γραμμοφῶνου. Ὁ Δημήτρης κ' ἡ Στέλλα πῆγαν καὶ κάθισαν στὴ μακρονότερη γωνία, στὴ μέση μίαν παρέας πού τὸ ἐπι-κεντρὸ τῆς ἀποτελοῦσε τὸ μικροκαμωμένο δεσποινίδιο μετὰ τὴν μεγάλη φλυαρία καὶ τοῦς προκλητικὰς τρόπους. Ἡ Μιράντα παρῶσε τὸν Γιώργο με μίαν ἄλλη γωνία, καὶ καθίσανε δίπλα-δίπλα ἐξω δὲ πλάι.

— Τί ὁμορφὴ νύχτα!... μουρμούρισε ἡ Μιράντα.

— Ναί... Περιφάνη... ἀπάντησε αὐτὸς, μετὰ μᾶτα τοῦ καρφωμένα στὴ Στέλλα. Ἀπότομα, ζερά, οὐκ ὀδὸν ἐχθρὶκὰ, ἡ Μι-ράντα τοῦ εἶπε:

— Τὴν ἀγάπης πολὺ τὴ μαμά σου;...

— Τί εἶπες;... Τὴ μαμά μου;...

Ὁ Γιώργος μασοῦσε τὰ λόγια του, σὰ νὰ τάχε χαμένα.

— Ναί, τὴ Στέλλα.

— Τί ἰδέα;... Βεβαίως τὴν ἀγαπῶ... Εἶ-νε ἡ γυναῖκα τοῦ πατέρα μου.

— Καὶ τὴν ἀξίζει... Τί θές νὰ σοῦ προ-φέρω;... Παγωτῶ;

— Ὄχι... Κάτι νὰ πῶ, καλύτερα...

Ἡ Μιράντα οὐκ ὤσκει, καὶ γυρίσει μετὰ μὴν ἀποκρίσῃ, πᾶγο, ποτὶ. Ἐ-δαλε σὸ ποτῆρι, καὶ τὸ πρόσφερε τοῦ Γιώργου. Αὐτὸς τὸ ροῦφηξε χωρὶς πάγο. Ἐκείνη τὸ ξανάβαλε. Αὐτὸς τὸ ξανάπινε.

— Σιγά, θὰ μεθύσεις... τοῦ εἶπε ἐκεῖνη.

— Διψῶ φοδερὰ...

— Πῆς νερό...

— Προτιμῶ τὸ οὔσκου... Στὴν ὑγείᾳ σου...

Τώρα ἡ Στέλλα χόρευε μετὰ τὸν Δημήτρη. Ὁ Γιώργος τὴν παρακολοῦθε με μᾶ-τα φλογιμένα. Ἡ Μιράντα κυττοῦσε τὸν Γιώργο με φανερὴ συμπόνοια.

— Ὑποφέρις;... τοῦ μουρμούρισε.

— Ἐγώ;... Πῶς σοῦρε, ἡ. Καλύτε-ρα, ὑποφέρω... γιὰτὶ εἶνε τὸ ποτῆρι μου ὀδείο...

Τὸ γέμισε μόνοι του, καὶ τὸ ἄδειασε πάλι μόνοι του. Ὁ χορὸς τελείωσε. Ὁ Δημήτρης κ' ἡ Στέλλα συνεχίσανε μίαν ἀρχινισμένη συζητῆσι τοῦς σὲ μίαν γωνία, μακριὰ ἀπ' ὅλους.

Ἡ καλλίτερη στάσις

Ὁ πόλεμος, τὸ 41 καὶ ἡ πείνα τοῦ κοσμάκη ἔκαναν πλούσιον τὸν κ. Μαυ-ραγόρα. Μετὰ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, ὑπό-ρρεσε νὰ ἱκανοποιήσῃ κ' ἕνα παλὸν μεράκι του γιὰ τὴ ζωγραφικὴ. Μαζε-ψε διπλοῦν σὸ σπῆτι τοῦ λογιῶν-λο-γιῶν πίνακες, πού καθένας τοῦς ἀντι-προσέφερε λίγες ὀκάδες φασόλια ἢ μίαν χιλιάρικα λάδι. Τοῦς εἶχε παρὶ-ἀπὸ διάφορα ἀρχοντοσπίτια, χωρὶς ὡ-στός νὰ πολυκαταλάβῃ τὴν ἀξία τοῦς. Εἶχε ὅμως ἕνα καυτὸ ἀκόμα: ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὸ δικὸ του πορτραί-το. Σκέφθηκε λοιπὸν ὅτι ὁ γνωστὸς ζωγράφος Πινέλλης τοῦ κρωτοῦσε με-ρικὰ λεπτὰ, τὰ ὁποῖα φαίνονταν σὰν νὰ δυσκολευτόταν νὰ τοῦ πληρώσῃ. Τοῦ πρότεινε νὰ ζωγραφίσουν μετὰ προσομογράφου, κ' ὁ ζωγράφος δέχθηκε. Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Μαυραγόρας ὅλος χαρὰ, πῆγε σὸ ἀτελιεῖ γιὰ νὰ ποζήρῃ. Πῆρε μὴν ὁτᾶς ἐπιδεικτικὴ καὶ ῥώπῃ σὸ ζωγράφου:

— Πῶ νὰ βάλω τώρα τὰ χεῖριά μου, γιὰ νὰν φυσικώτερον ἡ ὁτᾶσις; Στὶς τοῖες μου;

— Ὄχι. Στὶς δικές μου καλλίτεραι! ἀπάντησε ὁ ζωγράφος ἀναστενάζοντας.

Ὁ ΔΑΚΟΣ

Κάποιος ἤρθε καὶ πῆρε τὴ Μιράντα γιὰ νὰ χορεύουν. Ὁ Γιώργος ἔμεινε μόνος του. Ὅταν γυρίσει ἡ Μιράντα, βόρκε τὴν μπουκάλια κάτω ἀπ' τὴν μέση...

— Δὲν κάνεις καλὰ, Γιώργο... Θὰ σοῦ πάρω τὸ μπουκάλι... τοῦ εἶπε αὐτοῦ.

Ὁ Γιώργος δὲν τὴν ἄκουσε. Σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, καὶ με βῆμα πού κλονι-ζότανε προχώρησε πρὸς τὴ γωνία ὅπου ἡ Στέλλα κ' ὁ Δημήτρης συνεζήσανε τὴ συ-ζητῆσι τοῦς χαμηλόφωνα. Ἡ Μιράντα τὸν ἀκολουθούσε.

Στάθηκε μπροστὰ σὸ ζευγάρη τῆς γω-νιάς ὁ Γιώργος, κ' εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε...

— Τί θές, Γιώργο;... ῥώτησε ἡ Στέλλα.

— Σὰς καλὰ ἰσως... τὸ τέτ-α-τέτ...

Ἡ Στέλλα τὸν ἀρπάξε γυρῆκα ἀπὸ τὸ χέρι:

— Δὲν ξέρεις τί λέει;...

— Σὰν ἱππότης γνήσιος, ὁ Δημήτρης ἀ-γρίψε:

— Πῆγαινε ἀπὸ δῶ!... φώναξε.

Ὁ Γιώργος ψιθύρισε μὲσ' ἀπὸ τὰ δόν-τια του:

— Ἀκούσε... Ἐοῦ δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ με διώξεις...

— Γιώργο, τρελλάθηκες;... τοῦ εἶπε ἡ Στέλλα, κατακτινῶν. Δὲν καταλαβαίνεις πῶς με ἐκθέτεις;...

Ὁ Γιώργος γέλασε σαρκαστικὰ:

— Τόσες ὥρες ἐκθέτεις μόνη σου τὸν ἐαυτὸ σου, μ' αὐτὸ τὸ γελῶ!...

Ὁ Δημήτρης ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ ἀπάνω του. Ἡ Μιράντα ἔπαιε στὴ μέση:

— Μὰ, δὲ βλέπετε;... Εἶνε ζαλιμέ-νος... Μὴν τὸν παρεξηγήτε...

— Ἀμα εἶνε μεθυμένος, νὰ πᾶν νὰ κοι-μηθῇ, κ' ὅχι νὰ ἐνοχλῇ τὸν κόσμο... εἶπε ὁ Δημήτρης.

— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸ λυπηρὸ ἐπεισὸ-διο, Δημήτρη, Μιράντα... εἶπε ἡ Στέλλα, κάνοντας προσπάθεια νὰ φανῇ ψυχραμένη.

Ἄν ἦταν σὲ θέσι, θὰ σὰς ζητοῦσε συν-γνώμην κ' ὁ ἴδιος. Δυστυχῶς, δὲν εἶνε...

— Στέλλα... Ἀς γυρίσουμε... τὴν πα-ρακάλεσε ὁ Γιώργος.

— Μία στιγμὴ, παιδιά, μὲ συγχωρεῖτε... εἶπε ἡ Στέλλα.

Διακριτικὰ, ἡ Μιράντα ἀπομακρύνθηκε μετὰ τὸν Δημήτρη.

— Ἀκούσε, εἶπε τότε ἡ Στέλλα σκληρὰ, αὐτὸ πούκανες ἀπὸψε δὲ θὰ τὴν ἐξάσω ποτέ!

— Στέλλα... μουρμούρισε ὁ Γιώργος σὰ μὴν παιδί πού τὸ μαλώνουνε.

— Δὲ σὲ δικαιολογεῖ οὔτε ὅτι εἶσαι με-θυμένος.

— Μήνυσά γιὰ νὰ σὲ ἐξάσω... Χωρὶς νὰ τὰ καταφέρω...

— Δὲν ἔχεις οὔτε νὰ ἐξάσῃς, οὔτε νὰ θυμηθῇς τίποτα!... Ἐνὰ μόνο σου λέω: Πῶς ἐφύγα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπ' τὸ σπῆτι μου, ἀπ' τὸν ἀντρα μου, γιὰ ἀένα... Ἡ τρέλλα σου με παρακολοῦθεσ ὡς ἐδῶ... Τί σοῦ σταιν;...

Προσπάθησε νὰ τῆς πιάσῃ τὰ χεῖρια, γε-μάτος συντριβὴ καὶ μετάνοια:

— Στέλλα... Συγχωρεσέ με... Εἰμαι τρελλός...

— Κατάλαβε τὸ καλὰ: Δὲν ἔχω τίποτα μαζὶ σου, δὲ μὰς δένει τίποτα... Σὰ πα-ρακαλῶ, φύγε ἀπ' τὴ ζωή μου...

— Στέλλα...

— Ὀυε!...

Ὁ Γιώργος, μαστιγώμενος ἀπ' τὰ λόγια τῆς, ἀπομακρύνθηκε σὰν αὐτόματο πρὸς τὴν ἀκάλῃ. Ἡ Στέλλα γυρίσε σὺς ἄλλους, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑποψίες πῶς εἶνε γινεῖ κατὶ. Πῶς ἀπὸ τὸν Γιώργο ἐτρεξε ἡ Μι-ράντα. Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τρυφερὰ, στοργικὰ:

— Γιώργο!... Στάσου... Θὰ πέρσῃ... Τὸν βοήθησε νὰ κατέβῃ τὶς σκάλες, κ' ἐκεῖνος τὴν αἶσε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ. Βυῖ-κανε μαζὶ σὸ δρόμο. Τὸν εἶχε πιάσει ἀπ' τὸ μπράτσο. Ἐκεῖνος τρίκλιζε, καὶ σὲ κάθε βῆμα φαίνονταν πῶς θὰ πέρσῃ.

— Ὁτῶκ μου Γιώργο... τοῦ ψιθύρισε ἡ Μιράντα. Τὴν ἀγάπης...

— Σὰν τρελλός... τῆς ἀπάντησε.

Ἐκείνη τοῦσφιξε τὸ μπράτσο σὸ σπῆ-θος τῆς.

— Τί τραγῶδια... Ἄν τὸ μᾶθη ὁ πατέ-ρας σου; γὰρ ἐρώτησε.

— Σίμω! τῆς φώναξε, κλείνοντας τὰ μά-τια του μετὰ τὰ χεῖριά του.

Περπατοῦσανε κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι. Ἀπὸ μακριὰ ἔφτανε τὸ μουρμούρισμα τῶν νε-ρῶν πού τρέχανε κάτω ἀπ' τὶς μικροδὲ-φνες.

— Ἀκούσε... τοῦ ψιθύρισε σιγὰ, πειστι-κὰ ἡ Μιράντα. Σφίξε τὴν καρδιά σου... Στὴ ζωή, δὲν εἶνε πάντα εὐκόλο ν' ἀκο-λουθῶμε τὴν καρδιά μας, γιὰτὶ κάποτε μὰς ὀδηγεῖ σὲ γκρεμνοῦς...

— Ἀς πῶς νὰ τοιακῶ!... τῆς ἀπο-κρίθηκε πεισιμωμένος, ὀρμητικὸς. Δὲ με νοιάζει.

Τρυφερὰ, καδιάρῃ, ἡ Μιράντα σφίχτηκε ἀπάνω του:

— Μὲ νοιάζει ἐμένα... τοῦ εἶπε. Σφίξε τὴν καρδιά σου... Διὼξε αὐτὸ τὸ φοδερὸ ἔρπωτα.

Κ' ὕστερὰ, πῶ σιγὰ:

— Θὰ σὲ βοηθῶ κ' ἐγώ...

Ἐνα ταξὶ περνοῦσε. Ἡ Μιράντα τὸ στα-μάτησε, κ' ἐσπρώξε μέσα τὸν Γιώργο:

— Πῆγαινε... Κοιμήσου ἄουκα, καὶ εἰ-πὴν ἀποφασισμένος ν' ἀντιδράσῃ... Κα-ληνύχτα, Γιώργο...

Τὸ αὐτοκίνητο ἐκκίνησε. Ἡ Μιράντα ἔ-μεινε στὴ μέση τοῦ δρόμου, καὶ τὸ κύ-ταξε, ὥσπου καθῆκε μακριὰ, μὲσ' στὴ νύ-χτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

Τί φοδερὴ μεταβολή! Ὁ Γιώργος κά-θηκε ἀπὸ παντοῦ: Ἀπὸ τὸ σπῆτι του, ἀπ' τὴν κλινικὴ, ἀπ' τοῦς γνωστούς του... Συγνοῦσε ὀργὰ, γιὰτὶ κοιμόταν ὀργὰ τὴ νύχτα, ἐμμερῶματα. Ἀπόφευγε τὸν ὕπνο, τὴ μοναξιά μὲσ' οὔτοις τέσσερες τοῖχους τῆς κλινικῆς του, γιὰτὶ τότε τὸν πνίγαν οἱ ἐφιάλτες: Ἐβλεπε τὰ δύο ἀγαπημένα του πρόσωπα — τὸν πατέρα του, τὴ Στέ-λλα — σὲ φοδερὰ συμπλεγμένα πού τοῦ προ-καλοῦσανε λύσσα! Τὴν ἔβλεπε κείνη νὰ γέρνῃ πειθνῶν στὴν ἀγκαλιά του, τὸν ἔ-βλεπε κείνον νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ καὶ τότε, τοῦρῶνταν νὰ σηκωθῇ, νὰ πᾶν νὰ τοῦς βοῇ καὶ τοῦς δύο, καὶ νὰ τοῦς πνίξῃ!...

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ πού ὀλοκλήρωνε τὸν ἔρ-ωτά του, πῶς δὲν ἄφινε περιῶριο γιὰ τίποτα, ἀνῆκε δικαιοδικὰ σ' ἕναν ἄλ-λον... Κ' αὐτὸς ὁ ἄλλος, ἦταν ὁ πατέ-ρας του... Ὁ πατέρας του!

Κάθε νύχτα ὁ Γιώργος τὴν περνοῦσε στὰ κέντρα τῆς ἀγορασμένης εὐθυμίας. Μό-νος του. Στὰ καυπαρὲ, στὶς ταβέρνες. Ἐ-κεῖ ὅπου ἡ λαμπρὴ προσφύρεται μπουτ-λιερισμένη, καὶ δίνει τὸ κέφι μετὰ τὸ μέσο τοῦ οἰνοπνεύματος. Συχνὰ, σὸ τραπέζι, δίπλα του, ὁ Γιώργος μαζεύσε περστικὰς γυναῖκες, ἀπὸ κείνες τίς τόσο δικαιοδικὰς ἀσπῆγτες γυναῖκες τῆς ζωῆς πού περᾶνε δίπλα μας χωρὶς νὰ μὰς ὀφί-σονται τίποτα, οὔτε κἂν στὴ διαδοχικὴ θύ-μωσι τ' ὄνομά τοῦς... Πόσες φορὲς ὅμως, σὸ δίστασμα μίαν νύχτας, γλεντιοῦ, αὐ-τὲς οἱ γυναῖκες γινόντουσαν ἀπαιτητικῆς, γιὰτὶ, μὲσ' οὔτοις ἄμους τοῦ μεθυστοῦ ἀλ-λάζανε φλογιμένα, χαρακτηριστικὰ, πᾶο-νανε τὰ λατρεμένα χαρακτηριστικὰ τῆς Στέλλας, καὶ καθόντουσαν βασιαντικῶς δίπλα σὸν Γιώργο... Πόσες φορὲς ὁ ἔρ-ωτευμένος, μετὰ τὴν αὐτῇ τῆς εὐτυχίας σὸ πλεῖρο του, ὀγκάλιασε μίαν ἀγνῶστη γυναῖκα, τῆς μουρμούριζε γονευσμένως ἕνα ὄνομα πού δὲν ἦταν τὸ δικὸ τῆς, ζῶντες φλογιμένα τὰ χεῖλιά του στὰ δι-κά τῆς, καὶ ἔσφηνε, χάνοντας γιὰ μίαν στιγμὴ τὸ λατρεμένο του βασιαντικὸ ὄρ-ωμα, βλέποντας ἀπότομα πῶς εἶχε γε-λαστῇ, ἐσπρώχνε ἐχθρὶκὰ τὴν καυμένη τὴν ἀγνῶστη κ' ὀσφηνῶν γυναικῶνα, ἀ-ναποδωρῶν τὸν τραπέζι, κ' ὀρίωντας τὴν κατάπληκτη, ὥρμωσε σὸν τρελλὸς τρι-κλιζόντας ὅχι ἀπ' τὸ κέντρο.

Ἐνα πρῶν ὑπῆκε μὲσ' στὴν κλινικὰ του ὁ πατέρας του, αὐτοῦρος καὶ λαλῶμενος. Κάθισε στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεββατοῦ του, καὶ τὸν κύτταξε πολλὰν ὥρα χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ὁ Γιώργος, νυσταγμένος, μετὰ τὸ κε-φαλὶ ἀκόμα βαρὺ ἀπ' τὸ μεθύσι τῆς νύ-χτας, εἶχε καθῆσαι σὸ κρεββατὶ του καὶ τὸν κυττοῦσε με φρίκη, νομίζοντας πῶς ἦταν ἐν' ἀπὸ τὰ ἐφιαλτικὰ πρόσωπα πού ὀνειρεύοι, καὶ πῶς θ' ἀκολουθούσε καὶ τ' ἄλλο...

— Ἀκούσε, Γιώργο... εἶπε ὁ Βερνίδης. Αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ...

Ὁ γυῖος του τὸν κυττοῦσε πάντα ἀμι-λπως.

— Ἡ μεταβολὴ σου εἶνε φοδερή! Δὲν ξέρω πῶ νὰ τὴν ἀποδώσω... Δὲ σὲ βλέ-πομε οὐκ ὀδὸν καθόλου... Ἐξέκωσε πῶς εἶσαι ὁ καθολικός τῆς μικρῆς μερᾶς σου;...

Τώρα ὁ Γιώργος ἀνατρίχιασε. Ὁ πατέ-ρας του τὸν κατάλαβε, καὶ τοῦσιασε τὸ χέρι:

— Τί ἔχεις;... Ὑποφέρις;... Πέσμου... Δὲν εἶν' ἐνὸς ὁ μεγάλος σου φίλος;...

— Εἶσαι, πατέρα... κατάφερε νὰ μουρ-μουρίσῃ ὁ Γιώργος. Μὰ... δὲν ἔχω τίπο-τα... Στ' ὀρκίζομαι...

— Δὲ λές ἀλήθεια... Ἀς δοῦμε... Ἄν ἀναπαύ, δὲν εἶνε λόγος νὰ ὑποφέρῃς... Τ' ὄνομά σου, ἡ ἐπιστημονικὴ σου ἀξία, ἡ κοινωνικὴ σου θέσι, σου δίνουνε τὸ δι-καίωμα νὰ γυρῆσῃς καὶ νὰ πάρῃς τὴν κα-λύτερη...

Καυμένε πατέρα!... Νάξερεις... Ὁ Γιώργος ἐνόησε δάκρυα νὰ τοῦ ἀναβῇ-νουνε στὰ μάτια. Ἐπῆσε τὰ χεῖριά του πᾶσέα του καὶ τοῦσε:

— Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ... Δὲν εἶσαι καλὸς ψυχολόγος... Κανένας ἐρώτας δὲν εἶν' ἱκανὸς νὰ μ' ἀλλάξῃ... Μόνο, νὰ... Κακὴ συνήθεια, κακὲς συναναποτροφές... Πάρ-το ὅπως θές...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ Βύρων Γ. Κοτῆρας καὶ ἡ δεσποινὶς Καίτη Ἡλ. Γοντινῶν ἐμνηστεύθησαν. Τοῦς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέφιν.

Σ. Ρ.

Ἡ τραγικὴ βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας

Λίγες κοπέλλες ὑπῆσαν ποτὲ τόσο ὀμορ-φές, ὥς ὅτι ἡ Inez τῆς Κάστρου, μὴ ἀπ' τίς κυρίες τῆς τιμῆς τῆς πριγκίπισσας Καστάν-τας, τῆς γυναῖκας τοῦ διαδόχου τῆς Πορτο-γαλίας.

Ὅσο ἀγγελικὴ ἦταν ἡ μορφή της, ἄλλο τό-σο ἦταν προικισμένη ἡ ψυχὴ της με ὅλα τὰ χαρίσματα τῆς φυσικῆς ἀρετῆς καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς.

Τὴν συνέδεε στενὴ φιλία μετὰ τὴν πριγκίπισσα Κονσταντία. Κ' ὁ πρόωρος θάνατος τῆς, πού συνέβη τὸ 1345, τὴν ἔκανε νὰ πονέη βαθεῖα. Ὁ διάδοχος δὸν Πέντρο ἐκλαίγε συχνὰ μαζὶ τῆς γιὰ τὸ χαμὸ τῆς ἀναπνέουσας τῆς γυναῖκας. Τὸ κοινὸ αὐτὸ πένθος τοῦς ἔκαμε σιγὰ-σιγὰ τίς ψυχὲς τοῦς νὰ προσεγγίσουν, νὰ νιώσουν ἡ μίαν τὴν ἄλλη, κ' ἐπὶ τέλους ν' ἀνακηρύξουν.

Ἀλλὰ ἡ Inez δὲν εἶχε βασιλικὸ αἷμα καὶ δὲν μποροῦσε συνεπὲς ν' ἀνεθῇ ἐπισήμως σὸ θρόνο. Ἐξ ἄλλου, διαφόροι αὐλικὸι φοδῆσ-σαν τὴν ἐπιρροήν πού θὰ ἀποκτούσαν χάρις σ' αὐτὴν ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀλφόνσους καὶ Φερνάν-δος, κ' ἔκαμαν ὅτι μποροῦσαν γιὰ νὰ πεί-σουν τὸν βασιλῆα Ἀλφόνσου ὅτι ἐνὰς καινοῦ-ργιος γάμος τοῦ γιου τοῦ δα ζῆμιαν τὰ δι-καίωματα καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ παιδιοῦ πού εἶχε ἀποκτήσει ὁ δὸν Πέντρο μετὰ τὴν πρώτην του γυναῖκα.

Ὅταν ἔμαθε τίς μηχανορροφίες αὐτές, ὁ ἐρωτευμένος πρίγκιπας πείσμωνε. Καί, μετὰ τὴν δόξα Πάπα, παντρεύθηκε κρυφὰ τὴν ὀ-μορφὴν Inez.

Ὁ βασιλεὺς δυσανεχτοῦσε ὑπερβολικὰ, ὅ-ταν τὸ ἔμαθε. Ἐπειτα ὅμως ὁ προπαρασκευ-σὸς πολέμου, πού εἶχε κηρύξῃ τότε ἐναντίον τῆς Καστίλλης, καθῶς κ' ἡ φοδερὴ βοήθη-νία πανούκλας τοῦ 1348, πού ἀποδεκάτισε ὅ-λους τοὺς Εὐρωπαίους, τὸν ἀπασχόλησαν ὀλο-κληρωτικὰ καὶ τὸν ἔκαναν νὰ ξεχάσῃ κάθε ἄλλο ζήτημα.

Μία γεωμνηστικὴ βραδυὰ τοῦ 1354, τρεῖς δευτὰ ἀρχόντες εἶχαν συγκεντρωθῇ σ' ἕνα μέγερσος τῆς Αἰσθάνου. Ἀφ' οὗ κλεισθῇσαν σ' ἕνα γραφεῖο, ἐνὰς ἀπ' αὐτοῦς, ὁ δὸν Πιένγκο Ποχέκο, εἶπε σὺς ἄλλους:

— Λοιπὸν, φίλοι μου, ἡ κόρη τοῦ δὸν Πέν-τρο ντὲ Κάστρου προκεῖται σὲ λίγο νὰ γίνῃ βασιλίσσα μὰς! Θὰ ἀνεχθῶμε ἕνα τέτοιο αἰ-σχος;

— Ἄν τὸ παραδεχθῶμε, εἰμαστε ἀνάξιοι νὰ φοροῦμε σπαθί! Ὁλῶσε ὁ Πιένγκο Κοχέκο.

Κ' ὁ τρίτος, ὁ Ἀλφόνσους Γκονζάλες, συμ-πληρώσε:

— Ναί, ὡλλὰ με ποῖο τρόπο θὰ ματαιώ-σωμε αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμὸ;

— Εἴμαστε ἀντὶς με καρδιά! Ἐξέρουμε νὰ χρησιμοποιῶμε τὸ σπαθὶ καὶ τὸ μαχαίρι...

Ἄν δὲν θέλωμε νὰ μὰς πατήσουν σὸ λαίμ-ο ἢ ντὲ Κάστρου, ὅταν ἡ Inez γίνῃ βασιλίσσα, πρέπει νὰ ὀρκιστοῦμε τὸ θάνατό τῆς!

Ὁ Κοχέκο ἐκρέμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα φλιτζάνιο ἑσταρωμένον. Κ' ὁ τρίτος συνα-μῶτες ὀρκίσθησαν πᾶσι σ' αὐτὸν νὰ σκοτώσουν με κάθε τρόπο τὴν ἡμετέραν Inez.

Ἐξέροντας ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχε συχωρεῖ-σαι ποτὲ τὴν δεύτερην σύζυγον τοῦ γιου του, τοῦ πρότειναν καθαρὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπ' αὐ-τὴν. Παρ' ὅλον ὅμως τὸ θῆμιο πού κατὰ τῆς Inez ὁ Ἀλφόνσους ἐξηγέρθη στὴν ἀρχὴ αὐ-τὴν τὴν πρότασι καὶ δὲν ἔδωσε τὴ συγκατά-θεσί του.

Ἀλλὰ οἱ τρεῖς ἐχθροὶ τῆς πριγκίπισσας, συ-νέχισαν τίς προσπάθειάς τοῦς. Μεταχειρίστη-

καν ὡς πρόφασι τὸ συμφέρον τοῦ κράτους, πού χρειαζόταν μίαν δυνατὴν ξένη συμμάχια... Καὶ κατὰφεραν ἐπὶ τέλους νὰ πείσουν τὸν βασιλῆα.

Παρ' ὅλες ὅμως τὶς προφυλάξεις τοῦς, τὸ μυστικὸν τῆς συννομίας ἔφτασε στὰ ὦτιά τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Μιράνκα καὶ τῆς βασιλί-σας Βεατρίκης, μητέρας τοῦ δὸν Πέντρο, οἱ ὁποῖοι εἰδοποίησαν αμέσως τὴν Inez καὶ τὸν ἀντρα τῆς. Ἀλλὰ ὁ διάδοχος, μὴ μωρῶντας νὰ πιστεύῃ σὲ τέτοια ἀτιμία, φαντάσθηκε μάλ-λον ὅτι ἤθελαν νὰ τὸν φοβίσουν, γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ χωρίσῃ ἀπ' τὴν ἀγαπημένην του.

Μία μέρα, πού αὐτὸς ἔλειπε σὸν κυνῆρι, ὁ βασιλεὺς ἐκκίνησε γιὰ τὴν Κοῖμπα, ὅπου ἔ-μεινε ἡ Inez. Ἐκείνη ἔμαθε ὅτι ὁ Ἀλφόνσους ἐρχόταν σὸν παλάτι τῆς, σκοπεύοντας ἀσφα-λὸς τὸ θάνατό τῆς. Ἐτρεξε τότε νὰ τὸν ὑπο-δεχθῇ, τοῦ παρουσίασε τὰ τρία παιδιὰ πού εἶχε ἀποκτήσει μετὰ τὸν δὸν Πέντρο, καὶ τοῦ εἶπε νοιανίζοντας ἐμπρός του:

— Ἐγώ, Μεγαλειότατε, εἰς ἐλθε πολλὸ θυ-μωμένος μαζὶ μου. Θὰ μπορέσουν ὀργας τὰ ὄντα αὐτὰ πλασματικὰ νὰ καταπαρῶνουν τὴν ὀργήν σου;

— Inez! ἀπάντησε ὁ Ἀλφόνσους με συγκλίν-σι. Πρέπει νὰ εἰσέλθῃς ἐπικεῖς στὰ νειάτα καὶ στὸν ἔρωτά! Σὲ συγχωρῶ...

Τὴν σήκωσε, τὴν ἐφίεσε πατρικὰ στὴν ἀν-

Στή σφηκοφωλιά

Περιπετειώδη διηγήματα

—Ναι, ναι, θάρητε μαζί μου έξω, κύριε υποπλοίαρχε, για να μου δείξετε τ' αξιοθέατα του Πενάγκι! Επέμεινε η νέα και ωραία Αμερικανίδα "Εντίτις Σόμερς".

Ο υποπλοίαρχος Ρισάρ Μολλέ άναγκάστηκε πιά να υποχωρήσει. Δεν μπορούσε ν' αρνηθεί τίποτε στο χαριτωμένο αυτό πλάσμα, που είχε κόψει την καρδιά του να χτυπήσει τρυφερά...

Κατέβηκε στην καμπίνα του κι' έλασε πολλή. Φαινόταν εξαιρετικά εκνευρισμένος, σαν να του είχε συμβεί κάτι πολύ σοβαρό.

Σε λίγο, ανέβηκε στη γέφυρα και πλησίασε την "Εντίτις".

—Εμπρός, πάμει είπε έκπληκτο. Καθώς έφταναν, βρήκαν έμπρός τους τον πλοίαρχο Πότζι.

—Θα σας πάω τον κ. Μαλλέ! του είπε φαιδρά η Αμερικανίδα. "Έχω άναγκη από ένα συνοδό..." Άλλωστε κι' αυτός πρέπει να ξεσκασί λίγο. Κυτάχτε πόσο φαίνεται χλωμός, σκυθρωπός, εκνευρισμένος!

—Χι! "Ίσως να ανιχνεύω, ερωτευμένος, δεσποινίσι φώναξε ο πλοίαρχος μ' ένα πλατύ γέλιο. "Ας έρθω, ας έρθω! Θα επιβιβάσω ενώ στη φούρτωσι."

Αυτό ερρίκοντο πού τα τραβούσαν ι-θαγενείς, παρέλασαν απ' την παραλία το Μολλέ και την "Εντίτις".

—Θάβελαι να έπισκεψώ ένα τείσο-ποτείο που μου έχουν συστήσει, είπε σε λίγο η νέα. "Ελπίζω να καταφέρω να το ανακαλύψω με. Βρίσκεται δίπλα στο μεγάλο τζαμί."

Πραγματικά, δεν άργησαν να βρουν το κατάστημα που ζητούσαν. Ο υποπλοίαρχος έδειξε κάποιο διατομή για να μη μείσει.

—Μα αυτό είναι κρυφό οπιοκαπνιστήριο! είπε. Το έρω καλά. "Ήλθα εδώ πέρυσι."

—Τόσο το καλλίτερο! φώναξε η κοπέλα χτυπώντας τα χέρια της. Δεν έχω ιδιότητα οπιοκαπνιστήριου.

—Ενας χαμογελαστός Κινέζος τους άποδέχτηκε και τους άδήςησε σ' ένα μικροσκοπικό σαλόνι με άλλοκοτη διακόσμηση, όπου υπήρχαν ψάδες, πίπες, μιά λάμπα κι' άτι άλλο χρειαζόταν για το κάπνισμα του οπίου.

—Βλέπετε πού είχα δίκιο; είπε ο Μαλλέ.

—Εσφινά άντελήφθη ότι ήταν μόνος. "Η "Εντίτις" είχε χαθή! Τη φώναξε, άλλά δεν τού άπάντησε."

—Ανοίξε άπότομα την πόρτα, και πάγωσε βλέποντας στο διάδρομο ένα Κινέζο να τον σημαδεύει μ' ένα ρεβόλβερ.

—Τι σημαίνει αυτό; φώναξε, μόλις άπόρρεσε να μιλήσει. Πού είναι η γυναίκα που με συνοδεύει;

—Μείνετε εκεί πού βρίσκεσθε! πρόφερε ξανά ο Κινέζος.

Τόν έσπρωξε πίσω και ξανάκλεισε την πόρτα. Ο υποπλοίαρχος προσπάθησε να συγκεντρώσει τις ιδέες του. "Άνηχοσες για την "Εντίτις".

—Εσφινά, την είδε να μπαίνει, χαμογελαστή, μαζί μ' ένα μικρό πού κρατούσε ένα δίσκο με φυλάκινα.

—Φέρνω τσάι στο φυλάκινα."

Ο Μαλλέ την άκούταζε, άποσβολωμένος.

—Ωστε... είσαε συνένοχος άυτών των άνδρών; μωρμούρισε. Με τραθήσατε σε μιά παγίδα;

—Η "Εντίτις" έάρωσε τα φρούδια της. Φάνηκε έκπληκτη κι' άπονοητευμένη.

—Ναι, σας έφερε άπίθηδες εδώ, πρόφερε ξανά. Είναε μιά φάρσα πού τη ένωσε δεν καταλάβατε και παρεξηγήσατε το άστέιο μου, άς τελειώνουμε! "Εμ-πρός, πάμει να φύγουμε άπ' εδώ!"

Είχε άνοιξει κι' άλας την πόρτα.

—Άφισε να περάσει ο κύριος, είπε στον Κινέζο, πού φουρούσε το διάδρομο, τελειώσαμε."

—Εκείνος όμως κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

—Μα σου λέω ότι τελείωσε η κομωδία! φώναξε η νέα. Δεν καταλαβαίνεις;

Ο Κινέζος κόλλησε την κάννη του όπλου στο στήθος του Μαλλέ και έαμνηπύ στο σαλόνάκι. Με μιά σπρωξιά, έστειλε κοντά του και την "Εντίτις, πού ζητούσε ν' άντιταθεί. "Εκείνη έπείτα την πόρτα και την κλείδαε άπ' έξω."

—Δεν έρω τί συμβαίνει... μωρμούρισε η κοπέλα, κυτάχοντας άπελπισμένα το Ρισάρ.

—Εκείνος την άγκάλιασε άπό τους ώμους, ζητώντας να την παρηγορήσει.

—Εγώ καταλαβαίνω, της έλεπε μαλακά. Σας μεταχειρίστηκαν άς όργανό τους, για να με φέρουν εδώ. "Η ιδέα της φάρσας εύνόησε τα σχέδια του!"

—Πιστεύετε λοιπόν... ότι θέλουν να σας κρατήσουν φυλακισμένο; Μά γιατί;

—Για να με σκοτώσουν, υποθέτω... έπειδή έρω πάρα πολλά... Θα τα πούμε άμως άργότερα, αυτά. "Ας άδουμε τώρα μήπως άπάρεται τρόπος να ξεφύγουμε άπ' αυτή τη σφηκοφωλιά."

—Να κατεβούμε άπ' το παράθυρο! πρότεινε η κοπέλα. "Όταν σκοτεινιάσει, δεν θα μάς ιδή κανείς. Θα μεταχειρισθούμε για σχοινί μιά κουρτίνα."

Το παράθυρο έόλεπε σε μιά έσωτερική αλλη, με πολλές πόρτες.

—Η τρίτη πόρτα πρός τ' άριστερά βγάδι στο δρόμο, πρόσθεσε η κοπέλα. Το έρω. Προηγουμένως, πού περιμένα να έτοιμασθή το τσάι, είδα να μπαίνει άπ' εκεί ένας Κινέζος μ' ένα καρροτσάκι."

Μιά ώρα άργότερα, το ζευγάρι προχωρούσε βιαστικά σ' ένα σκοτεινό δρομάκι. Το σχέδιο της δραπέτευσας, πού είχε καταστρώσει η "Εντίτις" είχε επιτύχει χωρίς κανένα έμποδιο.

Ο Ρισάρ ήταν γεμάτος χαρά, έπειτα άπ' την άγανία πού είχε περάσει. "Εσφινγε τρυφερά το μπράτσο της "Εντίτις". Φώναξε ένα άδεια άμάξι, πού περιμένα πελάτες, και διάταξε τον άμαξά να τους πάη σ' ένα ρεστωράν.

—Ούφ, φτηνά τη γλυτώσαμε! είπε στην "Εντίτις".

—Δεν θα ήουχάσω, αν δεν βρω το κλειδί του αίνιγμάτος, πρόφερε η κοπέλα, συλλογισμένη. "Όπως σας είπα, ήθελα να σας κάμω μιά φάρσα... Μου είχα δώσει αυτή την ιδέα."

—... ο πλοίαρχος Πότζι! συμπλήρωσε ο Μαλλέ. Πολύ φυσικά, έφ' όσον είχε άποφασίσει να με δολοφονήσει!"

—Η "Εντίτις" κύταζε το συνοδό της, εσφινισμένη. "Εκείνη συμπλήρωσε την έκμυστήρευσί του:

—Ο Πότζι κάνει λαθρεμπόριο όπλου. Το άνεκάλυψα σήμερα το πρωί τυχαία. "Εμνηπύ και τον καρρέ, δίχως να με περιμένα και τον είδα σκυμμένο πάνω άπ' τον πάγκο. "Ενας Κινέζος βρισκόταν μαζί του... Μόλις με είδα, ο Πότζι έκαμνε μιά άπότομη κίνησι, σαν να ήθελε να κρύψη κάτι. "Ο φανερός εκνευρισμός του μου φάνηκε ύποπτος... "Αργότερα ήπγα πάλι στο καρρέ, άνασκήωσα το κάθισμα του πάγκου και βρήκα κρυμμένα στο έσωτερικό του πολλά μικρά πακέτα. "Ανοίξα ένα άπ' αυτά. Περιείχε όπιον!..."

—Όταν έβγυγα άπ' το καρρέ, με είδα ο Πότζι. Τότε μόνον σκέφθηκα ότι άδέρρισκε το ένα πακέτο άνοιχτό και θα καταλάβαινε πώς είχα άνακαλύψει το μυστικό του... Με ήξερε καλά, ώστε να καταλαβαίνει ότι δεν άνεχόμουν τέτοιες βρομοδουλίες. Γι' αυτό έηλησε να με ξεπαστρέψει, και σας χρησιμοποίησε ως δόλωμα... Τώρα, μόλις φθάσαμε στο ρεστωράν, θα τηλεφωνήσω στην άστυνομία..."

Το άμάξι σταμάτησε άποτομα. Ο Ρισάρ κούταζε έξω, άνήσυχος. Βρισκότουσαν σ' ένα έρημικό μέρος. Η "Εντίτις" πήδησε έξωφρα άπ' το άμάξι κι' έτρεξε πρός ένα αυτοκίνητο, πού σκεκταν λίγο μακρότερα.

—Εντίτις! Πού πάτε; φώναξε ο νέος, πηδώντας κι' αυτός έξω άπ' το άμάξι.

—Την ίδια στιγμή, ένας Κινέζος έσπρωάλε δίπλα του, μέσα στο σκοτάδι. "Ακούσθηκε ένας πυροβολισμός, κι' ο Μαλλέ σωριάστηκε κάτω, χτυπημένος στην καρδιά..."

Αίνας στιγμές άργότερα, η "Εντίτις" έλεγε στον πλοίαρχο Πότζι, ένα πηγαίνε μαζί του με το αυτοκίνητο πρός το λιμάνι:

—Δεν μπορούσε, δυστυχώς, να γίνη διαφορετικά! "Αν δεν πέβαινε ο Μαλλέ, θα χάνατε σεις την έλευθέρια σας κι' έγώ τα κεφάλαια πού διέθεσα γι' αυτή την έπιχείρησι του όπιον... "Αφού κέρδιζα την άπόλυτη έμπιστοσύνη του, με την κοινωδία αυτή της δραπέτευσας, τον έκανα να μιλήσει. Πεισόθηκα λοιπόν ότι τα είχα άνακαλύψει όλα κι' άτι σκόπευε να είσοδοσηπ την άστυνομία..."

Ευτυχώς, όλα πέτυχαν όπως τα είχαμε κανονίσει: Βρήκαμε να περιμένα το άμαξί με τους ανθρώπους σας... Μας παρακολούθησατε με το αυτοκίνητο. Πείτα ο άμαξάς σταμάτησε, μόλις χτυπήσατε δυο φορές το κλέδον. Κι' ο Τσανγκ έκαμνε τα ύπολοιπα..."

—Η άστυνομία θα πιάσει ότι ο Μαλλέ έπεσε θύμα ληστείας... Τι λέτε τώρα, πάμει να φύμε; Πεινά φοβερά!

ΣΑΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

ΟΙ ΑΜΑΖΟΝΕΣ τῆς Νταχομεύ

Οι τρομερές γυναίκες ταύ αίματος και του θανάτου

Στην έγχώριο διάλεκτο, το όνομα των αμαζόνων είναι Χόμπαυ. Και το όνομα αυτό προκαλεί τη φρίκη και τον τρόμο σ' όλες τις φυλές που κατοικούν μεταξύ του Νιγηρός και της Χρυσής Άκτις.

Οι Χόμπαυ αποτελούν την ιδιαίτερη σωματοφυλή του βασιλιά της Νταχομεύ, που έχει πιθανώτατα την έδρα του πρός το μέρος του ύψιπδου της Γιάνγκα, χωρίς όμως κανείς Ευρωπαίος να τον έχη άντικρύσει ως σήμερα.

Ο βασιλιάς αυτός είναι ένα πρόσωπο άόρατο και μυστηριώδες κι' αυτός άκόμη οι ισχυρότεροι φύλαρχοι, μιλούν γι' αυτόν με σεβασμό και φόβο ή καλύτερα δεν μιλούν καθόλου. Στις έπιμονες έρωτήσεις των Ευρωπαίων άπαντούν:

—Ο Τά-Ου βρίσκεται παντού και κανείς δεν μπορεί να ζήσει πού μενει. "Εκείνος πού θα ήθελε να το μάθι θα έκινδύνευε να πεθάνι χιλίες φορές πρτού να φθάσει στο σκοπό του. "Ο Τά-Ου έμφανίζεται κάποτε, άλλά κανείς δεν ζέρει πότε και πού."

Άλλ' αν ο Τά-Ου είναι τόσο μυστηριώδης, δεν συμβαίνει το ίδιο με τις Χόμπαυ. Αυτές διατρέχουν όλη τη χώρα και κανείς δεν ζέρει αν θα τις συναντήσει στο δρόμο του ή αν δεν θα έλθουν ξαφνικά να χτυπήσουν την πόρτα του.

Γιατί οι Χόμπαυ είναι εκείνες πού έκτελούν τις διαταγές του Τά-Ου και συχνότερα οι όθιμοί του. Η στρατολογία τους γίνεται άνάμεσα στις νέες των ισχυρότερων και πλουσιωτέρων οικογενειών. Κάθε τόσο, μιά άπ' αυτές τις νέες έξαφανίζεται και κανείς δεν ζέρει τι έχει άπονίσει. Οι γονείς της όμως είναι χαρούμενοι, μαζιάρουν τροφές στους φτωχούς και συνοδεύουν το μάγο της φυλής μέσα στις σπηλιές των βουνών, για να προσφέρουν θυσίες στους θεούς.

Όλοι τότε καταλαβαίνουν ότι η νέα έχει άπαχθή άπό τις Χόμπαυ και ότι σε λίγο θα είναι κι' αυτή Χόμπαυ.

Οι Χόμπαυ γυρίζουν πάντα έφιππες και είναι ώπλισμένες με μακρά όδρατα και με μαχαίρια. Μερικές έχουν έπίσης στον ώμο τους καρμίνες, πού τις έχουν κλέψει ή τις έχουν άγοράσει άπό τους Ευρωπαίους. "Ενας κρικός συνδέει το έπάνω χείλος με την άκρη της μύτης τους και όλο το πρόσωπο και τα μάτια τους είναι βαμμένα με πολύχρωμες βαφές, πού τις παραμορφώνουν όλοένα. "Ετσι και αυτοί άκόμη οι οίκοι τους είναι άδύνατον να τις άναγνωρίσουν."

Όταν οι αμαζόνες αυτές μπαίνουν σ' ένα χωριό, όλοι οι κάτοικοι κλείνουν μέσα στις καλύδες τους, γιατί δεν ζέρουν αν έρχονται να ζητήσουν φιλοξενία ή να επιβάλλουν κάποια τιμωρία. Στην πρώτη περίπτωση, όλοι προθυμοποιούνται να τους προσφέρουν τα έκλεκτότερα φαγητά και άλλα πολυτίμα όδρα. Στη δεύτερη, κανείς δεν σκέπτεται να άντισταθεί, στις τρομερές αυτές γυναίκες.

Τα θύματα οδηγούνται συνήθως σ' ένα γειτονικό δάσος και εκεί έκτελείται ή άπόφασι μπροστά σε όλους τους κατοίκους του χωριού, πού πανηγυρίζουν το γεγονός.

Και, ώστόσο, κανείς δεν ζέρει πού είναι το άμάρτυρα εκείνου πού πρόκειται να τιμωρηθεί.

Οι έκτελέσεις αυτές έχουν κάτι το άνατριχιαστικό. Συνήθως διαρκούν δυο και περισσότερες ή-μέρες.

Οι Χόμπαυ ύποβάλλουν τα θύματά τους στα πιο φρίκτα βασανιστήρια και τα αφήνουν να πεθάνουν σιγά-σιγά, χωρίς να βιάζονται καθόλου να τερματίσουν το μαρτύριο τους.

Ενα άπό τα μαρτύρια αυτά είναι το εξής:

Περνούν κονδρούς κρικός άπό τα χέρια και τα πόδια του θύματος και κατόπιν το κρεμούν άπό τα λαβιά ενός έδενδρου. Η σπονδυλική στήλη του δυστυχισμένου έξαθρώνεται σιγά-σιγά, οι σπόνδυλοι σπάζουν και ο θάνατος έπέρχεται μέσα σε τρομακτικούς πόνους.

Σε άλλες περιπτώσεις, κόβουν κομμάτια άπό τις άρκρες του και κάποτε όλόκληρο πόδι ή χέριο και του τα δίνουν να τα φάη ώμα. Πάνω στις άνοικτές πληγές του χύνουν κατόπιν ένα είδος ύγρου, πού κάνει όλόκληρο το σώμα του ένα ισχυρό ηλεκτρικό ρεύμα. Πολλές φορές το θύμα τινάζεται δυο και τρία μέτρα πάνω άπό το έδαφος και ξαναπέφτει κατόπιν κάτω με όρμη, για να συνεχιστεί σε λίγο τα τινάγματα του, ως πού ο θάνατος να σταματήσει κάθε κίνησι του.

Οι Χόμπαυ φύγουν κατόπιν, άφου πάρουν μαζί τους ένα άπό τα μπροστινά δόντια του θύματος. Συμβαίνει κάποτε να είναι πολύ βιαστικές και να μην περιμένα ως πού το θύμα τους να ξεφύκησιν. "Ίσως θα μπορούσε άκόμη να σωθί αν κάποιος το βοηθούσε. "Άλλά κανείς δεν άποφασίζει να κάμει καμία κίνησι πρός το μέρος του. Άκόμη και αυτοί οι οίκοι του είναι ύποχρεωμένοι να συμμετέχουν στα τραγούδια και στους χορούς των άλλων, γιατί, στην άντιθετη περίπτωση, τίποτε δεν θα έμποδίζει τις Χόμπαυ να έξολοθεύσουν μιά όλόκληρη οικογένεια, πράγμα πού έχει γίνει πολλές φορές."

ΑΛΛΑΙΝ ΝΤΕΜΠΟΝΤ

Ο Άλγος της ζωής

Αυτοί επιδημίες μαστίζουν την Αμερική.

Τα καρδιακά νοσήματα και η τρέλλα.

Η ζωή στην Αμερική δεν είναι τόσο εύκολη όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Είναι δύσκολη και σκληρή.

Ο εργάτης, ο άπλος, κοινός, τελευταίος εργάτης μπορεί να βρή άμέσως δουλειά με 35 δολάρια ή βδομάδα, κατώφει έλ' αυτά.

Και ποιες είναι οι άλλες του δουλειές;

Πολλές!

Πληρώνει δέκα δολάρια δικαιώματα το μήνα στο Κράτος και του δίνουν άδεια... συμβολαιογράφος.

Ο καθένας γίνεται συμβολαιογράφος στην Αμερική. Βλέπετε, για κάθε τι, χρειάζεται συμβόλαιο. Με το συμβολαιογραφικό ή εργάτης έχει ένα κάποιο εισόδημα.

Ύστερα άναλαμβάνει καμιά δεύτερη όλιγομνη δουλειά σε ύκτερινό μπαρ ή άλλο κέντρο. Η κάνει ύπερ-μάρκετ. Η σοφίζεται καμιά δουλειά για τη βελτίωσι της δουλειάς όπου μόνιμα άπασχολείται, και πούλα την ιδέα του. Σε κάθε μεγάλη έπιχείρησι ύπάρχει γραμματεκόβιό για τους εργάτες. Γράφουν ότι ήδησε ιδέα τους κατέβη στο κεφάλι, την κλείνουν σ' ένα φάκελ.

Πάνει δουλειά με 35 δολάρια και παίρνει ένα δάνειο 500 δολαρίων πληρωτέο σ' έκατό έβδομαδιαίες δόσεις άπό 5 δολάρια ή δόσις. Αυτόματως δυο πράγματα συμβαίνουν: 1) Ο μισθός του γίνεται 30 δολάρια. 2) Βρίσκεται δεμένος στην έπιχείρησι για δυο χρόνια.

Με τα 500 δολάρια όμως ο εργάτης άντιμετωπίζει όλα τα ζητήματά του: Νοικιάζει ένα ώραίο διαμέρισμα με δέκα δολάρια ή βδομάδα (του μένουν άλλα 20 άπό το μισθό), άγοράζει έπιπλα άξίας 1000 δολαρίων πληρώνοντας 200 προκαταβολικά και 5 ή βδομάδα (του μένουν άλλα 15 άπό το μισθό) ντυνεται καλά άπό κορυφής μέχρις όνυχων με ρούχα άξίας 500 δολαρίων άπό τα όποια πληρώνει 150 μπροστά και 5 έβδομαδιαίως (του μένουν άλλα 10 άπό το μισθό), άγοράζει ραδιόφωνο δίνοντας 50 δολάρια προκαταβολικά και 5 ή βδομάδα (του μένουν άλλα 5 άπό το μισθό) και, τα όπλοια 100 δολάρια του δανείει το δίνει προκαταβολή σ' ένα φτηνό αυτοκίνητο, άναλαμβάνοντας να πληρώνει δόσεις 10 δολαρίων την έβδομάδα (τώρα του λείπουν 5 δολάρια άπό το μισθό).

Κατόπιν έρχεται το Κράτος και του παίρνει άναγκαστική φορολογία καθάρες προσδύο 20% έπί των 35 δολαρίων (τώρα του λείπουν 12 δολάρια ή βδομάδα).

Άλλά, έχάσαμε. Πρέπει να φάη, πρέπει να ντυθεί και να σιδερωθή... αυτά δεν γίνονται στο σπίτι στην Αμερική, γιατί δεν ύπάρχουν πλυντρες, ύπάρχουν μόνον αυτόματα πλυντήρια — πρέπει άκόμη ν' άγοράσει βενζίνα για το αυτοκίνητο, να πληρώνη γκαράζ, έπισκευές, ασφάλιστρα για τη ζωή του, ασφάλιστρα για τα έπιπλα του, ασφάλιστρα για τη ζωή του καί τη ζωή των άνδρών πού όπισθίποτε θα κόψη τρέχοντας να...

προλάβει τις δουλειές του.

Τις δουλειές του;

Μά φυσικά, δεν πιστεύω να σας περνά άπ' το μυαλό πώς με μιά μονάχα δουλειά, με τα 35 δολάρια ή βδομάδα, θα κατώφει έλ' αυτά.

Και ποιες είναι οι άλλες του δουλειές;

Πολλές!

Πληρώνει δέκα δολάρια δικαιώματα το μήνα στο Κράτος και του δίνουν άδεια... συμβολαιογράφος.

Ο καθένας γίνεται συμβολαιογράφος στην Αμερική. Βλέπετε, για κάθε τι, χρειάζεται συμβόλαιο. Με το συμβολαιογραφικό ή εργάτης έχει ένα κάποιο εισόδημα.

Ύστερα άναλαμβάνει καμιά δεύτερη όλιγομνη δουλειά σε ύκτερινό μπαρ ή άλλο κέντρο. Η κάνει ύπερ-μάρκετ. Η σοφίζεται καμιά δουλειά για τη βελτίωσι της δουλειάς όπου μόνιμα άπασχολείται, και πούλα την ιδέα του. Σε κάθε μεγάλη έπιχείρησι ύπάρχει γραμματεκόβιό για τους εργάτες. Γράφουν ότι ήδησε ιδέα τους κατέβη στο κεφάλι, την κλείνουν σ' ένα φάκελ.

Πάνει δουλειά με 35 δολάρια και παίρνει ένα δάνειο 500 δολαρίων πληρωτέο σ' έκατό έβδομαδιαίες δόσεις άπό 5 δολάρια ή δόσις. Αυτόματως δυο πράγματα συμβαίνουν: 1) Ο μισθός του γίνεται 30 δολάρια. 2) Βρίσκεται δεμένος στην έπιχείρησι για δυο χρόνια.

Με τα 500 δολάρια όμως ο εργάτης άντιμετωπίζει όλα τα ζητήματά του: Νοικιάζει ένα ώραίο διαμέρισμα με δέκα δολάρια ή βδομάδα (του μένουν άλλα 20 άπό το μισθό), άγοράζει έπιπλα άξίας 1000 δολαρίων πληρώνοντας 200 προκαταβολικά και 5 ή βδομάδα (του μένουν άλλα 15 άπό το μισθό) ντυνεται καλά άπό κορυφής μέχρις όνυχων με ρούχα άξίας 500 δολαρίων άπό τα όποια πληρώνει 150 μπροστά και 5 έβδομαδιαίως (του μένουν άλλα 10 άπό το μισθό), άγοράζει ραδιόφωνο δίνοντας 50 δολάρια προκαταβολικά και 5 ή βδομάδα (του μένουν άλλα 5 άπό το μισθό) και, τα όπλοια 100 δολάρια του δανείει το δίνει προκαταβολή σ' ένα φτηνό αυτοκίνητο, άναλαμβάνοντας να πληρώνει δόσεις 10 δολαρίων την έβδομάδα (τώρα του λείπουν 5 δολάρια άπό το μισθό).

Κατόπιν έρχεται το Κράτος και του παίρνει άναγκαστική φορολογία καθάρες προσδύο 20% έπί των 35 δολαρίων (τώρα του λείπουν 12 δολάρια ή βδομάδα).

Άλλά, έχάσαμε. Πρέπει να φάη, πρέπει να ντυθεί και να σιδερωθή... αυτά δεν γίνονται στο σπίτι στην Αμερική, γιατί δεν ύπάρχουν πλυντρες, ύπάρχουν μόνον αυτόματα πλυντήρια — πρέπει άκόμη ν' άγοράσει βενζίνα για το αυτοκίνητο, να πληρώνη γκαράζ, έπισκευές, ασφάλιστρα για τη ζωή του, ασφάλιστρα για τα έπιπλα του, ασφάλιστρα για τη ζωή του καί τη ζωή των άνδρών πού όπισθίποτε θα κόψη τρέχοντας να...

προλάβει τις δουλειές του. Τις δουλειές του; Μά φυσικά, δεν πιστεύω να σας περνά άπ' το μυαλό πώς με μιά μονάχα δουλειά, με τα 35 δολάρια ή βδομάδα, θα κατώφει έλ' αυτά.

Και ποιες είναι οι άλλες του δουλειές; Πολλές!

Πληρώνει δέκα δολάρια δικαιώματα το μήνα στο Κράτος και του δίνουν άδεια... συμβολαιογράφος. Ο καθένας γίνεται συμβολαιογράφος στην Αμερική. Βλέπετε, για κάθε τι, χρειάζεται συμβόλαιο. Με το συμβολαιογραφικό ή εργάτης έχει ένα κάποιο εισόδημα. Ύστερα άναλαμβάνει καμιά δεύτερη όλιγομνη δουλειά σε ύκτερινό μπαρ ή άλλο κέντρο. Η κάνει ύπερ-μάρκετ. Η σοφίζεται καμιά δουλειά για τη βελτίωσι της δουλειάς όπου μόνιμα άπασχολείται, και πούλα την ιδέα του. Σε κάθε μεγάλη έπιχείρησι ύπάρχει γραμματεκόβιό για τους εργάτες. Γράφουν ότι ήδησε ιδέα τους κατέβη στο κεφάλι, την κλείνουν σ' ένα φάκελ.

Σο και τη ρίχνουν στο γραμματοκιώτιο. Άρμόδια ύπηρεσία τις μελετά και, άδες δεν πάνε στο καλάθι των άχρηστων — άπως συμβαίνει συνήθως — έφαρμόζονται. Και ο έμπνευστής πληρώνει ένα ποσό στο άνάλογο με την οικονομία ή το κέρδος πού θα προκύβη στη δουλειά άπό την ιδέα του.

Εκτός αυτόν ένας εργάτης πού ζωγραφίζει ή παίζει φλάουτο, έκμεταλλεύεται το ταλέντο του και κερδίζει κι' άπό αυτό κάτι.

Ετσι σιγά-σιγά ο εργάτης μας θρίσεται μπλεγμένος σε τρακόσιες δουλειές πού του σκοτίζουν το μυαλό και του φθείρουν το σώμα. Είναι αιχμάλωτος των ύποχρεώσεων του. Δεν του μένει καίριος ούτε να... έυστή! Κι' έπειδή όλες οι δουλειές δεν άποδίδουν κέρδος, ή έννοια της χασούρας, ή στενωρία της ζημιάς του πλάκωνει το στήθος. Τρέχει, σκοτώνεται, γίνεται χύδια κομμάτια, βασανίζει το κεφάλι του, και δεν προλαβαίνει.

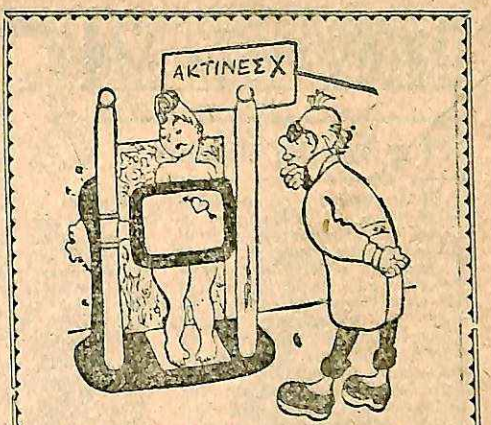
Και τότε συμβαίνει αυτό πού άναφέρω στις πρώτες γραμμές του σημειώματος: καρδιακό νόσημα ή τρέλλα!

Για τους τρελλούς οι γιατροί έβρισαν έναν περίεργο τρόπο βερωπείας. Τους καθίζουν στην ηλεκτρική καρέκλα. Άλλά δεν τους σκοτώνουν. Διαγεταιύουν λίγιστό ρεύμα ίσα ίσα για να πεθάνει... λίγο, ο άρρώστος. Και να ξαναγυρίση πάλι στη ζωή.

Το είδα κι' αυτό το παράδειγμα. Και θάβελαι να σας το περιγράψω έκτενέστερα γιατί άξίζει άμνηνά τον κόπο.

Άλλά θα μάς χρειαστή το πρασιές σημείωμα για να ίκανοποιήσετε την περίεργιά σας.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

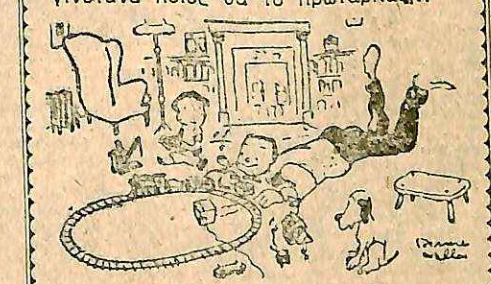
Η έρωτευμένη άκτινοσκοπεύει!...

Για ένα τάλληρο

—Ρωτε πέβαινε ο καυμένος ο Σαμουήλ; Άπό τί; Άπό συγκοπή;

—Όχι. Μήπως τον πάτησε κανένα αυτοκίνητο; Η τον δολοφόνησαν;

—Όχι, όχι, τίποτε άπ' όλα! αυτά. Προχθές το Σάββατο, πού βρισκόμαστε όλοι στη Συναγωγή, έπεσε άπό κάποιο ένα τάλληρο. Κι' ο Σαμουήλ έσκασε άπ' το σάβριμο, πάνω στον καυγά πού γινότανε πούος θα το πρωταρχήσει!

ΕΙΚΕ ΔΙΚΗΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ
—Με ποιόν θά παιζεις, μπαμπά, όταν μεγαλώω εγώ;

Τί είναι οι κάλτσες «Νάυλον»

Ένα άληθινό τεχνικό θαύμα

τους. Οι εργάτες τις μαζεύουν σε πανέριο και τις άδειάζουν ύφρον μίχουν σε μιά άλλη άίθουσα, όπου γίνεται ο έλεγχος και το ξεδιάλεγμα.

Κατόπιν, οι κάλτσες πηγαίνουν στο βαφείο. Εκεί, οι είκοι εργάτες παίρνουν τα ρόζ και μπαλ αυτά ζευγαρώδια και τα βάζουν σε μεγάλους κάδους γεμάτους μ' ένα ύγρο κόκκινο σαν αίμα. Τί συμβαίνει λοιπόν; Είναι της μόδας αυτό το κατακόκκινο χρώμα; Όχι, άλλά το πορφυρό ύγρο άποτελεί ένα είδος «στερωτικού», πού θα επιτρέψη κατόπιν να «πιάση» καλλίτερα ή πραγματική βαφή.

Μετά το... ύπάνιο του αίματος κι' άλλα διάδοχικά λουτρά, οι κάλτσες περνούν άπ' τα «στραγγιστήρια», άπ' όπου βγαίνουν βαμμένες πιά και πάντοτε ζευγαρωμένες. Οι στείνες άποχρώσεις της μόδας είναι οι εξής: κρεατί, μαρόκ, ταμπάκ, άδαν, καυ-ντί-σολέιν, όλες κάπως άνοικτότερες άπό τις περσινές.

Η τελευταία φάσις της έργασίας είναι το πέρας των κάλτσων στις «φόρμες», σε έκατοντάδες όλοσθι έυλινες νάμπες σπινέρες πάνω σε είκοι τραπέζια, σαν αυτές πού βλέπομε στις βιτρίνες των μεγάλων καταστημάτων. Ένα «κινητό χαλί» περνάει τις «φόρμες» μία-μία μέσα άπό ένα άμυλοτύρο. Κι' ή κάλτσα είναι πιά έτοιμη, μπορεί να συσκευασθή και να σταλή στον προορισμό της.

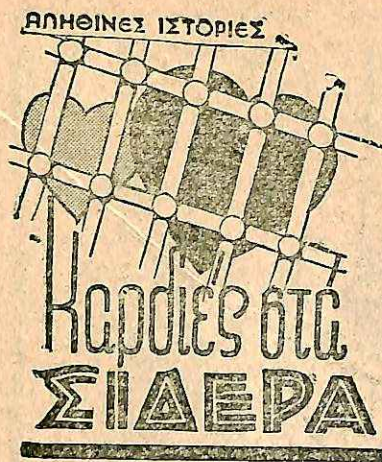
Οι κάλτσες «νάυλον» είναι προτιμώτερες άπ' τις κοινές μεταξωτές; Άσφαλώς, ναι! Πρώτον, δεν έχουν κανένα άπόλυτος ελάττωμα στην ύφανσι. Δεύτερον, δεν σκινούν χνούδι. Τρίτον και άπουδαίωτον, έχουν άντοχη άσυγκρίτως μεγαλύτερη. Μιά γυναικά μπορεί να περάση όλόκληρο έτος, ή και περισσότερα έτη, να περάση ζεύνη τέτοιες κάλτσες — λέμε δυο, για να δύνι το ένα όταν φορά το άλλο.

Για να βεβαιώσθη αν οι κάλτσες πού άγοράσατε, είναι πραγματικά άπό «νάυλον», δεν έχετε παρά να πληρώσατε σε μιά κλωστή τους ένα άνοιμένο όπιοτο. Αν την ιδίτε να λυώνη, σκορπίζοντας μιά δυνατή μυρωδιά σέλιου, μπροστε να είσαε βέβαιος ότι δεν σας έγέλασε ο έμπορος.

Οι κάλτσες «νάυλον» είναι προτιμώτερες άπ' τις κοινές μεταξωτές; Άσφαλώς, ναι! Πρώτον, δεν έχουν κανένα άπόλυτος ελάττωμα στην ύφανσι. Δεύτερον, δεν σκινούν χνούδι. Τρίτον και άπουδαίωτον, έχουν άντοχη άσυγκρίτως μεγαλύτερη. Μιά γυναικά μπορεί να περάση όλόκληρο έτος, ή και περισσότερα έτη, να περάση ζεύνη τέτοιες κάλτσες — λέμε δυο, για να δύνι το ένα όταν φορά το άλλο.

Για να βεβαιώσθη αν οι κάλτσες πού άγοράσατε, είναι πραγματικά άπό «νάυλον», δεν έχετε παρά να πληρώσατε σε μιά κλωστή τους ένα άνοιμένο όπιοτο. Αν την ιδίτε να λυώνη, σκορπίζοντας μιά δυνατή μυρωδιά σέλιου, μπροστε να είσαε βέβαιος ότι δεν σας έγέλασε ο έμπορος.

.....

ΑΓΓΕΛΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΙΔΕΡΑ

ΔΥΣΤΥΧΙΑ, τό προνόμιο τών έκλεκτών

Η γρήνη κυρία έφτασε μπροστά στο σπίτι με τό φτωχικό εξωτερικό, και χτύπησε τό κουδούνι. «Μαθές και τίς άνοιξε μία νέα μελαχροινή κοπέλλα με μεγάλο φωτεινά μάτια. —Η δεσποινίς Ρένα; ρώτησε ή κυρία.

—Εγώ... —Θάθελα νά μου χαρίζετε μισή ώρα...

Η κοπέλλα τήν κύτταξε με μιάν άόριστη άνησυχία: Αυτή ή γρήνη κυρία με τό επίσημο ύφος τής φαίνεταν πως έσερνε πίσω τής μιάν άπειλή...

—Περάστε, κυρία... τής ψιθύρισε. Είμαι μόνη μου στο σπίτι.

Η γρήνη κυρία περάσε μέσα σ' ένα ολοκάθαρο, άστικό σαλονάκι με παλιά έπιπλα. Πάνω στην κονσόλα, ή φωτογραφία ενός άντρα με μεγάλα μουστάκια τήν κυττούσε άπειλητικά...

—Είμαι ό μπαμπάς... εξήγησε ή Ρένα, βλέποντας τό εξεταστικό βλέμμα τής κυρίας.

—Ζή... —Εχει πεθάνει εδώ και δέκα χρόνια...

—Και σεις, ζήτε με τή μητέρα σας...

—Ναι! ή μαμά εργάζεται... Έργάζομαι κι' εγώ... Η κυρία σήπασε λίγο και άπότομα είπτε:

—Ξέρετε, πρέπει νά σας συστηθώ. Είμαι ή μητέρα τού Γιώργου! Η Ρένα έγινε κατακίτρινη:

—Η μητέρα τού Γιώργου... μουρμουρίσε, σκεδόν με φρικη.

—Ναι. Ξέρω πως τόν αγαπάτε. Ξέρω κάτι άκόμα πιο καλά: Πώς σας αγαπάει κι' αυτός.

Απότομα ή Ρένα ύψωσε με θάρρος τό κεφάλι τής:

—Ισως, κυρία, νά διαφωνήτε μ' αυτό τό αίσθημα... Δεν έχω τό δικαίωμα νά σας πω άδικο, άν συμβαίνει αυτό... Τό ξέρω, είμαι φτωχή, κι' είσαστε υπέροχα... Έχετε ισως άλλη προοπτική γιά τό Γιώργο... Σας όρκίζομαι όμως ότι κοιμεία δε θα τόν αγαπήσει σαν κι' εμένα!

Αυτό τό τελευταίο τό είπτε τόσο άπλά, τόσο αυθόρμητα, που ή άλλη τής καίεψε τό κεφάλι με καλωσύνη:

—Ξέρω πως τόν αγαπάτε, και γι' αυτό πω... Αν δεν ήξερα πως τόν αγαπάτε τόσο, δε θαχα ποτέ τό θάρρος νά σας ζητήσω μία συγνώμη...

—Κι' ή συγνώμη αυτή... ρώτησε ή Ρένα με σφιγμένα δόντια.

—Είπε νά τόν άφίεται! Η Ρένα έμεινε γιά λίγο σιωπηλή κάτω άπ' τό χτύπημα. Ύστερα,

—Κι' άν άρνιόμουν;... Η γρήνη τής έπιασε τρυφερά τό χέρι:

—Δέν θ' άρννηθετε... μουρμουρούσε. Γιατί είνε γιά τήν εύτυχία του...

—Η εύτυχία μου είνε μόνο στο πλευρό του...

—Νομίζεις έτσι, μικρή μου... Άκου, όμως, και τ' άσπρα μαλλιά τό δικά μου... Αυτό που σήμερα μοιάζει και στους δύο σας γιά ή...

νείρο, άδριο θάνατο βάρος... Ό Γιώργος είνε ένας φτωχός καλλιτέχνης, λένε πως έχει ταλέντο... Αύριο, θα τελειώσει τις σπουδές του στο Ώρειο, και θα φύγει, έλπίζω, με κάποια υποτροφία στο εξωτερικό. Θέλει νά τού προσθέσει θαρρεύα στα φτερά άπ' τα πρώτα του πετάγματα;... Θέλει νά τόν μεταβάλει, από μουσικό, από συνθέτη, από έκλεκτό τού Θεού, σε γκού-δερνάντα τών παιδιών που θα τού άρραδιάσει;...

Η νέα σκηώθηκε κατακίτρινη. —Βλέπω, είπε με σφιγμένα δόντια, πως δέν υπάρχει κανένα έδαφος γιά συνεννόηση... Έκείνο που με στενοχωρεί πιο πολύ, δέν είνε πως λέτε αλήθεια! είνε πως δλ' αυτά τα λέτε σεις, ή μητέρα του... Νοιώθω πως δε θα μπορέσω νά σας πω ποτέ με τό μέρος μου...

—Προσπαθώ, μικρή μου, πείσεφί με... νά σώσω σήμερα και τή δική σου άξιοπρέπεια... Γιά φαντάσου άν μία μέρα, ύστερ' από καιρό, ό Γιώργος σου πετούσε στα μουτρα πως έσύ χάλασε τήν καρδιά του, κι' άκόμα χειρότερο, σκέψου άν μέσα σου πειστής πως έχει δίκιο...

Σιωπάτε!... Τήν έκφοβε βραχνά ή Ρένα. Θα κάνω ό,τι θέλετε...

Η γρήνη σκηώθηκε:

—Έχω τό λόγο σου;...

Η Ρένα τής έδωσε τό χέρι: —Τόν έχετε... τής είπτε με κοιμμένη φωνή.

Απότομα, ή γρήνη τήν άρπασε στην άγκαλιά τής, τή φίλησε με δύναμη, κι' έφυγε.

Πέρασε καιρός. Η Ρένα ήτανε πιά παντρεμένη. Μ' ένα παιδάκι. Κι' ό Γιώργος, ξεχασμένος όπως νόμιζε άπ' τήν παλιά τήν άγαπημένη, ζούσε τή ζωή του σαν αυτόματο. Η μουσική τού άπορροφούσε όλες του τίς ώρες, και στή μουσική είχε αναθέσει τή βραδεία φροντίδα τής λησμονιάς... Κάποτε, έφυγε μ' υποτροφία γιά τό εξωτερικό. Κι' ή Ρένα έμεινε, με τόν άντρα τής, με τό παιδί τής...

Ύστερ' από ένα-δυό χρόνια, ή φήμη τού καινούργιου συνθέτη έφτασε σάνηνίκου στην Έλλάδα. Ένα μελοδραμά του καλούσε κόσμο στο εξωτερικό. Ό τίτλος τού: «Χαμένη άγάπη». Όλες οι ξένες εφημερίδες μιλούσανε μ' ένθουσιασμό γιά τό καινούργιο ταλέντο. Στην Αθήνα, ό καλλιτεχνικός κόσμος τόν περιέμενε πως και τί γιά νά τόν άποθεώσουν...

Κι' ένα μουντό χερσινιάτικο δειλινό, μία γρουούλα, —ήδεια...—σάθηκε έξω από ένα μικροαστικό δώροφο σπίτι, σε μιάν ήσυχη συνοικία τής Αθήνας. Χτύπησε, μπήκε μέσα, και γύρεψε τήν κυρία.

Η Ρένα παρουσιάστηκε άμέσως: —Εσείς!... φώναξε, μόλις είδε τή γρήνη.

—Εγώ, Ρένα... Είσαι μόνη;... —Ναι... Ό άντρας μου λείπει... Η γρουούλα βούλιαξε σε μία πολυθρόνα.

—Άκουσε, μικρή μου Ρένα, ήρθα σήμερα νά σε συγχωρώ και νά σ' ευχαριστήσω... Ό γιός μου είνε ναι μεγάλος, εξ' άπιας σου...

—Είμαι μεγάλος και δυστυχισμένος, όπως κι' εγώ... μουρμουρίσε ή Ρένα με σφιγμένα χείλια.

—Η δυστυχία, είνε ή άστεϊρευτη πηγή τής τέχνης!... Άν είχατε παντρευτή, θάχατε λιμνιάσει τώρα στή ρουτίνα... Ένώ σήμερα, ζήτε άλόφρονται ό ένας στην καρδιά τού άλλου... Κι' ή πίκρα πως δέν θα σιζήτε πιά ποτέ, σας δυναμώνει τό αίσθημα, που μένει πάντα άπειλημένο κι' άβυσσικό... Άκουσε Ρένα;... «Χαμένη άγάπη» τό λέν τό πρώτο τού έργου, τόν πρώτο τού θρίαμβου... Και στο έμφυλλό του είναι γραμμένο τό δικό σου τ' όνομα με πυρίνα γράμματα!

Η Ρένα έκλειψε σιγά. Η γρουούλα σκηώθηκε και τήν άγκάλιασε πάλη, σαν τότε:

—Κλάψε... Η δυστυχία είναι τό πρόνόμιο που φύλαξε πάντα ή ζωή γιά τους πραγματικά έκλεκτούς τής...

Τή φίλησε πάλη—σαν τότε...—κι' έφυγε σκυφτή, σπασμένη άπ' τή χρόνια, γιά νά μήν ξαναγυρίσει πιά ποτέ...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μία νέα μέθοδος όρμονοθεραπείας

Οι άμερικανοί επιστήμονες έπραματοποίησαν τελευταία μία σημαντική πρόοδο στο ζήτημα τής όρμονοθεραπείας, που τόσο μεγάλο ρόλο παίζει στή σπερμική θραπτική. Άντί νά κάνουν ένέσεις, όπως συνέβαινε στο παρελθόν, βάζουν κάτω άπό τό δέρμα ένα κομπριμέ με συνθετικές όρμόνες, που είνε άρκετό γιά νά θεραπεύσει έναν άσθενή από πολλές άσθένειες και νά τού ξαναδώρη τήν ύγεια και τή δύναμη.

Η επιστήμη πιστεύει σήμερα ότι στίς περισσότερες περιπτώσεις άδυναμικών καταστάσεων, χλωρώσεως, εξασθενήσεως κτλ., ή άφρονη βρίσκεται στην ανεπάρκεια τών έσωτερικών έκκρίσεων, στην έλλειψη, δηλαδή, τών άπαραιτητών όρμονών από τόν όργανισμό.

Η ποσότης τών όρμονών που χρειάζεται ό όργανισμός είνε έλαχιστή, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τίς βιταμίνες. Άλλ' άνάμεσα σ' αυτές τίς δύο τόσο βασικές γιά τή συντήρησι τής ζωής μας ουσίες υπάρχει μία μεγάλη διαφορά. Τίς βιταμίνες τίς είσάγουμε στον όργανισμό μας με τήν τροφή. Ένώ τίς όρμόνες που τού είνε άπαραίτητες τίς παράγει ό ίδιος ό οργανισμός μας.

Άλλά, πολλές φορές, τά όργανα που έχουν αυτή τήν άποστολή άδυνατούν ν' ανταποκριθούν στον προορισμό τους και τότε ένα είδος όρμονών λείπει ολότελα από τόν όργανισμό μας ή βρίσκεται σε ποσότητα πολύ μικρότερη από εκείνη που τού είνε άπαραίτητη. Τά άποτελέσματα δέν άρνουν νά έκδηλωθούν και κάποτε είνε τόσο σοβαρά που άπειλούν και αυτή άκόμη τή ζωή μας.

Ευτυχώς ότι ή χημική σύνθεση τών κυριωτέρων από αυτές τίς όρμόνες είναι σήμερα γνωστή και σ' εντός είνε δυνατό ή παραγωγή τών. Η έισαγωγή τών στον όργανισμό γινόταν ως χόες άκόμη με ένέσεις. Έδώ όμως παρουσιάζοταν ένα σοβαρό πρόβλημα μειονέκτημα. Τό όρμονικό παρασκεύασμα έθγαίνε πολύ γρήγορα από τόν όργανισμό με τίς διάφορες εξωτερικές έκκρίσεις και έτσι ή ωφέλεια ήταν πολύ μικρή και κάποτε άναίσθη άόνο.

Γι' αυτό οι άμερικανοί επιστήμονες έπενέσσαν μιάν άλλη μέθοδο, που δίνει πιά ίκανοποιητικά άποτελέσματα και άποκαθιστά γιά μακρό χρονικό διάστημα τήν φυσιολογική ισορροπία τού όργανισμού. Η μέθοδος αυτή είνε πολύ άπλή.

Έπειτα από μία περίοδο προπαρασκευής, που διαρκεί τέσσερες έως έξη έβδομάδες, κάνουν μία τομή θάβους 1—3 έκαστομέτρου στο σώμα τού άσθενούς και εισάγουν μέσα στον υποδόρειο κυτταρικό ιστόν ένα ή περισσότερα κομπριμέ συνθετικών όρμονών.

Τά κομπριμέ αυτά άπορροφώνται σιγά—σιγά από τόν όργανισμό και ή θεραπευτική των έπιδράσεις έκδηλώνεται άμέσως.

Τό σκίμα, ό βαθμός τής πυκνότητας και ή σκληρότης των κομπριμέ ποικίλλει άναλόγως με τό άποτέλεσμα που επιδιώκεται. Έτσι, προκειμένου γιά μία βραδεία άπορρόφηση είνε πολύ σκληρά, ένώ, όταν επιδιώκουμε ένα άμεσο άποτέλεσμα, ή σκληρότης των είνε πολύ μικρότερη, σε τρόπο που νά είνε εύκολη ή διάλυσις των.

Τά άποτελέσματα που έπετεύχθησαν μ' αυτό τόν τρόπο είνε καταπληκτικά και ίδιως στή νόσο τού Άντιζιν, που έως προχθές άκόμη έθεωρείτο άνίατη.

Η νόσος τού Άντιζιν είνε ένας χαρακτηριστικός τύπος τών άσθενειών που οφείλονται σε έλλειψη ή ανεπάρκεια όρμονών. Τό σώμα τού άσθενούς μελαγχολεί και τό μελάνισμα αυτό επεκτείνεται και στο εξωτερικό τής καλότητας τού στήματος. Άλλα συμπτώματα τής άσθενείας είνε μία υπερβολική κόπωση, που κάποτε φθάνει σε σημείο ώστε ό άσθενής νά μήν μπορεί νά κινηθεί ούτε τά χέρια ούτε τά πόδια του, άπότομος πτώσις τής άρτηριακής πίεσεως, διαταραχές τής πέψεως, έμετοι, πόνοι στην πλάτη και ύποθερμία.

Όλα αυτά τά συμπτώματα οφείλονται στην έλλειψη δύο μικρών όρμονών που άνεκάλυφθησαν κατά τόν 16ον αιώνα από τόν Ευσταχί. Τά δύο αυτά όργανα, που καλούνται επινεφρίδια έκκρίουν μία όρμονή, τήν κορτίνη, που ή έπιδράσις τής είνε τεράστια στή συνολική λειτουργία τού όργανισμού. Η τεκνητή άναπαραγωγή αυτής τής όρμονής καταρρώθη χωρίς στην στιγμιαία έπιδράσις τής άόνης, τά δε άποτελέσματα τής είνε άνυστερη και άπ' αυτό τό φυσικών προϊόν.

Η έισαγωγή τών κομπριμέ τής συνθετικής αυτής κορτίνης στον όργανισμό, σύμφωνα με τόν τρόπο που ύπεδείξαμε, θεραπεύει ριζικά τή νόσο τού Άντιζιν και ξαναφέρει τόν άσθενή στή φυσιολογική του κατάσταση.

Τό ίδιο άποτελεσματικό είνε και τό κομπριμέ άλλων συνθετικών όρμονών που εισάγονται κατά παρόμοιο τρόπο μέσα στον όργανισμό.

Έτσι, ένας μεγάλος άριθμός άσθενειών, που έθεωρούντο έως χόες άκόμη μυστηριώδεις και άνίατες, είνε δυνατό νά θεραπευθούν με τήν καινούργια αυτή μέθοδο όρμονοθεραπείας τών άμερικανών ιατρών, που άνοιξε έναν καινούργιο δρόμο στή θεραπευτική επιστήμη τής εποχής μας.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ

Συνηθίσαμε νά λέμε ότι ό γάμος σκοτώνει τόν έρωτα. Μα πόση άραγε αλήθεια υπάρχει σ' αυτό: «Άς μή ξεχνάμε ότι ή διάρκεια ενός έρωτικού πάθους, ενός μεγάλου φλογερού αίσθηματος, δέν εξαρτάται από έμάς, όπως και ή διάρκεια τής ζωής μας. Ό θεσμός τού γάμου, τίς περισσότερες φορές, δέν είνε αντίθετος στον έρωτα. Με άλλα λόγια, δέν φταίει ό θεσμός, αλλά τά πρόσωπα! Ό ίδιος ό έρωας είνε υπεύθυνος γιά τόν εύτυχισμό ή τόν άτυχό γάμο.

Νόμος στον έρωτα είνε ό,τι πρέπει ν' αγαπάς γιά ν' αγαπιέσαι. Ν' αγαπάς με τόση φλόγα και με τόσο δύναμη, σαν νά πρόκειται μία ημέρα νά μισήσης με τήν ίδια ένταση και τό ίδιο πάθος.

Πολλοί έχουν τή γνώμη ότι ό έρωτευμένος, όταν παντρευθόν, άρχίζουν τίς φιλονεικίες και μεταβάλλουν τόν έρωτικό τους παράδεισο σε άληθινή Κόλαση. Και όμως, οι μεγαλύτεροι ψυχολόγοι μας έξηγούν ότι οι μικροκαυθόδες των έραστών εξακολουθούσαν τόν έρωτα και ότι οι έρωτευμένοι που μαλάνων, λατρεύουν κυριολεκτικά ό ένας τόν άλλο. Ποτέ δέν πρέπει νά ξεχνάμε κανείς ότι ό έρωας δέν μπορεί ν' άρνηση τίποτα στον έρωτα!...

Όταν ό έρωας, άνάμεσα στους συζύγους, άρχίζει νά χάνη τή μαγική δύναμή του, έκδηλώνονται τότε δύο από τους μεγαλύτερους έχθρους τού: ή άσάθεια τού αίσθηματος στον άνδρα και ή άπιστία στή γυναίκα.

Ό έρωας τελειώνει εκεί που άρχίζει ή άπιστία. Κι' ή άπιστία είνε μία θαυμάσια πηγή σε μία καρδιά που αγαπάται...

Έδώ τώρα δριςκόμαστε στο κέντρο τού ζητήματος: τής συζυγικής άπιστίας. Ό διάσημος Δανός καθηγητής Καϊστρινγκ σε μία περιεργή στατιστική πού έκανε με βάση τίς μακροχρόνιες παρατηρήσεις του γιά τή γυναικεία άπιστία, άναφέρει με όλο τό επιστημονικό κύρος του ότι οι Έλληνες συζύγοι και οι Πορτογάλοι είνε οι πιο χυροί άπ' όλους, γιάτι έχουν τίς λιγότερες πιθανότητες άπιστηθούν από τίς γυναίκες τους!

Ό Γερμανός σύζυγος, κατά τόν δόκτορα Καϊστρινγκ, έχει τό ρεκόρ στην άτυχία.

Η Γερμανίδα γυρεύει πάντα εύχάριστες περιπέτειες, άδιαφορώντας γιά τό σύζυγό της και τόν άπιαστικό σύνθετο 7 φορές στίς 7. Ό Βέλγος σύζυγος κατέχει τή δεύτερη θέση σ' αυτό τόν πίνακα τής γυναικείας άπιστίας. Κινδυνεύει 6 φορές και 4/5 άπό τίς έρωτικές πρέλλες τής γυναικας του.

Ό Άγγλος διατρέχει τόν κίνδυνο τής συζυγικής άπιστίας 5 φορές. Ό Άμερικανός, 4 φορές και 1/2. Ό Ολλανδός 4. Ό Ιταλός 1 φορά και 5/6. Ό Γάλλος μόνο μία φορά. Ό Ισπανός σύζυγος άκόμη λιγότερο: 7/8! Τέλος δέ οι Έλληνες και οι Πορτογάλοι, όπως είπαμε, είνε οι πιο αγαπημένοι σύζυγοι από τίς πιστές γυναίκες τους. Δέν κινδυνεύουν ν' άπατηθούν πα...

σπώντας μέσα στο λαμπρό φως τού ήλιου. Η έπιπολαίωση και ή αστάθεια στον έρωτα είνε τά κυριότερα, και τά πιο χαριτωμένα χαρακτηριστικά τής.

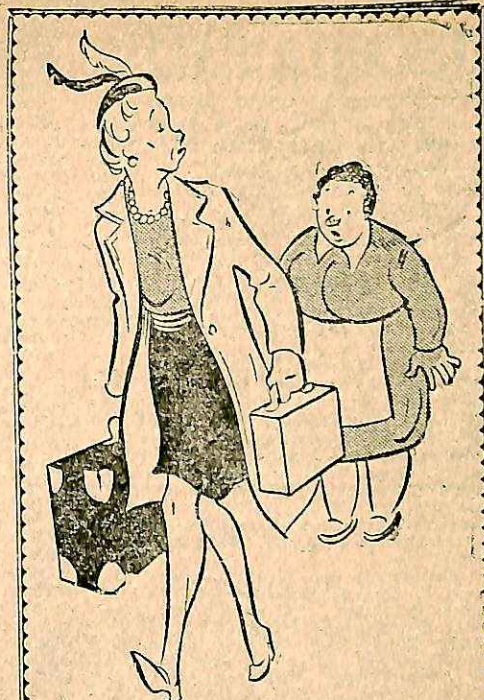
Ένας άλλος γνωστός επιστήμων, ό Άμερικανός βιολόγος Τζάιμς Πέρκινς, που έχει άσכולήση ιδιαίτερα με τά ζητήματα τού γάμου και τών σχέσεων μεταξύ τών συζύγων, μας δίνει ένα λεπτομερέςτατο πίνακα γιά τήν καλύτερη ηλικία τού άνδρός και τής γυναίκας στο γάμο.

Κατά τόν δόκτορα Πέρκινς, θάσις τής έρωτικής εύτυχίας στο γάμο είνε ή κατάλληλος ηλικία τών συζύγων. Προσέξτε τίς διαφοράς τής, που όχι μόνο είνε περισσότερες, αλλά και παίζουν ένα σημαντικό ρόλο στην άμαλή συνεισίστα.

Άνδρας	Γυναίκα
22 χρ.	20 χρ.
25 »	18 »
28 »	17 »
29 »	16 »
30 »	19 »
32 »	20 »
35 »	22 »
40 »	28 »
45 »	30 »
50 »	40 »

Ό έρωας γιά νά ζήσει στο γάμο, μας έξηγει ό Άμερικανός επιστήμων, πρέπει νά έρσιση τό κατάλληλο έδαφος, σαν ένα εύαισθητό άνθος που χρειάζεται ειδικό κλίμα ή τή θερμή άτμόσφαιρα ενός θερμοκηπίου, μακριά από τίς καιρικές μεταβολές.

Κι' αυτές οι επικίνδυνες «καιρικές» μεταβολές, που ξεσπούν σαν θύελλες, προέρχονται πάντα από τίς άταίριαστες διαφοράς στην ηλικία άνάμεσα στους συζύγους. (Από τό περίφημο «Βιβλίο τής Άγάπης» τού Άνρϋ Μπωμάν).

Η ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥΣΟΥ

—Γιά πο, με τό καλό, μαντάμ Σουσού; —Βλάζι!... Άντιπροσωπεύω τό θύθουλο στή Διάσκεψις τών Ήνωμένων Έθνών!

ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

—Άν θέλεις νά ξεκοκκινήσει ή μύτη σου, νά κόψεις τό κρασί και νά πίνεις μόνο γάλα. —Μπά! Τρία χρόνια έκανα αυτό τή διαίτα και δέν έγινε τίποτα. —Είμαι καιρός. —Όταν ήρώσα... μωρό!

Γιά νά έχετε ώραίο στήθος

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

δέν είνε άρκετό, τό στήθος έχει μικρές διαστάσεις.

Στήν περίπτωση αυτή, πρέπει πρωτίστως νά καταπολεμηθ ή γενική άδυναμία, σύμφωνα με τίς συμβουλές τού γινατρου σας. Άν όμως νά μένεις σάς ολόκληρο έξη κανονική ανάπτυξη και μόνο τό στήθος μένη μικρό, χρειάζεται τοπική θεραπεία, εξωτερική και έσωτερική.

Η χραιοποίηση ειδικών φαρμάκων άνάκει στην άρμοδιότητα τού γινατρου σας. Δέν πρόκειται λοιπόν ν' άσכולηθούμε εδω μ' αυτά.

Η άνάπαυσις, ό πολυς ύπνος, ή γυμναστική, ό καθαρός αέρας, ή ύγιεινή και θρεπτική διαίτα είνε παράγοντες που συντελούν σημαντικά στην ανάπτυξη τού στήθους.

Μπορεί νά παρουσιασθ όμως κι' ή αντίθετη περίπτωση: Νά πρέπη νά έλαττωθ ή όγκος τού στήθους.

Άν ή υπερβολική ανάπτυξις τού είνε άποτέλεσμα γενικής παχυσαρκίας, πρέπει νά κάμειτε μία διαίτα ν' άδυνατίσετε. Μαζί με ολόκληρο τό σώμα σας, θα έλαττωθούν και οι διαστάσεις τού στήθους σας.

Όταν άπεναντίας ή υπερτροφία τού στήθους συναντάται σε μία γυναίκα με κανονικές αναλογίες, τό σύστημα καταπολεμήσεως τής είνε τό εξής:

Κάθε βράδυ, κάνετε ένα έλαφρότατο τοπικό μασάζ με μία λιώδουχο αλοιφή, που μπορεί νά σας φτιάσει οποιοσδήποτε φαρμακοποιός. Νά μία καλή συνταγή τέτοιου αλοιφής: Άλκοολ 800, 70 γραμμάρια. Τζίκας σάπων έυωμένος, 8 γραμ. Λιώδουχον κάλιον, 2,5 γραμ. Έξτρα βιοτέλλος, 2 γραμ. Βάμμα βενζόνης, 1 γραμ. Υπάρχουν όμως και έτοιμες αλοιφές αυτού τού είδους, που άποτελεσματικές. Έπαναλαμβάνουμε ότι τό μασάζ πρέπει νά γίνεται έλαφρότατα, με τήν παλάμη τού χεριού.

Κατόπιν σκεπάετε τό στήθος με μία πετσέτα βρεγμένη με τήν έξισ στυπτική διάλυσις:

Στυψι, 10 γραμμάρια. Όξικός μολυβδός, 50 γραμ. Άπετασμένον νερό, 1.000 γραμ. Τήν άφίνατε επί δύο ώρες γιά νά έπιδράσει τό φάρμακο.

Άν ή μέθοδος αυτή έπαρκοσθ τοκτικά επί μκραινε έπλασθ άρκετά τό στήθος, χωρίς νά τό μαράνη ή νά τό μαλακώση.

ΤΕΧΝΗΤΑ ΡΑΔΙΑ

Τι προφητεύει ο Αϊνστάιν για τον μελλοντικό πόλεμο

Ένα βλήμα «V2», με γέμισμα 10 τόννων ούρανιου, ξεκινάει από μια χώρα πολύ μακρινή, διαγράφει στο κενό, έξω απ' την ατμόσφαιρα της Γης, μια καμπύλη 15.000 χιλιομέτρων και πέφτει μέσα στο Παρίσι! Κανείς δεν το είχε ακούσει να φτάνει, γιατί τα βλήματα αυτά ταξιδεύουν με ταχύτητα 3.000 χιλιομέτρων την ώρα, τρεις φορές δηλαδή γρηγορότερα απ' τον ήχο.

Μια έκτυπώσιμη λάμψη υψώνεται ως τα ούρανα, μια κόλαση από φλόγες... Στη θύση της μεγάλης πόλεως ανοίγει ένας πελώριος κρατήρας, μεγαλύτερος απ' του Βεζουβίου. Και, γύρω απ' αυτόν, σε άκτινα πολλών εκατομμυρίων χιλιομέτρων, κάθε ανθρώπινο πλάσμα σκοτώνεται απ' την ακτινοβολία των «νετρονίων». Ελάχιστοι μόνο γλυτώνουν, κρυμμένοι μέσα σε σπηλιές, όπου ξαναγεννιούνται στη ζωή του πρωτόγονου ανθρώπου...

Μια βροχή από τέτοια βλήματα πέφτει σ' όλες τις πρωτεύουσες, στη μία μετά την άλλη. Εκείνοι που έπελτεσαν πριν πρώτοι, παθαίνουν κι αυτοί τα ίδια, ως αντίποινα. «Όλες οι πόλεις εξαφανίζονται απ' το πρόσωπο της γης... Αυτή είναι η ανησυχαστική εικόνα του μελλοντικού πολέμου, όπως τον περιγράφουν δύο ειδικοί επιστήμονες: ο μεγάλος Αϊνστάιν κι ο δόκτωρ Έμιλιο Χερρέρα της Ισπανικής Ακαδημίας Επιστημών. Πάλι καλά που δεν προβλέπουν την ολοκληρωτική εκκρήξη του πλανήτη μας!...

Μπορεί να εξοντωθούν τα δύο τρίτα της ανθρωπότητας, προσθέτει ο Αϊνστάιν. Θα διασώσουν όμως πολλά απ' τα βέλη, κι ο πολιτισμός θα ανασταυρωθεί.

Παραλείπει ωστόσο να μας πη αν ο καινούργιος αυτός πολιτισμός θα... ξανακαλύψει την ατομική βόμβα!

Εν πάση περιπτώσει, πρόκειται εύλογα για προβλεψίες που δεν αφορούν το παρόν, αλλά το μέλλον. Όταν οι Ηνωμ. Πολιτείες χτύπησαν τη Χιρόσιμα, στις 6 Αυγούστου 1945, παρ' όλα τα τεράστια παραγωγικά μέσα τους δεν διέθεταν παρά μ' α μ ο ν ο α τ ο μ ι κ ή βόμβα, συναρμολογημένη στις γήινες Μαριάνες. Κι' οι Αμερικανοί επιστήμονες, που μιλούν για τις παγκόσμιες εφάρμογες της ατομικής ενέργειας, τις τοποθετούν 30 χρόνια αργότερα.

Για την ώρα έχει αρχίσει η Ιατρική

Πρακτικές συμβουλές

Για να είναι ωραία και γυαλιστερή τα έπιπλα, πρέπει να σιδερωθούν τακτικά με παρκέτιν. Άλλα η παρκέτιν στοιχίζει σήμερα ακριβά. Για να μην απορροφά λοιπόν το μεγαλύτερο μέρος της το πανί που μεταχειριστήκατε για το σιδέωμα, χρησιμοποιήστε αντί πανιού ένα πλατύ πινέλο.

Αν τα μαύρα παπούτσια σας είναι πολύ λαμπόμενα, μπορείτε να τα καθαρίσετε δίχως βερνίκωμα. Αφού τα βουρτσάτε καλά, τα τρίψτε με υπάλληλες από χαρτί έφημερίδας, το οποίο θα τα καθαρίσει περfection, γιατί περιέχει πετρέλαιο. Τέλος, τα περνάτε με μια φανέλλα, για να γυαλίσουν.

Έχετε ένα μπουκάλι με γυάλινο βούλωμα, που δεν καταφέρνετε να το ξεβουλώσετε; Στάξτε λίγο λάδι γύρω απ' το βούλωμα, στο σημείο έπαφής του με το λαδί του μπουκαλιού. Έπειτα βάλτε το κοντά στη φωτιά. Το λάδι θα ελίσσεται λίγο-λίγο ανάμεσα στο βούλωμα και στο λαδί. Με μικρά κι' επανειλημμένα κτυπήματα, κατόπιν απ' όλες τις μεριές θα βγεί το βούλωμα.

Σας έχουν χαρίσει μια ωραία μοντέρνα παρμάν, ή όποια όμως βγάλετε μαυρίλα και λερόνια τη μπλούζα σας. Αλείψτε το έσωτικό μέρος της με λίγο άχρωμο βερνίκι των νυχιών και αφήστε να στεγνώσει καλά. Θα μπορείτε πιά να την φορήτε άφοβα.

Επιστήμη να επωφεληθεί από τις διάφορες μορφές της «ατομικής» ακτινοβολίας. Ο Γάλλος επιστήμων Φρεντερίκ Ζολιό είχε ανακαλύψει από το 1934 τον τρόπο κατασκευής «τεχνητών» ραδιενεργών στοιχείων, κι' είχε μάλιστα τιμηθεί με το βραβείο Νόμπελ γι' αυτή την εφεύρεση του. Διάφορα χημικά σώματα, όταν έπεσουν σε ακτίνες ραδίου, γίνονται κι' αυτά ραδιενεργά επί μερικά δευτερόλεπτα, ώρες ή ημέρες. Την ίδια περίεργη μεταβολή παρουσιάζουν όταν βομβαρδίζονται με τις ακτίνες που παράγει ένα «κυκλοτρόνιο».

Το «κυκλοτρόνιο» είναι—πως έχουμε γράψει και άλλοτε—ένα ισχυρότατο ηλεκτρικό μηχανήμα, εφευρέσει του δόκτορος Λάβρενς, το οποίο παράγει ειδικές ακτίνες ακτίνες μεγάλης έντασης. Οι ακτίνες αυτές αποτελούνται από «νετρόνια», δηλαδή απ' τα ίδια συστατικά του ατόμου της ύλης που εκλύονται κατά την εκκρήξη της ατομικής βόμβας. Είναι δε εξαιρετικά επικίνδυνες και θανατηφόρες. Γι' αυτό το «κυκλοτρόνιο» βρίσκεται εγκατεστημένο μέσα σ' ένα λάκκο και περιτριγυρισμένο από γυάλινα τεμάχια με νερό πάχους πολλών μέτρων, τα οποία απορροφούν τα «νετρόνια» και προφυλάσσουν από την επίδρασή τους τους επιστήμονες που στέκονται πίσω απ' αυτά τα φράγματα. Για τον ίδιο λόγο, οι επιστήμονες φορούν μια μάσκα, γάντια και παπούτσια που περιέχουν όλα μοιάζοντα «αντακτινικά», όταν παίρνουν κατόπιν από το σταματημένο πιά μηχανήμα τις χημικές ουσίες που βομβαρδίσθηκαν κι' έγιναν «τεχνητά ραδία».

Με τις ουσίες αυτές, σε κατάλληλη διάλυση, γίνονται έπειτα έμφυτες ενέσεις. Όταν γίνονται ένωσαν άρρωστοι μιά τέτοια ένεση, δόσολογο, το σώμα του εκκρίνει ακτίνες. Μπορεί τότε να τον εξετάσει ο γιατρός από μακριά, μ' ένα «ηλεκτροσκόπιο», και να διαπιστώσει ότι η ραδιενέργεια ούσια συγκεντρώνεται ειδικώς σε όργανα ή όργανα του σώματός του. Ιδίως στο στήθος, στη σπλήνα και πρό πάντων στο νωτιαίο μυελό. Μέσα σ' αυτά τα όργανα, θα φέρει την ισχυρή θεραπευτική επίδραση—πράγμα που δεν μπορεί να κατορθώσει με τη συνήθη έμφυτη έξωτερη ακτινοβολία. Σε λίγες ώρες ή ημέρες, η ούσια θα πάψει να έχει ραδιενέργεια κι' ο άρρωστος ραδίου θα ξαναγίνει κανονικός... ένω, αν είχε κακοπιά ένα σωλήνα με πραγματικό ράδιο θα έπρεπε να του άνοιχουν την κοιλιά και να του τον βγάλουν, για να μην πεθάνει!

Με έμβολές ένεσης έμφυτου τεχνητά ραδιενεργού νιτροβενόλου τώρα πολλές άρρωστες του νωτιαίου μυελού και του αίματος. Είναι δε γνωστός σήμερα περισσότερες από 300 τέτοιες ραδιενεργές ουσίες, που δεν έχουν μελετηθεί ακόμη από τους γιατρούς. Γι' αυτόν μάλιστα περφόρα για την παραγωγή φ ο ς α μ ο ν ο α τ ο μ ι κ ή ραδιενέργειας, που θα μπορεί κανείς να τις πάρει απ' το στόμα, ανακατεμένες με γάλα ή κακάο!

Ενα διασκεδαστικότατο περιστατικό συνέβη πρό δλίγων έβδομάδων σε μιά αμερικανική τελεωμένη έμπρεσα. Ένω άκτινοσκοπώντας κάποιον ταξιδιώτη, όπως γίνεται πάντα για να εξακριβωθεί μήπως κρύβει τίποτε λαθραίο, ο υπάλληλος είδε πάνω στο διάφραγμα του μηχανήματος να λάμπει η αλουμίνα του εξεταζομένου. Ασταυρήτη σαν μορφή άρχαν γέλοι.

Ετρεξε άμέσως ν' αναγγείλει με κατάληξη στους προϊστάμενους του ότι είχε βρή ένα... φωτεινό άνθρωπο! Ο τότε έφηβος κατόπιν τον ταξιδιώτη σ' ένα έπιστημονικό εργαστήριο, είδαν ότι έπρεπε έξ άποψέως να το ηλεκτρογράφη και ότι καλύτερα θα φωτογραφικά φιλμ μέσα στίς μπουγιές των! Όλα αυτά όμως τα... υπερφυσικά φαινόμενα έξηγήθηκαν άπλοοτάτα. Όταν ο ταξιδιώτης δήλωσε ότι είχε βγεί μόλις από μιά γυναική κλινική, όπου του είχαν κάνει ένεσεις με φώσφορο τεχνητά ραδιενεργό!

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Η φωνή του αίματος

Μιά στατιστική των αναλύσεων αίματος, που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια για περφόρες άνοσητες ή νόσους παρατόχους, μάς πληροφορεί ότι επί 9.436 τρώων αναλύσεων, οι 1.783—δηλαδή τα 19%—άπέδειξαν ότι ο κατηγορούμενος δεν ήταν ο πατέρας του παιδιού.

ΟΤΑΝ ΚΑΝΗ ΚΡΥΟ...

Πώς θα το αντιμετώπισουμε

Αν φάσθω ως στην Έλλάδα το μεγάλο κύμα ψύχους, που λέγεται ότι κατεβαίνει προς την Ευρώπη, απ' το Βόρειο Πόλο, ή έλλειψή αρκετών ρούχων και καυσίμων ύλης θα κάνει άληθινη τραγική τη θέση των απορριπτόμενων λαϊκών τάξεων. Έν τούτοις υπάρχει ένα σύστημα άμυνας εναντίον του κρύου, με τα λίγα μέσα που μπορούν να διατεθούν.

Στο προηγούμενο φύλλο μας, εξετάσαμε το ζήτημα από έπιστημονικής μάλλον πλευράς. Να τώρα μερικές πρακτικές συμβουλές, που βασίζονται στα θεωρητικά δεδομένα. Εύχνομα να μνη τις χρειασθώ. Αν όμως παρουσιασθώ ή ανάγκη, καλόν έινε να μη σάς βρή άπροετοιμαστούς κι' άκαταπόνητους.

Πρώτα απ' όλα, θα κάμετε ώριμες μεταρρυθμίσεις στο σπίτι σας. Βουλώστε με μακρούλα μαζιλάρια από ύφασμα τις χαρμάδες από πόρτες και παράθυρα. Σκεπάστε με κουρτίνες ή με χαρτιά τα τζάμια των παραθύρων που βλέπουν προς το βορρά. Κλείστε τα όκι άπαραίτητα θωμάτια, άφου σ' αυτά Κλείστε έκει υερά τα άκρτα έπιπλα, και περριορίστε σε ένα ή δύο μόνον, τα όποια ζεσταίνονται πολύ πιο εύκολα.

Κάτω απ' τα χαλιά σας στρώστε έφημερίδες. Πορφυλάξτε απ' τα ρεύματα άέρος με παραδόν ή κουρτίνες. Ανοίγετε τα παράθυρα έπί 5 μόνον λεπτά, ώστε να ανανεώνεται ο άέρας των δωμάτων, χωρίς όμως να κρύνουν πολύ οι τοίχοι. Αν μεταχειριζόσθε θερμάστρα με ζύλα, φροντίστε να έχη σωλήνες μακρούς, γιατί αυξάνει έτσι η θερμαντική της δύναμη.

Μιά ώρα πριν να πέσετε, βάζετε μέσα στο κρεβάτι σας μιά μπουκάλια με ζεστό νερό. Σπιοσέτε την όρθια κάτω απ' τα σκεπάσματα, ώστε να άπλωθεί η θερμότης σ' όλοκληρο το κρεβάτι. Αν δεν έχετε παπλώμα, μπορείτε να φτιάσετε ένα με στενές λουρίδα από έφημερίδες κλεισμένες μέσα σ' ένα κάλυμα από βουβακέρη ή μεταξωτό ύφασμα. Αντιπιδώστε τις λουρίδες με καυνούριες, όταν πατηθούν και δεν διατηρούν πιά φουσκωμένο το πλώμα. Για να ζεσταθεί περισσότερο, βάζετε το πλώμα κάτω απ' την κουβέρτα. Πριν πέσετε στο κρεβάτι, φορέστε κάλτσες πλεκτές από μαλακό μαλλί. Αποφύγετε τις πολύ οχληρές πιτζάμες ή νυχτικά. Αν κρύνετε πολύ, βάλτε το κεφάλι σας κάτω απ' τα σκεπάσματα για μερικά λεπτά. Θα ζεσταθείτε πιο γρήγορα.

Ο χειμώνας είναι ή έποχή της ηχητικής και ζεστής σούπας. Δίνετε μιά τέτοια στα παιδιά σας, πριν φύγουν για το σχολείο. Αναζητείτε όσο το δυνατόν τροφές πλούσιες σε θερμίδες. Πίνετε πολλά ζεστά ποτά. Μιά «θερμόφορος» θα σάς έξυπνητήρη πολύ στο γραφείο, στο εργοστάσιο, στο σχολείο...

Δύο ρούχα έλαφρά, το ένα πάνω απ' το άλλο, άναμέσά στα όποια κυκλοφορεί ο άέρας, κρατούν το σ' έζεστο όση ένα μόνο ρούχο βαρύ και χοντρό. Εφελίστε με πολυφύλλες έφημερίδες στο στήθος και την πλάτη του παλτού σας, ανάμεσα στο ύφασμα και στη φόβρα. Αποφύγετε τα σφιχτά φορέματα, που σταματούν την κυκλοφορία του αίματος. Αποφύγετε επίσης τα μεγάλα ντεκολτέ και τα πολύ κοντά μανίκια και φουστάνια.

Το ύγρο κρύο προκαλεί διάφορες σοβαρές αρρώστειες. Φροντίστε να είναι πάντοτε έντελώς στεγνά τα πόδια των παιδιών σας. Βάλτε μέσα στα παπούτσια τους πάτους από έφημερίδες. Μόλις γυρίζουν απ' το σχολείο, καλόν είναι ν' αλλάζουν παπούτσια και κάλτσες.

Προπονήστε να ζεσταθείτε με την κίνηση, τη γυμναστική, και με την αυθόπολη—μην έπαναλαμβάνετε δηλαδή διαρκώς τη φράση «Πόσο κρύωνω...». Είναι πολύ προτιμώτερο αυτό, παρά να φορτώνεσθε με ρούχα και κουβέρτες.

Μεταχειρισθήτε... τούβλα για τη θερμάνση του σπιτιού σας! Ανόρατε μερικά, άπό παρμόδη πλώ, όκι θερμικόμενα. Σπάστε το καθένο σε 3-4 κομμάτια ίσου μεγέθους. Όταν ανάψετε τη φωτιά σας, βάλτε πάνω στα κάρβουνα αυτά τα σπασμένα τούβλα. Θα διαπυρνώθουν, θ' άκτινοβολήσουν θερμότητα και θα σάς ζεστάνουν πολύ περισσότερο.

Μην ξεχνάτε, τέλος, ότι τα περισσότερα σκουπίδια που πετάτε στον τενεκέ—φλούδες και φύλλα λαχανικών ή φρούτων, παλιόχαρτα, κλπ.—είναι καύσιμα και μπορούν να τροφοδοτήσουν άνεξόδο τη φωτιά σας.

Τα δέκα άπαραίτητα βέλια

Κατά τη γνώμη του δόκτορος Ρόμπερτ Χούτσιν, του Πανεπιστημίου του Σικάγου, τα δέκα «καλλίτερα βέλια του κόσμου», άπαραίτητα για τη μόρφωση κάθε ανθρώπου, είναι τα έξης: 1) «Η Ιλιάς» και ή «Όδύσεια» του Όμηρου, 2) «Η Δυσκορία» του Πλάτωνα, 3) τα «Ηθικά και Πολιτικά Νικομάχεια» του Αριστοτέλους, 4) ο «Πελοποννησιακός πόλεμος» του Θουκυδίδου, 5) ή «Πολιτεία του Θεού» του Αγίου Αυγουστίνου, 6) ή «Διατριβή περί Θεού και ανθρώπου» του Θωμά Ακρινάτου, 7) ή «Θεία Κωμωδία» του Δάντη, 8) τα «Εργα του Σαίπηρ», 9) αί «Σκέψεις» του Πασκάλ, 10) ο «Πόλεμος και Ειρήνη» του Τολστόι. Εκτός απ' αυτά, ο δόκτωρ Χούτσινς θεωρεί άπαραίτητη και την Αγία Γραφή.

Η «έπιδημία της φρίκης»

Τα φιλμ των δρυκολάκων, των τεράτων και των λυκανθρώπων

Τα στούντιο της Ουνιόβερσαλ έχουν άποκτήσει ειδικότητα στα φιλμ φρίκης, τύπου «Κράν Γκινιά». Εγύρσαν τα πρώτα έργα αυτού του είδους, μπορούμε δε να πούμε ότι διατηρούν το μονοπώλιο να παρουσιάζουν τρελλούς έπιστήμονες, φαντάσματα, βρυκόλακες, τέρατα, λυκανθρώπους...

Καμιά απ' αυτές τις ταινίες δεν άπέτυχε ως τώρα. Όλες ρουφιλήθηκαν κυρίως κινηματογραφικά, τόσο απ' το άμειρικανικό όσο κι' απ' το παγκόσμιο κοινό, κι' απέδωσαν κέρδη τεράστια.

Έννοείται ότι ή ιδιαίτερα τεχνική του γυρισματος τέτοιων φιλμ τελειοποιήθηκε με τον καιρό. Τώρα ο Τζών Φούλτον κι' ο Τζάκ Πίρς, ειδικοί των στούντιο της Ουνιόβερσαλ, έχουν γίνει άουτινίστοισι, ο πρώτος στα τρυκ με ηλεκτρισμό κι' ο δεύτερος στο άντικειμενικό μακρινό. Στόν Πίρς έφείλεται ή καμπούρα του Λόν Τσάνεϊ στο φιλμ «Παναγία των Παρισίων», που ζύγισε 36 κιλά, καθώς και το τέρας του Φρανκενστάιν με το πανύψηλο άνδραστήμα του (2,10 περίπου), το λεπτό κεφάλι του και τα χοντρά έυλαπούστα του.

Το πρώτο φιλμ της σειράς αυτής ήταν ο «Καπετάν Βρυκόλακας». Ο Κάρλ Λέμλ κι' ο Λόν Τσάνεϊ έφωτισαν την ιδέα του γυρισματος του στα 1920. Πιστεύαν ότι οι άμερικανικοί κοινό, σε μιά άναλογία 90 %, άναζητούσε το ρίγος του τρόμου. Ωστόσο, το φιλμ αυτό γυρίστηκε μόνο μετά 11 χρόνια. Έν μετά, ο Λόν Τσάνεϊ είχε πρωταγωνιστήσει στις ταινίες «Παναγία των Παρισίων» (1923) και «Φαντάσμα της Όπερας». Η έπιτυχία τους όμως άπέδειξε μάλλον στο ταλέντο του Τσάνεϊ. Δεν είχε άρχσει ακόμη ή μεγάλη «έπιδημία της φρίκης».

Το 1931, γυρίσθηκαν ο «Φρανκενστάιν» με τόν Ρόρικ Κάρλβφ—που άπό τότε δεν ξαναπαίξε ποτέ σχεδόν με τη φυσική ανθρώπινη μορφή του—κι' ο «Καπετάν Βρυκόλακας» με τόν Μπέλλα Λουγκνόζι. Στην άρχή, οι διαφημιστικές υπηρεσίες της εταιρείας δεν έτόλμψαν να τόνίσουν στις ρεκλάμες ότι οι ταινίες αυτές προκαλούσαν τόν τρόμο. Χαρακτηρίσαν π. χ. την ύπόθεσιν του «Καπετάν Βρυκόλακα» ως «τόν πιο παράξενο ρωτό απ' όσους γνώρισε ποτέ ή ανθρωπότης». Έπειτα όμως κατάλαβαν ότι οι Αμερικανοί έδιψάζαν για φρίκη, κι' έλλαξαν τις διαφημιστικές μεθόδους των.

Στόν «Καπετάν Βρυκόλακα», φρόντισαν να άπάργη έξω απ' τόν κινηματογράφο ένα άποκίνητο πρώτων βοηθειών, και μέσα στην αίθουσα ειδικός σταθμός με άσπαστρομένους νοσοκόμους. Πλήρωσαν γυναίκες για να προσποιηθούν ότι λιποθυμούσαν απ' το νευρικό κλονισμό. Δεν περιέμεναν ωστόσο ότι πολλές άλλες θα λιποθυμούσαν πραγματικά. Βλέποντας να μεταφέρονται τις πρώτες έξω απ' την αίθουσα με το φορείο!... Η έπιτυχία ήταν άνωτερη απ' τις προβλεψίες των.

Ακόμη καλλίτερα τα κατάρφσαν στο «Φρανκενστάιν», γιατί είχαν ήδη άποκτήσει για τόν Μάσα σ' ένα άπόγευμα, σημειώθηκαν 13 π ρ α γ μ α τ ι κ έ ς λιποθυμίες σ' ένα άμερικανικό κινηματογράφο που πρόσφερε αυτό το έργο. Οι ρεκλάμες των έφημερίδων να μην τόνίσουν στους καρδιακούς να μην τόνίσουν, προτού συμβουλευθούν το γιατρό τους. Όταν παίχθηκε στο Σικάγο, ο ήθοποιος Τζάκ Κέλλεϊ, μεταμορφώμενος σε Φρανκεστάιν, ηγαλνοερχόταν στο δρόμο, έξω απ' τόν κινηματογράφο. Περιπατούσε σαν ατόματος, και το πρόσωπό του ήταν άλλο—καταβαμμένο κόκκινο και πράσινο. Μιά γυναίκα τόν έδε έσφηνικά έμπρός της, καθώς έστριβε απ' τη γωνία, κι' έπεσε κάτω άναίσθητη! Έπειτα έκαμε άγωγή κατά τόν κινηματογράφο, ζήτησας άποζημίου γιατί είχαν πάσει τα νεύρα της. Κι' ή ιστορία αυτή άπέλειξε μιά πρώτη τάξεως ρεκλάμα του φιλμ, άσυγκρίτως μεγαλύτερης αξίας απ' την άποζημίσιν που πληρώθηκε στην εύαισθητη κυρία...

Κατόπιν ή διαφημιστική ύπηρεσία διάλεξε ένα φοιτητή και μιά φοιτήτρια του Πανεπιστημίου του Σικάγου και τους έβαλε να ιδούν το φιλμ, έχοντας τα χέρια τους συνδεόμενα μ' ένα ηλεκτρικό μηχανήμα που μετρούσε άυτόματα το βαθμό της συγκινήσεώς τους. Τα άποτελέσματα του «πειράσματος» αυτό δημοσιεύθηκαν στην πρώτη σελίδα της μεγάλης έφημερίδας «Καθημερινά Νέα του Σικάγου».

Ενα παιδί πληρώθηκε καλά, για να περάσει όλη του τη ζωή, μετά 11 χρόνια. Έν μετά, ο Λόν Τσάνεϊ είχε πρωταγωνιστήσει στις ταινίες «Παναγία των Παρισίων» (1923) και «Φαντάσμα της Όπερας». Η έπιτυχία τους όμως άπέδειξε μάλλον στο ταλέντο του Τσάνεϊ. Δεν είχε άρχσει ακόμη ή μεγάλη «έπιδημία της φρίκης».

Το 1931, γυρίσθηκαν ο «Φρανκενστάιν» με τόν Ρόρικ Κάρλβφ—που άπό τότε δεν ξαναπαίξε ποτέ σχεδόν με τη φυσική ανθρώπινη μορφή του—κι' ο «Καπετάν Βρυκόλακας» με τόν Μπέλλα Λουγκνόζι. Στην άρχή, οι διαφημιστικές υπηρεσίες της εταιρείας δεν έτόλμψαν να τόνίσουν στις ρεκλάμες ότι οι ταινίες αυτές προκαλούσαν τόν τρόμο. Χαρακτηρίσαν π. χ. την ύπόθεσιν του «Καπετάν Βρυκόλακα» ως «τόν πιο παράξενο ρωτό απ' όσους γνώρισε ποτέ ή ανθρωπότης». Έπειτα όμως κατάλαβαν ότι οι Αμερικανοί έδιψάζαν για φρίκη, κι' έλλαξαν τις διαφημιστικές μεθόδους των.

Στόν «Καπετάν Βρυκόλακα», φρόντισαν να άπάργη έξω απ' τόν κινηματογράφο ένα άποκίνητο πρώτων βοηθειών, και μέσα στην αίθουσα ειδικός σταθμός με άσπαστρομένους νοσοκόμους. Πλήρωσαν γυναίκες για να προσποιηθούν ότι λιποθυμούσαν απ' το νευρικό κλονισμό. Δεν περιέμεναν ωστόσο ότι πολλές άλλες θα λιποθυμούσαν πραγματικά. Βλέποντας να μεταφέρονται τις πρώτες έξω απ' την αίθουσα με το φορείο!... Η έπιτυχία ήταν άνωτερη απ' τις προβλεψίες των.

Ακόμη καλλίτερα τα κατάρφσαν στο «Φρανκενστάιν», γιατί είχαν ήδη άποκτήσει για τόν Μάσα σ' ένα άπόγευμα, σημειώθηκαν 13 π ρ α γ μ α τ ι κ έ ς λιποθυμίες σ' ένα άμερικανικό κινηματογράφο που πρόσφερε αυτό το έργο. Οι ρεκλάμες των έφημερίδων να μην τόνίσουν στους καρδιακούς να μην τόνίσουν, προτού συμβουλευθούν το γιατρό τους. Όταν παίχθηκε στο Σικάγο, ο ήθοποιος Τζάκ Κέλλεϊ, μεταμορφώμενος σε Φρανκεστάιν, ηγαλνοερχόταν στο δρόμο, έξω απ' τόν κινηματογράφο. Περιπατούσε σαν ατόματος, και το πρόσωπό του ήταν άλλο—καταβαμμένο κόκκινο και πράσινο. Μιά γυναίκα τόν έδε έσφηνικά έμπρός της, καθώς έστριβε απ' τη γωνία, κι' έπεσε κάτω άναίσθητη! Έπειτα έκαμε άγωγή κατά τόν κινηματογράφο, ζήτησας άποζημίου γιατί είχαν πάσει τα νεύρα της. Κι' ή ιστορία αυτή άπέλειξε μιά πρώτη τάξεως ρεκλάμα του φιλμ, άσυγκρίτως μεγαλύτερης αξίας απ' την άποζημίσιν που πληρώθηκε στην εύαισθητη κυρία...

τη νύχτα στο νεκροταφείο, άπό πρώτα είχε ιδεί το φιλμ, και να διηγηθή κατόπιν τις έντυψεις του.

Κι' ή παραγωγή των φιλμ συνεχίστηκε έτσι επί 15 χρόνια...

Τώρα όμως άρχίζουν άλλες κινηματογραφικές εταιρείες να άπειλούν το μονοπώλιο της Ουνιόβερσαλ. Έτσι, ή «Ρ. Κ. Ο.—Ράντιο» άγύρισε τελευταίως το φιλμ «Νησί του πεθαμένου». Η ύπόθεσιν του έργου έκτυλίσσεται στην Έλλάδα, σ' ένα νησάκι του Αιγαίου, που χρησιμεύει ως λοιμοκαθαρτήριο για τους έπιδάτες έθνους πλοίοι τόν όποιο σημειώθηκε θανατηφόρο κρούσμα πώλους. Παίζουν ο Βόρις Καρλώφ, στο ρόλο ενός Έλληνος στρατηγού, ή Έλεν Τίμενγκ ως τύπος αστανακής χωρικής, ο Άλαν Νόμπερ ως Άγγλος ταξιδιώτης, κι' ή Κάθριν Έμερσον στο ρόλο της φιλάσους γυναίκας του Άγγλου. Το σενάριο είναι βγαλμένο από ένα μυθιστόρημα του περιφημού Έλβετου συγγραφέως Άρνολντ Μπέκκιν. Η άτμόσφαιρα του έργου, πλημμυρισμένη από φρίκη, θα έθουσιάζει άσφαλώς τους άμέτρητους φίλους του «Κράν Γκινιά».

Κατόπιν ή διαφημιστική ύπηρεσία διάλεξε ένα φοιτητή και μιά φοιτήτρια του Πανεπιστημίου του Σικάγου και τους έβαλε να ιδούν το φιλμ, έχοντας τα χέρια τους συνδεόμενα μ' ένα ηλεκτρικό μηχανήμα που μετρούσε άυτόματα το βαθμό της συγκινήσεώς τους. Τα άποτελέσματα του «πειράσματος» αυτό δημοσιεύθηκαν στην πρώτη σελίδα της μεγάλης έφημερίδας «Καθημερινά Νέα του Σικάγου».

Ενα παιδί πληρώθηκε καλά, για να περάσει όλη του τη ζωή, μετά 11 χρόνια. Έν μετά, ο Λόν Τσάνεϊ είχε πρωταγωνιστήσει στις ταινίες «Παναγία των Παρισίων» (1923) και «Φαντάσμα της Όπερας». Η έπιτυχία τους όμως άπέδειξε μάλλον στο ταλέντο του Τσάνεϊ. Δεν είχε άρχσει ακόμη ή μεγάλη «έπιδημία της φρίκης».

Το 1931, γυρίσθηκαν ο «Φρανκενστάιν» με τόν Ρόρικ Κάρλβφ—που άπό τότε δεν ξαναπαίξε ποτέ σχεδόν με τη φυσική ανθρώπινη μορφή του—κι' ο «Καπετάν Βρυκόλακας» με τόν Μπέλλα Λουγκνόζι. Στην άρχή, οι διαφημιστικές υπηρεσίες της εταιρείας δεν έτόλμψαν να τόνίσουν στις ρεκλάμες ότι οι ταινίες αυτές προκαλούσαν τόν τρόμο. Χαρακτηρίσαν π. χ. την ύπόθεσιν του «Καπετάν Βρυκόλακα» ως «τόν πιο παράξενο ρωτό απ' όσους γνώρισε ποτέ ή ανθρωπότης». Έπειτα όμως κατάλαβαν ότι οι Αμερικανοί έδιψάζαν για φρίκη, κι' έλλαξαν τις διαφημιστικές μεθόδους των.

Στόν «Καπετάν Βρυκόλακα», φρόντισαν να άπάργη έξω απ' τόν κινηματογράφο ένα άποκίνητο πρώτων βοηθειών, και μέσα στην αίθουσα ειδικός σταθμός με άσπαστρομένους νοσοκόμους. Πλήρωσαν γυναίκες για να προσποιηθούν ότι λιποθυμούσαν απ' το νευρικό κλονισμό. Δεν περιέμεναν ωστόσο ότι πολλές άλλες θα λιποθυμούσαν πραγματικά. Βλέποντας να μεταφέρονται τις πρώτες έξω απ' την αίθουσα με το φορείο!... Η έπιτυχία ήταν άνωτερη απ' τις προβλεψίες των.

Ακόμη καλλίτερα τα κατάρφσαν στο «Φρανκενστάιν», γιατί είχαν ήδη άποκτήσει για τόν Μάσα σ' ένα άπόγευμα, σημειώθηκαν 13 π ρ α γ μ α τ ι κ έ ς λιποθυμίες σ' ένα άμερικανικό κινηματογράφο που πρόσφερε αυτό το έργο. Οι ρεκλάμες των έφημερίδων να μην τόνίσουν στους καρδιακούς να μην τόνίσουν, προτού συμβουλευθούν το γιατρό τους. Όταν παίχθηκε στο Σικάγο, ο ήθοποιος Τζάκ Κέλλεϊ, μεταμορφώμενος σε Φρανκεστάιν, ηγαλνοερχόταν στο δρόμο, έξω απ' τόν κινηματογράφο. Περιπατούσε σαν ατόματος, και το πρόσωπό του ήταν άλλο—καταβαμμένο κόκκινο και πράσινο. Μιά γυναίκα τόν έδε έσφηνικά έμπρός της, καθώς έστριβε απ' τη γωνία, κι' έπεσε κάτω άναίσθητη! Έπειτα έκαμε άγωγή κατά τόν κινηματογράφο, ζήτησας άποζημίου γιατί είχαν πάσει τα νεύρα της. Κι' ή ιστορία αυτή άπέλειξε μιά πρώτη τάξεως ρεκλάμα του φιλμ, άσυγκρίτως μεγαλύτερης αξίας απ' την άποζημίσιν που πληρώθηκε στην εύαισθητη κυρία...

Κατόπιν ή διαφημιστική ύπηρεσία διάλεξε ένα φοιτητή και μιά φοιτήτρια του Πανεπιστημίου του Σικάγου και τους έβαλε να ιδούν το φιλμ, έχοντας τα χέρια τους συνδεόμενα μ' ένα ηλεκτρικό μηχανήμα που μετρούσε άυτόματα το βαθμό της συγκινήσεώς τους. Τα άποτελέσματα του «πειράσματος» αυτό δημοσιεύθηκαν στην πρώτη σελίδα της μεγάλης έφημερίδας «Καθημερινά Νέα του Σικάγου».

Ενα παιδί πληρώθηκε καλά, για να περάσει όλη του τη ζωή, μετά 11 χρόνια. Έν μετά, ο Λόν Τσάνεϊ είχε πρωταγωνιστήσει στις ταινίες «Παναγία των Παρισίων» (1923) και «Φαντάσμα της Όπερας». Η έπιτυχία τους όμως άπέδειξε μάλλον στο ταλέντο του Τσάνεϊ. Δεν είχε άρχσει ακόμη ή μεγάλη «έπιδημία της φρίκης».

Το 1931, γυρίσθηκαν ο «Φρανκενστάιν» με τόν Ρόρικ Κάρλβφ—που άπό τότε δεν ξαναπαίξε ποτέ σχεδόν με τη φυσική ανθρώπινη μορφή του—κι' ο «Καπετάν Βρυκόλακας» με τόν Μπέλλα Λουγκνόζι. Στην άρχή, οι διαφημιστικές υπηρεσίες της εταιρείας δεν έτόλμψαν να τόνίσουν στις ρεκλάμες ότι οι ταινίες αυτές προκαλούσαν τόν τρόμο. Χαρακτηρίσαν π. χ. την ύπόθεσιν του «Καπετάν Βρυκόλακα» ως «τόν πιο παράξενο ρωτό απ' όσους γνώρισε ποτέ ή ανθρωπότης». Έπειτα όμως κατάλαβαν ότι οι Αμερικανοί έδιψάζαν για φρίκη, κι' έλλαξαν τις διαφημιστικές μεθόδους των.

Στόν «Καπετάν Βρυκόλακα», φρόντισαν να άπάργη έξω απ' τόν κινηματογράφο ένα άποκίνητο πρώτων βοηθειών, και μέσα στην αίθουσα ειδικός σταθμός με άσπαστρομένους νοσοκόμους. Πλήρωσαν γυναίκες για να προσποιηθούν ότι λιποθυμούσαν απ' το νευρικό κλονισμό. Δεν περιέμεναν ωστόσο ότι πολλές άλλες θα λιποθυμούσαν πραγματικά. Βλέποντας να μεταφέρονται τις πρώτες έξω απ' την αίθουσα με το φορείο!... Η έπιτυχία ήταν άνωτερη απ' τις προβλεψίες των.

Ακόμη καλλίτερα τα κατάρφσαν στο «Φρανκενστάιν», γιατί είχαν ήδη άποκτήσει για τόν Μάσα σ' ένα άπόγευμα, σημειώθηκαν 13 π ρ α γ μ α τ ι κ έ ς λιποθυμίες σ' ένα άμερικανικό κινηματογράφο που πρόσφερε αυτό το έργο. Οι ρεκλάμες των έφημερίδων να μην τόνίσουν στους καρδιακούς να μην τόνίσουν, προτού συμβουλευθούν το γιατρό τους. Όταν παίχθηκε στο Σικάγο, ο ήθοποιος Τζάκ Κέλλεϊ, μεταμορφώμενος σε Φρανκεστάιν, ηγαλνοερχόταν στο δρόμο, έξω απ' τόν κινηματογράφο. Περιπατούσε σαν ατόματος, και το πρόσωπό του ήταν άλλο—καταβαμμένο κόκκινο και πράσινο. Μιά γυναίκα τόν έδε έσφηνικά έμπρός της, καθώς έστριβε απ' τη γωνία, κι' έπεσε κάτω άναίσθητη! Έπειτα έκαμε άγωγή κατά τόν κινηματογράφο, ζήτησας άποζημίου γιατί είχαν πάσει τα νεύρα της. Κι' ή ιστορία αυτή άπέλειξε μιά πρώτη τάξεως ρεκλάμα του φιλμ, άσυγκρίτως μεγαλύτερης αξίας απ' την άποζημίσιν που πληρώθηκε στην εύαισθητη κυρία...

Κατόπιν ή διαφημιστική ύπηρεσία διάλεξε ένα φοιτητή και μιά φοιτήτρια του Πανεπιστημίου του Σικάγου και τους έβαλε να ιδούν το φιλμ, έχοντας τα χέρια τους συνδεόμενα μ' ένα ηλεκτρικό μηχανήμα που μετρούσε άυτόματα το βαθμό της συγκινήσεώς τους. Τα άποτελέσματα του «πειράσματος» αυτό δημοσιεύθηκαν στην πρώτη σελίδα της μεγάλης έφημερίδας «Καθημερινά Νέα του Σικάγου».

Ενα παιδί πληρώθηκε καλά, για να περάσει όλη του τη ζωή, μετά 11 χρόνια. Έν μετά, ο Λόν Τσάνεϊ είχε πρωταγωνιστήσει στις ταινίες «Παναγία των Παρισίων» (1923) και «Φαντάσμα της Όπερας». Η έπιτυχία τους όμως άπέδειξε μάλλον στο ταλέντο του Τσάνεϊ. Δεν είχε άρχσει ακόμη ή μεγάλη «έπιδημία της φρίκης».

Το 1931, γυρίσθηκαν ο «Φρανκενστάιν» με τόν Ρόρικ Κάρλβφ—που άπό τότε δεν ξαναπαίξε ποτέ σχεδόν με τη φυσική ανθρώπινη μορφή του—κι' ο «Καπετάν Βρυκόλακας» με τόν Μπέλλα Λουγκνόζι. Στην άρχή, οι διαφημιστικές υπηρεσίες της εταιρείας δεν έτόλμψαν να τόνίσουν στις ρεκλάμες ότι οι ταινίες αυτές προκαλούσαν τόν τρόμο. Χαρακτηρίσαν π. χ. την ύπόθεσιν του «Καπετάν Βρυκόλακα» ως «τόν πιο παράξενο ρωτό απ' όσους γνώρισε ποτέ ή ανθρωπότης». Έπειτα όμως κατάλαβαν ότι οι Αμερικανοί έδιψάζαν για φρίκη, κι' έλλαξαν τις διαφημιστικές μεθόδους των.

Στόν «Καπετάν Βρυκόλακα», φρόντισαν να άπάργη έξω απ' τόν κινηματογράφο ένα άποκίνητο πρώτων βοηθειών, και μέσα στην αίθουσα ειδικός σταθμός με άσπαστρομένους νοσοκόμους. Πλήρωσαν γυναίκες για να προσποιηθούν ότι λιποθυμούσαν απ' το νευρικό κλονισμό. Δεν περιέμεναν ωστόσο ότι πολλές άλλες θα λιποθυμούσαν πραγματικά. Βλέποντας να μεταφέρονται τις πρώτες έξω απ' την αίθουσα με το φορείο!... Η έπιτυχία ήταν άνωτερη απ' τις προβλεψίες των.

##

Δραματικά διηγήματα

Η καρδιά του Πιέρ χτυπούσε τρελλά. Πόσο είχε αλλάξει ξαφνικά η ζωή του, απ' ότου είχε ιδεί, πρό...

Ηταν άμεσως στη μνήμη του όσα είχε ακούσει η διαδοχή για ζητιάνους εκατομμυριούχους... Μια δύναμη ισχυρότερη απ' τη θέλησή του τον έσπρωξε να παρακολουθήσει τη γριά, για να ιδεί πού κατοικούσε...

Σέρωντας ότι η ζητιάνα έγυριζε στη σοφία της κατά τις 10 το βράδυ, αποφάσισε να κάνει την κλοπή μόλις θα σκοτεινιάζε. Πράγματι, αφού πρώτα πέρασε απ' το νοσοκομείο Λαριμπαζιέρ...

Τι λάθος να μην περάσει πρώτα απ' το θέατρο για να βεβαιωθεί αν η ζητιάνα ήταν στη θέση της; Καθώς αναρωτιόταν τώρα τί έπρεπε να κάνει, το χέρι του άγγιξε μέσα στην τσέπη του το υποκαλακι με δεισές...

Ο Πιέρ έβγαζε γρήγορα τη σοφία και βρήκε σ' ένα αυτιάρι ένα παλιό πορτοφόλι γεμάτο χαρτονομίσματα. Τό έβαλε στην τσέπη του. Κιτάζεζε έπειτα γύρω του. Η όψη της γριάς του φάνηκε παράξενη...

Είχε γίνει δολοφόνος χωρίς να το θέλει. Έφυγε σαν τρελλός, σαν να τον κυνηγούσαν. Πέταξε σε μια ύπνο, σαν να τον κυνηγούσαν. Λάκι. Έπρεπε να νικήσει το μαντίλι και το μπουκαλάκι...

Αρχισε άμεσα να τρέχει, σαν να είχε στα πόδια αστυνομικούς! Ο άλλος τον κυνηγούσε, θα ήταν ίσως ο Πιέρ έτρεξε ως πού έφτασε στην όχθη του Ση-αυτο κι έσκυψε για να κρυφτεί, γαντζώθηκε πάνω σ' ένα κάβωτο...

Το άλλο πρωί, σαν τιμωρος άνθρωπος, πήγε να πα-αστυνομικός έτοιμαζε για να τον άστυνομία. Ένώ ένας άρχισε να ανοίγει μηχανικά την έφημερίδα που εί-ενδιαφέρον του. Διάβασε. Ένας τίτλος τράβηξε το σφίξι της όδου Μπουνύ. Την είδηση: Σε κάποιο γριάς ζητιάνου που είχε πεθάνει πρό τρι-μύριο γαλλικά φράγκα!

M. ANTREMP

ΖΟΥΑΝ ΝΤΟΜΙΝΓΚΟ ΠΕΡΟΝ

Ο δικτάτωρ που δεν μπορεί να παντρευτεί

Δεν χρειάστηκε τα συνηθισμέ-να του τεχνάσματα. Ο Έρως, ο μι-κρός πονηρός θεός, για να υπή-στη ζωή του συνταγματάρχου Ζου-αν Ντομινγκο Περών, του σημε-ρινού δικτάτορος της Αργεντινής...

Μια μέρα, ο δικτάτωρ απαγό-ρευσε τις ραδιοφωνικές μεταδό-σεις των παθητικών ταγκό της 'Αρ-γεντινής, γιατί τα θεωρούσε 'ανή-θικα'. Ποιά πορτπανική σεμνοπα-σία του είχε υπαγορευτεί το πρι-βάτου του αυτό μετρο;... Δεν ή-ξερε κανείς το λόγο. Οπωρόση-πι η απαγόρευση ήταν καταστρε-πτική για ένα πλήθος τραγουδι-στών και μουσικών. Κάποιος απ' αυτούς λοιπόν είχε την έντυψη να αναστήσει σε μια όμορφη συνά-δεσφο του, την Εύα Ντουάρτε, να μεταπεισεί το διεφθαρτή που είχε αναλάβει την έφορμή της απο-φάσεως του Περών. 'Εκείνος πάλι την έστειλε στον άρμόδιο, δηλαδή στον δικτάτορα. 'Ετσι λοιπόν πρι-ωτογνώρισε ο συνταγματάρχης Πε-ρόν την Εύα Ντουάρτε.

Περνώντας να πούμε ότι, από τό-τε, έμειναν και πάλι έλεύθερες οι ραδιοφωνικές μεταδόσεις των λάν-γων αργεντινών ταγκό... 'Οστόσο κανείς δεν όποτευόταν άκόμη, την έποχή εκείνη, τις σχέ-σεις που είχαν δημιουργήσει μετα-ξύ του δικτάτορος και της όραιας Εύας. Το κουτοποιοιό άρχισε άφ' ότου η άγνωστη ως τότε δραμα-τική ήθοποιος εμφανίστηκε επί κε-φαλής ενός ραδιοφωνικού θιάσου με σεβαστά κεφάλαια.

Στην πρώτη ραδιοφωνική έκ-πομπή του νέου θιάσου, ο Περών μίλησε ο ίδιος έμπρός στο μικρό-φωνο του σταθμού, για να παρου-σιάσει, με όλο το κύρος του, την Εύα Ντουάρτε στους άκροατές. Οι 'Αργεντινέι είχαν πιά καταλάβει... Κανείς απ' τους ραδιοφωνικούς κύκλους δεν θα τολμούσε στο έ-ξής να φέρει αντίρρηση στην πα-ραμικρή ιδιοτροπία της 'Ευφρο-νισσας του αργεντινικού ραδιοφώνου... Το πραγματικό όμως σκάνδαλο έξέσπασε την ήμερα που ο Περών έαναμίλησε στο μικρόφωνο, για να παρουσιάσει και πάλι την Εύα σ' ένα 'σκέτς' που είχε γράψει ο ίδιος.

Λίγο έλειψε να κρηυχθή τότε έ-παυστο, άκόμη κι απ' την πε-ρίφημη 'εκκλησία' των συνταγμα-ταρχών, που είχε ιδρυθή απ' τον ίδιο τον Περών και που άπειλούσε να στραφεί εναντίον του. 'Ο δι-κτάτωρ κατάλαβε ότι, αν έξακα-λουθόσε αυτή η ιστορία, θα έχαν-ε την ύπστηρίξή του στρατού, τη μόνη που τον κρατούσε στην έξουσία.

Έν τώ μεταξύ η Εύα είχε έ-ξαναγκασθή από την πίεση της κοινής γνώμης να άποσυρθή από το ραδιόφωνο. Την έπομένη τις άποφάσεώς της αυτής, μια έπιτρο-πή της φασιστικής μερίδας του κλήρου παρουσιάστηκε στον Πε-ρόν και τον συμβούλευσε να νο-μιμοποιήσει τις σχέσεις του με την ήθοποιό. 'Ο δικτάτωρ δεν είχε άν-θρωπος που δέχεται συμβουλές. Αυτή τη φορά όμως κατάλαβε ότι, για να διατηρήσει την έξουσία και για να γίνει άργότερα Πρόεδρος της Δημοκρατίας, όπως φιλοδο-χούσε, έπρεπε να τακτοποιήσει τα πράγματα.

Πρό δύο μηνών λοιπόν, παντρά-τηκε μυστικά την Εύα Ντουάρτε, με πολιτικό γάμο, έμπρός στον δι-μαρχο της μικρής πόλεως Ζουβίν. 'Αλλά οι κληρικοί όπαδοί του δεν άρκεστήσαν σ' αυτό. 'Επέμειναν να γύμν και θρησκευτικός γάμος, κι' ο Περών άναγκάστηκε πάλι να υποταχθή. 'Από τότε, άρχισαν τα μεγαλει-τερα βάσανα του δικτάτορος, που για έκμεταλλείονται οι έχθροί του για να κάνουν όλη τη χώρα να γελάει μαζί του... 'Ο Περών ήθελε να μείνει μυστι-

κός ο θρησκευτικός γάμος του, δ-πως κι' ο πολιτικός. Τρεις φορές λοιπόν που πήγε σε μια έκκλησία με την Εύα του, για να τελεσθή το μυστήριο βρήκε πάντα την έκ-κλησία γεμάτη κόσμο, που περι-μενε άκόμη κι' έξω στο πεζοδρό-μιο. Οι δημοσιογράφοι κι' οι φω-τορπόρτες του είχαν στήσει καρ-τέρι... 'Ετσι, και τις τρεις φο-ρές, άναγκάστηκε να γυρίσει πρ-ός άσφακτος... και άνυπαρξή! Πώς να μη γελάει όλη η 'Αργεν-τινή μ' αυτόν τον... άνυμφοτο γάμο!

Η κατάσταση αυτή άρχισε να έκνευριζή τον δικτάτορα. Οι συν-ταγματάρχες του δειλίνουν και πάλι υμρόπτητα. Η θέσις του κλα-νίζεται... 'Η Εύα άπειναντίας δεν φαίνε-ται πολύ στενοχωρημένη απ' αυ-τές τις άναποδιές. Καθώς όλες οι κακές γλώσσες, ο δικτάτωρ της 'Αργεντινής έχει τον αύξοντα ά-ριθμό 23 στον κατάλογο των ασ-θηματικών της σχέσεων, κι' έτσι δεν την πολυενδιαφέρει αν η ένω-σίς τους δεν εύλογηθή απ' την 'Εκκλησία...

(Η σκηνή στον 'Ε-θνικό κήπο. 'Εκείνη όριμη κυρία, μαλλιά ζανθά (του άουζενέ και του χαμουπλιού), μεγάλα καστανά μά-τια, ψηλή, εύσαρκη, σφινμένη στην άρκε-τά τονισμένη γαία της μέρα σ' ένα λούτ-ρο έλαφρό. Είνε δυνατό βαμμένη. Πρόσωπο χτυπητό, χείλη πα-χεία, που θυμίζουν γυναικά όριμη, άλλα έλκυστική. Περιπατεί άπάνω-κάτω, σε μια δονδροστοιχία άπό-κεντρή. Φαίνεται άνυπόμονη, έκνευριζμένη. 'Ε-να κλωμό χαμόγελο φωτίζει, επί τέλους, το πρό-σωπό της. 'Εκείνος φαίνεται από βάθος της δεν-τροστοιχίας, ψηλός, φαρδύς πλάτης, ώραιο κε-φάλι, γκριζά μαλλιά, γαντιμένους).

ΕΚΕΙΝΗ (ύφος χαριτωμένης, σε τόνο έκκλη-κτικό): Οι άντρες φτάνουν πρώτοι στο ραντεβού άναπάντε μου!... Οι γυναίκες δεν περιμένουν ποτέ! ΕΚΕΙΝΟΣ: Και όταν χάσει κανείς ένα τράμ; ΕΚΕΙΝΗ: Φροντίζει νάχη πάρη το προηγούμενο. ΕΚΕΙΝΟΣ (ταπεινωμένος): Με συγχωρείς! Εί-χα ξεχάσει ότι ήταν άπειρία. Και το δεύτερο τράμ, μετά το χαμένο, έκανε να περάσει μια ο-λόκληρη αιώνητητα... Περιμένεις πολύ; ΕΚΕΙΝΗ: Όσο είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: Λυπούμαι!... Άλλα μια φορά συ-γχωώνη!... (άλλάζοντας τόνο). Μπορούμε να περπατήσουμε λιγάκι; ΕΚΕΙΝΗ (δείχνοντας με το βέμμα): Προτιμώ αυτό το παγκάκι! (προχωρών προς τα κεί). Εί-νε θαυμάσια μέρα... Νομίζει κανείς πως είνε ά-νοιξί... (γθάνουν στο παγκάκι. Κάθονται).

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η μάλλον... κονορότο άνοιξας... 'Ο θεός της 'Αττικής μάς πετάει κάπου-κάπου το κλειδί!... (την κυτάζει προσεκτικά). Φαίνε-σαι σαν στενοχωρημένη...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν φαίνομαι μονάχα... Είμαι! ΕΚΕΙΝΟΣ (έρευννητικός): 'Επειδή άργισσα 'Χί-γα λεπτά; ΕΚΕΙΝΗ (άπαλό χαμόγελο): 'Α, όχι νι' αυ-τό!... Αυτό περάσει! ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε λοιπόν;... Μήπως για την άλ-λη υπόθεσι; ΕΚΕΙΝΗ (κάτω τα μάτια): 'Ε, ναι!... 'Όσο πλησιάζει ο γάμος της άδελφής μου, που πρέπει να φορέσει αυτό τα μπίζου!... Και σκέπτομαι ότι ο άντρας μου θα το παρατήρησε χωρίς άλλο, ό-τι μου λείπουν!... (μελοδραματικά). Πως να το πελάσω... Μα για σκέψου τη θέσι μου! (σπκλάει τα μάτια, τον κυτάζει καλά). Μπορώ να έλπιζω νι' αυτό που σε παρακάλεσα; ΕΚΕΙΝΗ (στενοχωρημένος): Θα μιλήσουμε. Το ζήτημα είναι πολύ ευρύτερο! ΕΚΕΙΝΗ (άπορία): Ευρύτερο; Τί έχει να πη-αυτό; ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρέπει να πάρουμε την υπόθεσι λι-γάκι από την άρχή... Σε γνωρίζω στον προά-γιο ενός γραφείου... Μου άρεσε... Σου μι-λήσα... Κατάλαβα ότι δεν σου είμαι άποκρου-στικός...

ΕΚΕΙΝΗ (άτονα): Σε βρήκα πολύ τολμηρό. Μου ζήτησες άμεσα ραντεβού... Αυτό μου ά-ρεσε! ΕΚΕΙΝΟΣ (άναπολυντας): Σε πήγα με τ' ά-μάς στην έξοχή... Θυμάσαι;... Άνάγαμε σ' ένα

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

Τά προνόμια στον έρωτα

Πουθενά άλλο η έλευθερία των γυναικών δεν είναι τόσο μεγάλη, όσο στην 'Ελβετία. 'Οχι μόνο θε-ωρούνται ίσες με τον άνδρα, άλ-λσ στα έρωτικά ιδίως ζητήματα τους άναγνωρίζεται μια όλοτελα προνομιακή θέσις, που θα έξέ-νε καθένα που δεν είναι συνηθιμέ-νος στα περίεργα έθιμα αυτής της χώρας.

Η έλευθερία αυτή είχε κάμει άλλοτε έντύπωσι στο Σταντλ, που την περιέγραφε σε μερικά χαρα-κτηριστικά άνέκδοτα. 'Κάποτε, άφηνείται, ένας χωρι-κός μου παραπονέθηκε ότι είχαν μπει τη νύχτα κλέφτες μέσα στο λαχανόκηπό του και ότι του είχαν κλέψει διάφορα προϊόντα. 'Τον ρώτησα γιατί δεν έπαρνε ένα σκυλί...

—'Αλλ' αν το έκανα αυτό, μου άπάντησε, οι κόρες μου δεν θα παντρευόταν ποτέ! 'Αν καταλάβαινα την άπάντη-σι του. Μου έξήγησε τότε, ότι αν έπαρνε σκυλί, κανένας νέος δεν θα τολμούσε πιά να σκαρφαλώση στα παράθυρα των δοματίων των θυγατέρων του.

Μα δεν μπορεί να γίνει άλ-λως!... Πρέπει να πεθάνω. Γιατί ο άπελιπόμενος έρωτας που νιώθω για σένα έχει κάνει μαρτύριο τη ζή μου... Γιατί μου εί-νε άδύνατο να συ-νθίσω στην ιδέα ότι θα προσφύ-ρης σε κάποιο άλλο την υπέρτα-τη εύτυχία που έινε ήταν της μοί-ρας μου να π' όκοιμός σου ένώ...

Και γιατί ό,τι διανομές του 'Ιανουαρίου είναι τόσο λίγες, ώστε θέλοντας και μη θα το κορώσω από την πείνα!... Γ. ΓΙΑΝ.—

ΤΟ ΚΟΜΠΟ ΤΗΣ

ομένη Πέμπτη... (Διστάζει). ΕΚΕΙΝΗ (τό 'ίδιο): Την περασμένη Πέμπτη; Μήπως έννοείς, ότι σου μίλησα για τα μπίζου; ΕΚΕΙΝΟΣ (ζέφυχα): Ναι!... ΕΚΕΙΝΗ (φεύγικη άγανάκτησι): Είνε λοιπόν, κανένα έγκλημα, να έχω βάλει ενένυρο αυτό τα μπίζου;... Είχα ανάγκη από χρήματα... Σου έαναίπα, ότι ο άντρας μου δε μου δίνει!... Εί-νε τοιγκωύνης!... Μα σε ποιόν άλλον να τόλεγα;... 'Ο γάμος της άδελφής μου πλησιάζει... Πρέπει να τα φορέσω, γιατί διαφορετικά ο άντρας μου θα το προσέξη!... Και είμαι χαμένη!... Σκέ-φτηκα ότι ήτανε τόσο εύκολο σε σένα, να κά-μης τη χειρονομία να μου δώσεις τα χρήματα, τα πληρώσω το χρέος μου και να πάρω τα μπ-ίζου!... Μου άπάντησες ότι δεν είχες άπάνω σου... και ότι θα φροντίσεις... Και μου δίνεις αυτό, το σπερμένο ραντεβού μας... μετά μια βδομάδα!... Τόσο πολλά, λοιπόν, είναι αυτά τα χρήματα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ντροπισμαμένος): Δεν πρόκειται νι' αυτό!... Βεβαίως!... Είνε κάτι άλλο!... ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Σάν τι; ΕΚΕΙΝΟΣ (στενοχωρημένος): 'Ανακάτεψες ζήτημα χρημάτων... Μ' έρίρες από τον ούρανό στη γη!... Αισθάνθηκα πολύ άσχημα! ΕΚΕΙΝΗ (προσοπιμένη έκπληξι): Γιατί; 'Ε-τυχες νάχω μια άνάγκη. 'Η ζωή τάχει αυτό!... 'Επειτα σου άδωσα την άπόδειξή του ένεχυροδω-νεϊστί!... Με το ποσό, τα είδη και την ύπογρα-φή!... Δε σου είπα φέμματα! ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα αυτό είναι ίσα-ίσα! 'Ότι μου-δείξες την άπόδειξή!

ΕΚΕΙΝΗ (κρυφή άγωνία): 'Ε, λοιπόν; Τι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτός ο ένεχυροδανεϊστίς δεν ύ-πάρχει!... Όλα είναι φεύτικα! 'Η άπόδειξή!... το όνομα... όπως και τα μπίζου!... Κάποιο για-νά με τοιμηρήσεις!... Άλλα, κυρία, δεν είμαι κο-ροϊδός!... Σε μια προγματική σου άνάγκη θα εί-μαι πρόθυμος!... Άλλα έτσι! ΕΚΕΙΝΗ (όρθια, ύφος πλήγμένης άξιοπρε-πειας): Τι προστυχίες! ΕΚΕΙΝΟΣ (ζερά): Τά πράγματα δεν σ' ένο-χλούν; Μόνο τα λόγια; ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Μ' ένοχλείς πρό πάντων έσού!... Ένας κύριος που κάνει άνάκρισι για να βγάλει φεύτρα μια γυναικά!... Χαίρε, κύ-ριας ντετεκτίβ!... Σε συχαίρω και σε συχαίνο-μαι! ΕΚΕΙΝΟΣ: Κατενόδιο!... Κι' άλλη φορά να προσέχης σε ποιούς άπευθύνεσαι!... (Έκείνη φεύγει τραυλισίζοντας το τσαντάκι της. Μόνος, τώρα). Τί άνόητη μηχανή! (Αυλαία)

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

Τά προνόμια στον έρωτα

Πουθενά άλλο η έλευθερία των γυναικών δεν είναι τόσο μεγάλη, όσο στην 'Ελβετία. 'Οχι μόνο θε-ωρούνται ίσες με τον άνδρα, άλ-λσ στα έρωτικά ιδίως ζητήματα τους άναγνωρίζεται μια όλοτελα προνομιακή θέσις, που θα έξέ-νε καθένα που δεν είναι συνηθιμέ-νος στα περίεργα έθιμα αυτής της χώρας.

Η έλευθερία αυτή είχε κάμει άλλοτε έντύπωσι στο Σταντλ, που την περιέγραφε σε μερικά χαρα-κτηριστικά άνέκδοτα. 'Κάποτε, άφηνείται, ένας χωρι-κός μου παραπονέθηκε ότι είχαν μπει τη νύχτα κλέφτες μέσα στο λαχανόκηπό του και ότι του είχαν κλέψει διάφορα προϊόντα. 'Τον ρώτησα γιατί δεν έπαρνε ένα σκυλί...

—'Αλλ' αν το έκανα αυτό, μου άπάντησε, οι κόρες μου δεν θα παντρευόταν ποτέ! 'Αν καταλάβαινα την άπάντη-σι του. Μου έξήγησε τότε, ότι αν έπαρνε σκυλί, κανένας νέος δεν θα τολμούσε πιά να σκαρφαλώση στα παράθυρα των δοματίων των θυγατέρων του.

Μα δεν μπορεί να γίνει άλ-λως!... Πρέπει να πεθάνω. Γιατί ο άπελιπόμενος έρωτας που νιώθω για σένα έχει κάνει μαρτύριο τη ζή μου... Γιατί μου εί-νε άδύνατο να συ-νθίσω στην ιδέα ότι θα προσφύ-ρης σε κάποιο άλλο την υπέρτα-τη εύτυχία που έινε ήταν της μοί-ρας μου να π' όκοιμός σου ένώ...

Και γιατί ό,τι διανομές του 'Ιανουαρίου είναι τόσο λίγες, ώστε θέλοντας και μη θα το κορώσω από την πείνα!... Γ. ΓΙΑΝ.—

μαγαζάκι κάτω από τα πεύκα... 'Ο καιρός μάς είχε πολύ έννο-ησι... 'Ημιον, όμο-λογώ, εύτυχής για την κατάκτησή μου... 'Ενωμάς πως σου ά-ρέσει... Μ' άφισε να σε φιλήσω... (σω-παινε κομπιάζει). ΕΚΕΙΝΗ (άνυπόμονη): 'Ε, λοιπόν, έ-πειτα;... Τι συνέβη; ΕΚΕΙΝΟΣ (με πρόσ-πάθεια, για να μιλή-σει): Συνέβη ότι στο-δεύτερο ραντεβού, δηλαδή την περα-

σμένη Πέμπτη... (Διστάζει). ΕΚΕΙΝΗ (τό 'ίδιο): Την περασμένη Πέμπτη; Μήπως έννοείς, ότι σου μίλησα για τα μπίζου; ΕΚΕΙΝΟΣ (ζέφυχα): Ναι!... ΕΚΕΙΝΗ (φεύγικη άγανάκτησι): Είνε λοιπόν, κανένα έγκλημα, να έχω βάλει ενένυρο αυτό τα μπίζου;... Είχα ανάγκη από χρήματα... Σου έαναίπα, ότι ο άντρας μου δε μου δίνει!... Εί-νε τοιγκωύνης!... Μα σε ποιόν άλλον να τόλεγα;... 'Ο γάμος της άδελφής μου πλησιάζει... Πρέπει να τα φορέσω, γιατί διαφορετικά ο άντρας μου θα το προσέξη!... Και είμαι χαμένη!... Σκέ-φτηκα ότι ήτανε τόσο εύκολο σε σένα, να κά-μης τη χειρονομία να μου δώσεις τα χρήματα, τα πληρώσω το χρέος μου και να πάρω τα μπ-ίζου!... Μου άπάντησες ότι δεν είχες άπάνω σου... και ότι θα φροντίσεις... Και μου δίνεις αυτό, το σπερμένο ραντεβού μας... μετά μια βδομάδα!... Τόσο πολλά, λοιπόν, είναι αυτά τα χρήματα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ντροπισμαμένος): Δεν πρόκειται νι' αυτό!... Βεβαίως!... Είνε κάτι άλλο!... ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Σάν τι; ΕΚΕΙΝΟΣ (στενοχωρημένος): 'Ανακάτεψες ζήτημα χρημάτων... Μ' έρίρες από τον ούρανό στη γη!... Αισθάνθηκα πολύ άσχημα! ΕΚΕΙΝΗ (προσοπιμένη έκπληξι): Γιατί; 'Ε-τυχες νάχω μια άνάγκη. 'Η ζωή τάχει αυτό!... 'Επειτα σου άδωσα την άπόδειξή του ένεχυροδω-νεϊστί!... Με το ποσό, τα είδη και την ύπογρα-φή!... Δε σου είπα φέμματα! ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα αυτό είναι ίσα-ίσα! 'Ότι μου-δείξες την άπόδειξή!

ΕΚΕΙΝΗ (κρυφή άγωνία): 'Ε, λοιπόν; Τι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτός ο ένεχυροδανεϊστίς δεν ύ-πάρχει!... Όλα είναι φεύτικα! 'Η άπόδειξή!... το όνομα... όπως και τα μπίζου!... Κάποιο για-νά με τοιμηρήσεις!... Άλλα, κυρία, δεν είμαι κο-ροϊδός!... Σε μια προγματική σου άνάγκη θα εί-μαι πρόθυμος!... Άλλα έτσι! ΕΚΕΙΝΗ (όρθια, ύφος πλήγμένης άξιοπρε-πειας): Τι προστυχίες! ΕΚΕΙΝΟΣ (ζερά): Τά πράγματα δεν σ' ένο-χλούν; Μόνο τα λόγια; ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Μ' ένοχλείς πρό πάντων έσού!... Ένας κύριος που κάνει άνάκρισι για να βγάλει φεύτρα μια γυναικά!... Χαίρε, κύ-ριας ντετεκτίβ!... Σε συχαίρω και σε συχαίνο-μαι! ΕΚΕΙΝΟΣ: Κατενόδιο!... Κι' άλλη φορά να προσέχης σε ποιούς άπευθύνεσαι!... (Έκείνη φεύγει τραυλισίζοντας το τσαντάκι της. Μόνος, τώρα). Τί άνόητη μηχανή! (Αυλαία)

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Πρωτότυπα διηγήματα

—'Όραιο, αυτό το μικρό είδωλο! Τι παριστάνει; —Την Ιερή τριάδα Τριμούρτι της βραχμανικής θρη-σκείας. Είναι ένα απ' τα πιο ένδιαφέροντα ένθύμια του ταξιδιού μου στις 'Ινδίες. Το άγόρασα ακριβά από κάποιο ζητιάνο του Μουντλαίσιρ. Πιστεύω ότι ο 'Ινδός αυτός το είχε κλέψει... Είνε φιλντινιό, με λεπτά χρυσά στολίσματα, και φαίνεται παλαιότατο. Μερικές έβδομάδες μετά την άγορά του, όταν είχα γυρίσει πιά στην Κακούτα, διάβασα σε μια τοπική έφημερίδα αυτή τη μικρή άγγελία...

Κι' ο Ντέβιντ φούλεϊ έδειξε στους φίλους του ένα άποκόμμο έφημερίδας. 'Ενας απ' αυτούς το πήρε και διάβασε με δυνατή φωνή: —'Ο 'Αμερικανός, που άγόρασε από ένα ζητιάνο, στο Μουντλαίσιρ ένα χρυσεόφάντινο είδωλο της Τριμούρτι, πρέπει να το παραδώσει το ταχύτερον στο γραφείο της έφημερίδας, για να έπιστραφεί στους εύθιμους ιδιοκτήτες του, γιατί ήταν κλεμμένο. Το είδωλο αυτό έχει όλεβρία έπίδρασι πάνω σε κάθε άλλόθρησκο. 'Οποιος το κρατήσει, θα διατρέξη προ-μερους κινδύνους.

—Έγγραφα άμεσως στην έφημερίδα, για να πάρω πληροφορίες, συνέχισε ο φούλεϊ. Μου άπάντησαν λακωνικά να τους στείλω το είδωλο, για να το πα-ραδώσουν στον ιδιοκτήτη του. 'Υποπτεύθηκε τότε ότι έπρόκειτο περί τεχνάσματος κάποιοι συλλέκτου άντικειμένων τέχνης, και δεν έδωσα περισσότερη ση-μασία.

—Δεν σάς ένώχλησε κανείς πιά από τότε; —'Οχι. Όύτε κι' έπαθα τίποτε, απ' τη μαγική δύ-ναμι του είδωλου!... 'Ο φούλεϊ σταμάτησε ξαφνικά κι' έγινε κατάκλη-μος. Είχαν άκουστί φωνές οπαρακτικές από ένα γειτονικό δωμάτιο.

—Είνε η Ντόροθυ, η γκουβερνάντα του μικρού γιου μου... τραύλισε ο φούλεϊ. Τί της συμβαίνει άραγε;... Βγήκε τρέχοντας απ' το σαλόνι. Οι άλλοι τον ά-κολούθησαν. Βρήκαν την Ντόροθυ, κατατρομαγμένη, κοντά σ' ένα κρεβάτακι, όπου ήταν έκαπλωμένο ένα ώραιο άγοράκι, που είχε μόλις ζυγνήσει από τις φε-νές της γκουβερνάντας του. Πάνω στα άσπρα σκε-πάσματα κοινοβόταν άργά-κάτι σαν σκούρα λουρίδα με μεταλλικές άντανάλασεις...

—Μιά κόμπρα! ούρλιασε πνιγμένα ο φούλεϊ. 'Όρμος, όρπασε το παιδί του απ' το κρεβάτι και το άφισε στην άγκαλιά της γκουβερνάντας. 'Ε-πειτα έδιπλωσε γρήγορα τα σκεπάσματα, ώστε να κλεισθι μέσα σ' αυτά το φεϊδι. Και πέταξε τον μπόγο απ' το παράθυρο στον κήπο. Σε λίγο, οι υπήρτες είχαν ανάψει μια μεγάλη φωτιά, όπου έκαψαν τα σκεπάσματα μαζί με το φεϊδι.

—Μα πως βρέθηκε στο σπίτι σας ένα τόσο έπικίν-δυνο 'Ινδικό έρπετο; ρώτησε το φούλεϊ κάποιος φί-λος του. —Την άλλη μέρα όμως, ο φούλεϊ έμαθε απ' το δα-μοστή ότι δεν έλειπε κανένα φεϊδι του. Γύρισε στο σπίτι του, συλλογισμένος, και βρήκε την Ντόροθυ κατάκλημη, με το παιδάκι οφιγμένο στην άγκαλιά της.

—'Ο, κύριε, κυτάχτε εκεί!... του είπε εκείνη. Και του έδειξε ένα μαχαίρι, που είχε μπει απ' το παράθυρο του κήπου κι' είχε κοφωθεί στο θυρό-φωλο της ντουλάπας. Ένα σημείωμα ήταν τυλι-γμένο στη λαβή του: «'Αν άπέτυχε η εκδίκησις της κόμπρας, θα έπι-τύχη η έπομένη. Μην άμνηστε την Τριμούρτι, κι' έπιτρέψετε το κλεμμένο είδωλο. Άλλοιως, ο γιός σας θα πεθάνει!...»

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν στον κήπο γαυγι-σματα σκυλιών κι' ένα ποδοβολητό. 'Ο φούλεϊ έτρεξε κάτω και είδε έναν άνθρωπο πεσμένο καταγής, σκεδόν λιτόθυμο απ' τις άσχημ-ματίες των σκυλιών. Τον κυτάζεσε καλά κι' άναγνώ-ρισε με έκπληξι τον 'Ινδό που του είχε πουλήσει το είδωλο!

—Τι θέλεις έδώ; του φώναξε, τραντάζοντας τον με θυμό. Μίλησε. Άλλοιως θα καλέσω την άστυνομία! 'Μ' έστειλες ο άφαντικός μου... τραύλισε εκείνος. Είνε ένας λευκός. Κάνει πάντα αυτό το παιγνίδι: διώκει τον άγοραστή, ως ότου τρομοκρατηθή και το έπιστρέψη από γραφεία της έφημερίδας.

Πραγματικά, χωρίς στις ύποδείξεις του 'Ινδού, συνέληφθη κάποιος Τέμ Χάρντινγκ, διοργανωτής της πρωτότυπης αυτής άπάτης.

Παρ' όλα αυτά όμως, οι 'Ελ-βετιδες είναι πολύ ήθικες και η διαφθορά είναι έντελώς άγνωστη σ' αυτή τη χώρα.

T. MARINO

Θρούλοι 24' παραδόσεις

Η καρδούλα της Τριανταφυλλιάς

Η Τριανταφυλλιά ήταν μία μελαγχολική παιδούλα με θλιμμένα δάκρυα ματιάς, με χαράκια κρινόλευκα, τόσο καλή και γλυκύμιλη, που όμα μιλούσε, ήταν σαν να έσταλαζε ροδόσταμο απ' τα χείλη της...

Η μάγισσα που τη μύρωσε μικρούλα, της έδωσε μία χρυσή καρδούλα... Και η χρυσή καρδούλα της χτυπούσε, όλο και χτυπούσε: τικ-τάκ, τικ-τάκ!

Κι' ήτανε η χρυσή της καρδούλα καθώς όλες οι άλλες καρδούλες του κόσμου.

Η Τριανταφυλλιά μεγάλωσε και τα ματάκια της άρχισαν να μελώνουν απ' τα λίγωνα του πόδου και να δνιερώνονται κάποια ήδονικά δνείρα, δλόγλου δνείρα. Μά η μανούλα της Τριανταφυλλιάς ήτανε φτωχούλα, πόσο ήτανε φτωχούλα η μανούλα της!

Μιά νύχτα τη φώναξε σιμά της και με δάκρυα στα μάτια της χόιδεψε για στενή φορά, όλο τρυφερά, τά έπλεκα μαλλώκια της:

—Απόψε δέν έχωμε τίποτε να φάμε, χρυσό μου, της έπλε. Τό φως μας σάβησε... Φάγε, άγάπη μου, κι' άποψε με χήνε τη γρηούλα δλομόνηχη... Πούλησε την καρδούλα σου και φέρε μου τίποτε να φάω, άγάπη μου...

Και η Τριανταφυλλιά χαμήλωσε τα θλιμμένα ματάκια της και τράβηξε ίσια κατά τη πολυτεία, να πουλήσει τη χρυσή καρδούλα της...

—Έχω μία χρυσή καρδούλα... Ποιος θέλει τη χρυσή καρδούλα μου; φώναξε.

Ένα βασιλόπουλο που πήγαινε να κυνηγήσει, σταμάτησε θαμπωμένο από την ωμορφιά της παιδούλας και της γλυκομίλησε:

—Έλα μαζί μου, έλα μαζί μου, όμορφη παιδούλα! Τό πολάτι μου είνε χτισμένο ά-

πό κρύσταλλο καθάριο κι' άλάφαστρο. Είμαι μοναχοπαίδι του Βασιλιά, του μεγάλου Βασιλιά και νά, είμαι ξανθός, ξανθός κι' ώραιος σαν τον ήλιο... Έλα μαζί μου, όμορφη παιδούλα!

Μά η Τριανταφυλλιά τόν καλοκύτταξε και δέν του χαμογέλασε.

—Έγώ πουλώ μονάχα τη καρδούλα μου! του αποκρίθηκε.

Ένα δάκρυ, ένα πικρό δάκρυ γλύστρησε απ' τα γαλάματια του βασιλόπουλου και σπινούρισε τ' άλγος του.

Και η Τριανταφυλλιά τράβηξε πάλι ίσια και διαλαλούσε:

—Έχω μία χρυσή καρδούλα... Ποιος θέλει μία χρυσή καρδούλα;

Στό δρόμο απάντησε ένα λιοντάρι με πλούσια χαιτή που χύμηξε νά τη φάη, μά καθώς την είδε όμορφη και κερωμένη απ' τόν τρόμο, καρφώθηκε στη θέση του και της γλυκομίλησε:

—Έλα με μένα, έλα με μένα όμορφη παιδούλα! Έχω μία σπηλιά μέσα στα τρίαθα του δουνού και τη φυλάνε δώδεκα δράκοι. Μέσα στη βροσκότεινη σπηλιά μου είνε όλα τα χρυσάφια και όλα τα διαμάντια που έσώρεσαν τόσους καιρούς: έχω καρδούλα σαν τα χείλάρια σου και μαργαριτάρια και μενεξεδένιους αμείθους! Έχω ένα πέπλο ύφανμένο από κάλυκες λουλουδιών και νιμφοίτες και χρυσές πεταλούδες ποδιμένες... Σάν το φεγγάρι είνε γλωμά τ' άσπια μου και τά χρυσάφια του τρεμολάμπουν σαν τόν ασημένιο και τόν άποστειρίτη... Όλα δικά σου είνε όλα δικά του είνε, στάνε νάβρης με μένα, όμορφη παιδούλα!

Μά η Τριανταφυλλιά τό καλοκύτταξε και δέν του χαμογέλασε.

—Έγώ πουλώ μονάχα τη καρδούλα μου!

Ένα πικρό θογγητό τράνταζε τα στήθια του λιονταριού.

Κι' η Τριανταφυλλιά τράβηξε πάλι ίσια και διαλαλούσε:

—Έχω μία χρυσή καρδούλα... Ποιος θέλει τη χρυσή καρδούλα μου;

Σ' ένα στενοσόκκακο σκοτεινό κι' άηλιο άκουσε ένα σφυρί που χτυπούσε, χτυπούσε...

Σίμωσε στην πόρτα κι' άνάμεσα απ' τίς σπίνες είδε ένα λεζέντη γύφτο, είκοσι χρονών, που χτυπούσε ένα κομμάτι σίδερο, πυρωμένο σίδερο!

—Ήτανε γυμνός ως στη μέση κι' έπλεε μέσα στην κοραλλένια άνταύγεια της φωτιάς, σαν ένας ώραιος κύκνος.

Η Τριανταφυλλιά άνάσανε θαθεία και η ταπεινή της φωνούλα λιποθύμησε μέσα στα χείλάρια της.

Κάτι γλυκό, της χάιδεσε τη ψυχούλα της, σαν ένα δελουδένιο χεράκι με φαρμακωμένα δάχτυλα, ένα φαρμακωμένο χεράκι με δελουδένια δάχτυλα.

Τά ματόφλά της έρεμαν σαν νά ήθελε να δακρύσει...

Κι' όλο έβουινε η ψυχούλα της, σαν κεράκι που σάθηκε σινά-σινά.

Η Τριανταφυλλιά έλαχεσε τη μανούλα της!

Της Τριανταφυλλιάς η καρδούλα τώρα είνε πικραμένη και τα ματάκια της είνε δολωμένα, σαν από κακό δνείρο, και τα παρθένα χείλη της γλωμίσσαν, σαν νά τη φίλησε τό φεγγάρι, τό κακό φεγγάρι...

Παραμονεύει έξω από τό στενοσόκκακο η Τριανταφυλλιά κι' όσο υγλώνει, όσο πέφτει τό σκοτάδι, τόσο σφύγγεται η καρδιά της κι' άνεβαίνει όλο λαχτάρα, στό κερασένιο στόμα της.

Η Τριανταφυλλιά καρτερεί νά σχολάσει ό ώραιος γύφτος με τά γλυκά μάτια και νά βγεί δέξω. Τόν καρτερεί με μάτια δλοσκότεινα και με χερσάκια δλοτέμνια.

Και νά, μόλις εκείνος δρασκέσει τό κατώφλι, του χαμογέλασε.

Ό όμορφος γύφτος τη μέτρησε απ' τη κορφή ως τά πόδια με τά λιγωμένα μάτια του και την έσυρε με πόθο στην άγκαλιά του.

Την έσφιξε, την έσφιξε και την ίδια στιγμή άκούστηκε ένα κράκι σαν τό τριζύμο των κρύσταλλων που ραγίζουνε στόν άνοιξιάντικο ήλιο.

Η χρυσή καρδούλα της έσπασε απ' τα σπασκαλιόματα και σκούρλιθηκε χάμω συντριμμένη!

Σάν τρελλή η Τριανταφυλλιά έζυγνιέ, έζυγνιέ και τιναζέται απ' τό λήγωμα της ήδονής και στυλνεί με μάτια της στά κομμάτια της καρδούλας της...

Και κλαίει, κλαίει άπελπιμένα και τά ματέει στήν ποδιά της. Και τρέχει σαν τρελλή και τά σκούραει και τά πουλεί, δίχως νά μετράη, και πουλεί τά χείλάρια της, στό πρώτο διαβάτη, και τά ματάκια της και τό κορμάκι της...

Ύστερα παίρνει τό δρόμο της καλώς, παίρνει τό έρημο, χιονισμένο μονοπάτι και στάνε στό άμπάκορο σπιτάκι της τά μεσανύχτα...

Άκούγει τη σκουριασμένη έζωπορα.

Η μανούλα της έπρόσμενε τό κάκο νά της φερή λίγα ψωμάκια και πλάνιασε, και σφάλανε τά μάτια της, τά σβυσμένα μάτια της και πέθανε...

ΤΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Τεχνάσματα τοξικομανών

Αν ό κόσμος υπέφερε πολύ απ' τόν πόλεμο, τουλάχιστον όμως ώφελήθηκε σέ κάτι: ότ έλειψε σχεδόν τό λαθρεμπόριο των ναρκωτικών κι' οι τοξικομανείς έλαττώθηκαν σημαντικά. Τό ευχάριστο αυτό φαινόμενο παρατηρείται και στό Παρίσι, όπου ώργιάζε άλλοτε τό καταστρεπτικό πάθος.

Η μορφίνη, ή ήρωίνη και τό όπιον δέν χρησιμοποιούνται πιά. Ύπάρχει μόνο λίγο χάσις που καλλιεργείται από συμμορίες Άρμενίων σέ μερικούς κήπους των περιχώρων του Παρισιού. Η κοκοίνη εξακολουθεί νά έχη μερικούς πιστούς, πάντως όμως άσυγκρίτως λιγώτερους από άλλοτε. Τά πολλά κόλπα των λαθρεμπόρων έχουν λείψει. Στά ύποπτα μύρ και καμπορέ, δέν προσφέρονται πιά βιόλια με κόφυο εξώφυλλο ή μενταγιόν με μουσικές κρύπτες που περιέχουν την άσπρη σκόνη. Δέν υπάρχουν έμποροι κονδρικής πωλήσεως της κοκαίνης. Μόνον λίγοι λιανοπωλητή την μεταφέρουν δίχως προφυλάξεις, μέσα στίς τσέπες τους, χωρίς νά τους πολυνολάρη άν θά τους πιάση ή αστυνομία.

Πού βρίσκονται αυτές οι μικρές σκεπτικές ποσότητες των ναρκωτικών, ό' όσον δέν γίνεται πιά εισαγωγή απ' τό έξωτερικό, με τίς σπηρεμένες ανώμαλες και δύσκολες συνθήκες; Κάποτε, είνε κωμωδίες από έπιστημονικά έναυσθηρία. Άλλοτε πάλι, έχουν άγορασθή από τά φαρμακεία, με συνταγές ψεύτικες.

Τελευταίως άνεκαλύφθη ένα τέτοιο σκάνδαλο στή Νίκαια της Γαλλίας. Ένας έλεγχος των βιολιών των φαρμακείων απ' τόν αρμόδιο κρατικό έπιθεωρητή απέδειξε ότ, σέ 3 μήνες, είχαν πουλήσει με συνταγές περισσότερα από μισό κιλό ναρκωτικών! Έπειτα από μία τέτοια διαπίστωση, ήταν φυσικό νά μπουν ψύλλοι σ' αυτή της άστυ νομίας... Η πρώτη σκέψη της ήταν ότ υπήρχε ένα όργανισμός λαθρεμπόρου από κάποια έθνική συμμορία. Οι έρευνες όμως κι' οι άνακρίσεις απέδειξαν ότ έπρόκειτο γιά διαφόρους τοξικομανείς, που χρησιμοποιούσαν όλοι κατά τυχόν τό ίδιο τέκνασμα, χωρίς νά γινρίζωνται καθόλου μεταξύ τους. Για νά αποκτήσουν έπιασθή τά λίγα γραμμάτια της άσπρης σκόνης, που θά τους πρόσφεραν τήν ψευδοισθαμία μιας έφημερας ευτυχίας, μεταχειρίζονταν πλαστές ιατρικές συνταγές.

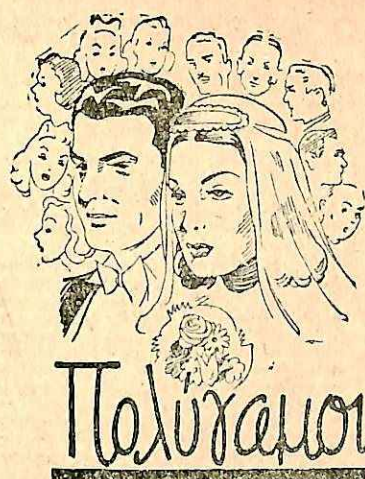
Νά μερικά χαρακτηριστικά περιστατικά:

Η κ. Όλγα Ίμπερτι, Ίταλίδα πρόσφυγ, πήγαινε σ' ένα γιατρό γιά νά τήν εξέταση δθεν γιά κάποια άνοημοτητα άρρώστεια της. Έξαφνα έπροσποιήτο τη μισολιπόθυμη και ζήτησε ένα ποτήρι νερό. Ό γιατρός έτρεχε άμέσως νά της τό φέρη. Μόλια εκείνη έβρισε μόνη στό ιατρείο, έπαυρε πάνω απ' τό τραπέζι του 2-3 άγραφα έντυπα συνταγών με τήν έπικεφαλίδα του και τό έκρυψε στήν τσάντα της. Όταν νύριζε στό σπίτι της, τά συμπλήρωσε, προσπαθώντας νά γράφει άσχημα, όπως συνήθως οι γιατροί. Κι' έπαυρε μ' αυτά τίς δόσεις του ναρκωτικού που χρειαζόταν. Είχε χρησιμοποιήσει έτοιμ 11 πλαστές συνταγές, όταν συνελήφθη επί τέλους από ένα απ' τούς αστυνομικούς που είχαν έγκρασταθή σ' όλα τά φαρμακεία της πόλεως μεταμφιεσμένοι σέ βοήθους φαρμακοποιού!

Μιά άλλη, ή κ. Γκαλαπόφσκυ, δάλωσε κατά τη σύλληψή της ότ έπαυρε με πλαστές συνταγές 21 έκατοστόγραμμα ήρωίνης τήν ημέρα γιά τόν άντρα της, που ήταν τοξικομανής από 20 χρόνια και δέν μπορούσε πιά νά ζήση δίχως ναρκωτικό. Πήγαινε σ' ένα γιατρό και του έλεγε ότ έπαυσε από νευραλγίες ή από μία όποιοδήποτε άλλη άσθένεια. Έκείνος της ένταξε τό σχετικό φάρμακο. Έπειτα αυτή έθωνε με (μελανοσούστη) τό περιεχόμενο της συνταγής και τό άντικαθιστούσε με τήν άπαιτούμενη δόση του ναρκωτικού.

Η αστυνομία της Νίκαιας έπιασε έν όλω 20 άτομα, ίσως δισκοδούν κι' οι φαρμακοποιοί, γιάτί έπρεπε νά προσέξουν ότ οι πλαστές συνταγές άνέφρον με αριθμούς τά δόσεις του ναρκωτικού, ενώ στίς γνήσιες γράφονταν ο λ ο γ ρ ο φ ω ς.

ΦΡΑΝΣΕΖ ΡΙΚΟ

ΛΟΛΑ ΠΕΝΤΡΕΖ

Η γυναίκα με τούς 42 άνδρες

Η Λόλα Πεντρέζ ήταν μία μελαψή Ίσπανίδα, με μεγάλο άσπραφτό μάτι και παράστημα αληθινής αμαζόνιας. Τά κοράλλια χείλη της μισάνοιγαν σ' ένα νοσητικό χαμόγελο και ή φωνή της, μ' όλο που ήταν λιγάκι βαρειά, είνε μία χαριτωμένη τρυφερότητα, που έσαγηνε και κατακούσε. Οι θαμνοστά της ήταν ανάρητοι στή Σεβίλλη, όπου είχε γεννηθί κι' όπου έργαζόταν σ' ένα καφενοστάσιο. Μά άφανε γρήγορα αυτή τη δουλειά και έφυγε γιά τή Γρανάδα, όπου υπηρέτησε σαν χορευτίνα και τραγουδίστρια μαζί ένός νυχτερινού κέντρου. Λίγο καιρό άργότερα, παντρεύταν ένα μέτριο ταυρομάχο, που σκούσθηκε έλπειτα από μερικούς μήνες σέ μία ταυρομαχία.

Η Λόλα δέν φάνηκε νά λυτήθηκε και πολύ γιά τό θάνατο του άγαπημένου της. Δέν άργησε, άλλωστε, νά βρή έναν δεύτερο σύζυγο. Ήταν ένας νεαρός υπαξιωματικός, με ήράκλειο παράστημα και άρρενωπή φυσιογνωμία. Άλλά και ό δεύτερος αυτός σύζυγός της δέν ήταν περισσότερο τυχερός από τόν πρώτο. Σκούσθηκε σέ λίγο σέ μία σύγκρουση με Ίσπανούς ληστές στή Σιέρα ντι Λουθένα.

Η Λόλα έκλαψε άρκετά τό δεύτερο σύζυγό της, με τόν όποιον είχαν παντρευθί μόλις πριν από μερικές έβδομάδες. Κι' έπειδή δέν εύρισκε κανένα ενδιαφέρον πιά στή Γρανάδα, έφυγε ξαφνικά μία μέρα χωρίς νά ξέρη κανείς πού έπήγαινε.

Γιά ένα διάστημα, ή ζωή της κύλησε άνάμεσα σ' άδίσκοπες περιπλανήσεις και σ' έφημερες περιπέτειες, χωρίς μεγάλο ένδιαφέρον. Άλλά ένας από τούς θαυμαστές της σ' ένα πολύ πιθανόν μιν έκτεψη πιά σέ καινούργια περιπέτεια. Ό σύζυγός της ήταν ένας πλούσιος έφοπλιστής από τή Βαρκελώνη που τήν άναπαύσε και έκτέλεσε πρόθυμα τίς έπιθυμίες της.

Άλλ' ή Λόλα σκούσθηκε τήν τελευταία στιγμή. Ένας Άλκουαζιλ, που ήταν κι' αυτός απ' τη Σεβίλλη, τή άνεγνώρισε μία μέρα και τήν παρέστειρε στήν άστυνομία σαν έπικίνδυνη τυχούδιστρια.

Οι άστυνομικοί τήν συνέλασαν τότε και ή φωτογραφία της δημοσιεύθηκε στίς έφημερίδες. Άμέσως ένα σωρό άνθρωποι άρχισαν νά τρέχουν προς τήν Βαρκελώνη. Ήταν οι πρώην σύζυγοι της Λόλας, τριάντα τρεις τόν άρθριο. Οι άλλοι είχαν πεθάνει ή άπαρνούσανε δέν έξερήλωναν κανένα ένδιαφέρον.

Η δυστυχισμένη πέρασε πέντε όλόκληρα χρόνια στή φυλακή και πέθανε, έξασμένη από άλγος, λίγο καιρό μετά τήν άποφυλάκισή της.

Άλλ' ή Λόλα δέν ήταν καμωμένη γιά τήν ήρεμη ζωή. Της άρεσε ή περιπέτεια και ή... άλλαγή. Κι' όταν βορέθηκε, έγκατέλειπε με τη σειρά του τόν έπιθεωρητή τών φώρων, γεμίζοντας τον με χρυσές ελπίδες. Γιατί, γιά νά διακαυλώσει τήν άναχώρησή της, του έλεπε ότ ή Τζούλια — ή άνταρκτη άδελφή της — είχε πεθάνει στό Τολέδο και ότ της άφινε μία σημαντική περιουσία. Έπρεπε λοιπόν νά τρέξη, γιά νά κανονίσει μερικά έκκρηξη κτήματα...

Λίγο καιρό άργότερα, ή Λόλα ξαναπαντρεύταν στή Βαλέντσια. Άλλά δέν άργησε και πάλι νά βάλη σ' ένέργεια τό συνθησμένο της τέκνασμα.

Έτσι έπέρασε στή Μουρκία, στήν Ταρραγόνα, στό Μπουργος, στό Βαλ-λσοδλιζ και έφθασε ως τή Βίλλα Ρεάλ της Πορτογαλίας.

Σέ καθένα από τά μέρη αυτά έκανε κι' από ένα γάμο. Οι σύζυγοι της ήταν όλοι νέοι και ώραιοι άνδρες και μερικά μάλιστα άρκετά πλούσιοι, όπως ό Ντιέγκο Άλμπάρντο, που είχε άπέραντα κτήματα στή Χέρντα.

Γιατί ή Λόλα είχε μία αστανική γοητεία, που άνασταύε τις άνδρικές καρδιές και δημιουργούσε γύρω της έναν κύκλο άσπιδωμένων θαυμαστών. Άλλά της ήταν άβυσσάτο νά μείνη γιά πολύ καιρό κοντά σ' έναν άνδρα. Άστούσο, ή διαγωγή της ήταν ύποδειγματική όσον καιρό έμεινε μαζί τους. Μόνον ότ ό καιρός αυτός ήταν πάντα πολύ λίγος. Μία μέρα, έννοιζε άκατανίκητη τήν έπιθυμία νά φύγη. Και τότε γιά νά μη λυτήση τό σύζυγό της εύρισκε μία όποιοδήποτε πρόσχημα, που τις περισσότερες φορές είνε σχέση με τή δθεν άδελφή της, τή Τζούλια. Πότε ή Τζούλια άρρώσθηκε, πότε παντρεύταν, πότε πέθανε, πότε έρχανταν από ένα μακρινό ταξείδι τή στή Βραζιλία, πότε έφευγε γιά τή Χιλή... και πάντοτε ήταν άπαραίτητο νά τρέξη ή Λόλα κοντά της.

Οι σύζυγοι της δέν τήν ξανάδελταν ποτέ πιά από τη στιγμή αυτή και ό καθένας έρμηνευε τή πρόγνωση ότ τήν ταίριαζε καλύτερα τή Λόλα νύμφη πιάς είχε πέσει θύμα δυστυχισμένου, άλλοι πως τούς είχε έγκαταλείψει γιά νά φύγη με τό φίλο της, άλλοι πως ήταν τυχοδιώκτρια. Μά έπειδή πολύ λίγο τήν έγνώριζαν, και τζούσαν μαζί της, συνήθιζαν πολύ εύκολα στήν ιδέα πως δέν έπρόκειτο νά τήν ξαναβούν ποτέ πιά.

Τό εύτυχημα γιά τή Λόλα ήταν πως παρ' όλη τήν δυνατή κραδί της, είχε μία φυσική στενότητα και έτα δέν είχε κανένα λόγο νά άνησυχή. Οι βεσμοί της ήταν πρόσκαιροι και δέν είχαν καμμία συνέπεια.

Σέ ήλικία πνήντα έτών, ήταν άκόμη πολύ νόστιμη και κανείς δέν τήν έκανε περισσότερο από σαράντα. Έτσι, δέν δύσκολε έπαινε και παντρευθί άκόμη μία φορά. Ήταν ό τεσσαρακοστός δεύτερος γάμος της και είνε πολύ πιθανόν ότ ή Λόλα είχε πέσει τήν άπόφαση νά μιν έκτεψη πιά σέ καινούργια περιπέτεια. Ό σύζυγός της ήταν ένας πλούσιος έφοπλιστής από τή Βαρκελώνη που τήν άναπαύσε και έκτέλεσε πρόθυμα τίς έπιθυμίες της.

Άλλ' ή Λόλα σκούσθηκε τήν τελευταία στιγμή. Ένας Άλκουαζιλ, που ήταν κι' αυτός απ' τη Σεβίλλη, τή άνεγνώρισε μία μέρα και τήν παρέστειρε στήν άστυνομία σαν έπικίνδυνη τυχούδιστρια.

Οι άστυνομικοί τήν συνέλασαν τότε και ή φωτογραφία της δημοσιεύθηκε στίς έφημερίδες. Άμέσως ένα σωρό άνθρωποι άρχισαν νά τρέχουν προς τήν Βαρκελώνη. Ήταν οι πρώην σύζυγοι της Λόλας, τριάντα τρεις τόν άρθριο. Οι άλλοι είχαν πεθάνει ή άπαρνούσανε δέν έξερήλωναν κανένα ένδιαφέρον.

Η δυστυχισμένη πέρασε πέντε όλόκληρα χρόνια στή φυλακή και πέθανε, έξασμένη από άλγος, λίγο καιρό μετά τήν άποφυλάκισή της.

Ανησυχαστικά συμπτώματα

Ό δόκτωρ Κλάρφοντ, άσμβούλος τού γάμου στό Κρατικό Κολέγιο της Καλιφορνίας, προέπει ότ, τό έτος 1955, ή ήλικία έλξη έξαρθαλωθή όλόκληρα στήν Άμερική από οι μισοί γάμοι θά καταλήκουν σέ διαζύγια. Σάν νά ήξελε νά έπικυρώση τήν άπαισιόδοξη αυτή προφητεία, ό δεινότερος της Γερμανοσοκτικής Ύπηρεσίας, τού Σικάγου δάλωσε ότ πολλές γυναίκες έχουν φθάσει στό σημείο νά βράζουν φαγιά στό σπίτι τους, όταν μιλώνουν με τόν άντρα τους!

Κάτι που ενδιαφέρει ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Πολύτιμες υπηρεσίες που μπορούν νά μās προσφέρουν τά λαχανικά

Τά προϊόντα τού λαχανοκήπου μας δέν χρησιμεύουν μόνο γιά τή διατροφή μας. Μπορούν νά μās παράσχουν έπίσης και άλλες αξιόλογες υπηρεσίες, όπως άποκαλύπτει σ' ένα άρθρο τού ένας Γάλλος βοτανολόγος. Οι άσμβούλες του είνε πολύτιμες γιά τίς νοικοκυρές, που θά μπορούσαν με τά λαχανικά που χρησιμοποιούν στήν κουζίνα τους νά κήνουν και πολλές άλλες μικροδουλειές τού σπιτιού.

Πρώτα-ποστά, από τό σκόρδο θά μπορούσατε νά έχετε μία θαυμάσια κόλλα γιά τήν συγκόλλησι των βάζων ή των μικρών μπιμπέλο που σπάζουν. Η κόλλα αυτή δέν χρειάζεται καμμία προπαρασκευή. Άσ υποθέσουμε ότ σας έσπασε ένα βάζο. Πάρηστε τότε μία ξεφλουδισμένη σκελίδα σκόρδο και τρίψτε με δύναμη τά δύο χείλη τού σπασιμένου, φροντίζοντας νά κάμπετε τίς έπιφανείες τούς όσο μπορείτε περισσότερο λείες.

Έπειτα εφαρμόζετε αυτά τά δύο χείλη τού ένα πάνω στό άλλο και τό δένετε σφιχτά με ένα πανί. Όταν ό κυμός τού σκόρδου σφισθί, τό βάζο σας θά έχη κολλήσει και τά σπασίμο δέν θά φαίνεται καθόλου.

Βράζοντας έπίσης τό σκόρδο μέσα σέ γάλα, μπορείτε νά φτιάξετε ένα φάρμακο πολύ άποτελεσματικό έναντιον των μικρών σκουληκιών που άναπτύσσονται μέσα στά έντερα.

Με τό νερό που βράζετε τά σπανάκια σας μπορείτε νά καθαρίσετε τά μαύρα μάλλινα ύφασματα. Οι λεκέδες φεύγουν πολύ εύκολα όταν τούς τρίψετε με ένα πανί τού ίδιου χρώματος, βουτηγμένο μέσα στό νερό αυτό.

Τά ξερά φασόλια χρησιμοποιούν γιά τό καθαρίσμα των μπλουζών. Βάζετε 200 δράμα φασόλια μέσα σέ μία όκα νερό και τά βράζετε έπί άρκετή ώρα, σέ τρόπο που νά μεταβληθούν σ' έναν πηχτό πολτό. Με αυτόν τόν πολτό μωριέστε κατόπιν νά καθαρίζετε τά μπλουζίνια άντικείμενα τού σπιτιού. Πριν από κάθε χρησιμοποίησι, όμως, πρέπει νά τόν ζεσταίνετε έλαφρά. Μετά τό καθαρίσμα, σκουρίζετε τούς μπλουζίνους και τούς τρίψετε με ροκανίδι, γιά νά γυαλιστούν.

Τό νερό μέσα στο όποιον βράζετε τά φασόλια είνε πολύ κατάλληλο έπίσης γιά τό πλύσιμο των μαλλίνων ύφασμάτων. Τά ζυμνείτε και τά φρεσκάρετε. Μερικά φύλλα δάφνης μέσα στήν αλυσίδα με τήν όποιαν κάνετε τή μπουγάδα σας εξαφανίζουν τήν χαρακτηριστική όσμη της από τά ρούχα και τήν άμπαδίζουν νά άπλωθ μέσο στό σπίτι.

Με ένα κρεμμύδι κομμένο στή μέση μπορείτε νά καθαρίσετε θαμνοσίκα:

Τούς καθαρίζετε και τά τζάμια των παραθύρων από τά στίγματα που άφήνουν πάνω τους οι μύγες, τά φουρνέλλα της κουζίνας και τίς θερμάστρες, τίς σκουριασμένες λεπίδες των μαχαίρων, τά λεκιασμένα δερμάτινα άντικείμενα (τσάντες, ζώνες κτλ.), τά παπούτσια σας.

Με τίς φλούδες των κρεμμυδιών καθαρίζουν έπίσης οι ηλεκτρικές λάμπες. Άρκει νά τίς τρίψετε λίγο ζυμρά.

Μπορείτε άκόμη νά δώσετε στό βουβαρέα ή λινά ύφασματα ένα ώραιο κίτρινο χρώμα, βυθίζοντας τά μέσα σέ άφέψημα από φλούδες κρεμμυδιών.

Ένα κομμένο κρεμμύδι πάνω στό μέρος όπου σας έκέννησε ένα έντομο είνε έξ άλλου ένα θάμαιο κατάπραυντικό.

Τό πράσο χρησιμεύει γιά τό καθαρίσμα των από κασοίτρες σκευών.

Σφίγγετε τά φύλλα τού πράσου σέ τρόπο που νά σχηματίζετε ένα είδος (ταμπόν). Βυθίζετε κατόπιν αυτό τό (ταμπόν) μέσα σέ καλοσκοινισμένη σταχτή από κομμένα ξύλα και άρχίζετε νά τρίψετε τό σκεύος, άφολοθώντας πάντα τήν ίδια διεύθυνση. Άσού τό τρίψετε καλά, τό γυαλίζει με μία φανέλλα.

Ό κυμός του ρήου (ρεβέντι) ή τό νερό μέσα στο όποιον τό βράζετε καθαρίζει και λευκαίνει τό έσωτερικό των από άλουμίνιο σκευών.

Τά κορόττα χρησιμοποιούν γιά τό ξεσκόνισμα των ταπητών. Σκουρίζετε τά φύλλα τους, που πρέπει νά είνε πολύ ξηρά, πάνω στόν ταπητό και κατόπιν τόν σκουρνετε με μία σκούπα. Τά φύλλα αυτά έχουν τήν ιδιότητα νά συμπαρασύρουν τή σκόνη.

Οι Ναζήδες και ή αδόμηση

Είνε λανθασμένη ή ιδέα ότ οι Γερμανοί πλυσίκανοι δόκτωρ Γκουντμιν, που άσκολήθηκε ειδικώς τή γνώμη των Γερμανών έπιστημόνων, ή άνθρωπίνης. Οι Ναζήδες βρισκόντουσαν από τά άτομικά όπλα. Ματα αυτών των έρευνών, μόλις στά πρώτα βή ένώτισμό τους, πίστευαν ότ οι Συμμαχοί ήσαν άκόμη σέ πιό.

Η ΠΑΝΩΡΙΑ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΚΑ

17^{ON} Ο λαός κρατούσε την αναπνοή του για ν' ακούσει. Κι' ο Βούλφριν, ος λίγο, αναλαίνοντας βαρεία, είπε, με φωνή σιγανή, σο-
δαρή: «Κατηγορώ τόν έαυτό μου για ένα με-
γάλο έγκλημα. Τό ξέρω πως τό έγκλη-
μα αυτό, μιά μονάχα τιμωρία άξίζει. 'Ο
θανάτος. Κόι τό θάνατο αυτόν τόν δέχο-
μαι, τόν ποθώ.

Σώπασε μιά στιγμή. Ούτε αναπνοή δέν
ακούγονταν ανάμεσα στό πλήθος. Καί μέ-
σα στή σιγή, ένώ ή Πάμα κυττάζε τόν
Βούλφριν μέ μάτια ορθάνοικτα, γεμάτα,
τρόμο, άκούστηκε σιγανή ή φωνή του παλ-
λκαριού:

— Αγαπή τήν Πάμα, τήν αδελφή μου.
Τήν αγαπή μ' ένοχο πόθο.

Ένα βουητό φρίκης πέρασε ανάμεσα
στό πλήθος. 'Η Πάμα στήν αρχή δέν κα-
τάλαβε. Άκόμα δέν μπορούσε νά κατα-
λάβη. Μά τό βουητό της φρίκης ό τρόμος
πούβλεπε ζωγραφισμένους στό μάτια τών
άλλων, της θύμισαν τά λόγια που είχε
πρ ό Βούλφριν πριν λίγη ώρα. Καί σάν
νά γινόταν μέσα της φώς, κατάλαβε πως
τό αίσθημα πούνοιθε κι' αυτή για τόν
φωλεφό της, ήταν ίδιο. Κι' αυτή τόν Βούλ-
φριν δέν τόν αγαπούσε σάν αδελφό.

Σκέπασε τό πρόσωπό της μέ τά χέρια
της. Κι' έμεινε έτσι ακίνητη, δίχως φόβο.
Μάλλον κάποια εύτυχία καταλάβαινε πως
της πλημύριζε όλη της τήν ύπαρξη έ-
κείνη τί στιγμή.

Τι θα γινόταν τώρα; Τίποτε άλλο, βέ-
βαια, παρά νά δοθή διαταγή νά έκτελε-
στή ή ποινή του Βούλφριν. Θα ξανασητα-
νάν τό κριώμα, τήν πυρά, καί θα τόν έ-
δεναν πάλι εκεί άπάνω.

— Καί θα πεθάνω κι' έγώ μαζί του, συλ-
λογιζόταν ή Πάμα.

Τό πράγμα της φαινόταν τώρα όμορφο
καί φυσικό. Κατέβασε τά χέρια της καί
κυττάζε τό Βούλφριν. Στεκόταν αυτός μέ
τό πρόσωπό ξαναμμένο, μέ τά μάτια χα-
μυλωμένα. Ήταν φανερό, πως ή όμοιο-
γία αυτή μπροστά σ' όλο τό λαό τού είχε
οιχοίσει πολύ. Ντρεπόταν, ίσως νά ντρε-
πόταν πιά πολύ για τήν αδελφή του παρά
για τόν έαυτό του. Μά ή Πάμα τού χαμο-
γέλασε μέ τόση αγάπη, μέ τόση λατρεία,
πού τό πρόσωπό του παλλόταν πού ήρε
μιά χαρούμενη έκφραση. Τό πλήθος όμως
κυττάζε τί δικαστή. Ήταν φανερό πως
κάποια πάλη γινόταν μέσα της.

Κι' άσφα ή φωνή της άκούστηκε κα-
θαρή, κυρίαρχη:

— Ρούντιο!

— Κυρά μου! άποκρίθηκε άμέσως ό ύπι-
ρέτης.

— Είνε ή θάουστινά κάπου εδω; ρώτησε
ή Χίλτροντ.

— Ναι. Παράμερα από τό πλήθος, όπως
πάντα.

— Ερέτε τήν εδω. Πρέπει νά δικαστή τώ-
ρα, λάβε ή ώρα της.

— Ο Ρούντιο έφυγε καί σέ λίγες στιγμές
γύρισε, σπρώχνοντας μπροστά του μαλα-
κά τήν άμαρτωλή γυναίκα πού φαινόταν
νά τάχη όλοένα καμμένα.

— Αυτοκράτορά μου, είπε ή Χίλτροντ.
Θα εσ παρακαλέσω πρώτα απ' όλα νά δι-
κάσει αυτή τί γυναίκα.

— Μά τώρα; έκανε μέ άπορία ό Κάρολος.
— Τελειώσουμε.

— Άλλα, στιγμή.

— Όχι, βασιλιά μου. Θα ίδης πως είνε
ανάγκη νά δικαστή τώρα.

Καί χωρίς νά νάν νά περιμένει τί συγκα-
τάθεισά του βασιλιά, γύρισε πρós τό πλθ-
θος καί είπε με φωνή καθαρή:

— Άκούστε με. Είνε εδω ή γυναίκα, ή
θάουστινά, σάς είνε γνωστή. Όλοι τη
θεώρειτε σάν μιά γυναίκα φτωχή, τίμια
κι' εργατική. Τώρα τά χέρια της τά κρα-
τεί κλειστά ό φόβος. Άλλοιωτικά, ξέρετε
τί θα είχε νά σάς πη,

— 'Η θάουστινά γονάτισε, κι' έκρυψε τό
πρόσωπό της μέ τά χέρια της.

— Έγώ μιλώ έν όνοματί της, είπε επί-
σημα ή δικαστήνα.

— Γελοασήκατε στήν έκτίμησή σας για μέ-
να, λέει ή θάουστινά. Με λυπόασατε, μέ
θεωρούσατε άξία κάθε τιμής. Μά έγώ εί-
μαι μιά μεγάλη άμαρτωλή. Έγώ, πού είχα
στό σπλάχνα μου μέσα τό παιδί ενός άλ-
λου, σκότωσα τόν άντρα μου...

— Κυρία, τήν έκοψε άνυπόμονα ό Βούλ-
φριν. Τί σκαί έχει αυτή ή δυστυχισμένη
μ' έμάς; Άφασε τήν. Άς δικαστή άλλη
ώρα κι' άς άθωωθή. Δέν μαζεύτηκε τόσος
κόσμος εδω για τήν θάουστινά. Τελειώνε
μ' έμένα. Δώσε διαταγή. Πως θέλεις τώρα
νά μέ θανατώσουν;

— Υπομονή, άποκρίθηκε ή Χίλτροντ.

— Ερρίξε μιά ματιά στήν Πάμα. 'Η κα-
πέλλα τήν κυττάζε τώρα μέ τρόμο. Σά να
πηρε θάρρος όμως από τό πρόσωπο του
παιδιού της, ή Χίλτροντ συνέχισε:

— Βούλφριν, τό έγκλημά σου βέβαια εί-
νε μεγάλο, φρικτό. Άν όμως συνέβαινε
ή Πάμα νά μήν είνε αδελφή σου; Τότε,
δέν θα ήσουν φυσικά άθώος;

— Κυρία!... τραύλισε ταραγμένος ό
Βούλφριν.

Κι' ό αυτοκράτορας είπε άνυπόμονα:

— Κυρά δικαστήνα, άφασε όλες αυτές
τίς υποθέσεις. 'Η πράξι του Βούλφριν κρι-
θηκε πιά, δικαστήνα. Τό μαρτύριό του ό-
μως διπλασιάζεται όσο περνάει ή ώρα.

— Εγίνε μιάς στιγμής σιγή. — Επειτα, ή
κρηκή δονούμενη άκούστηκε πάλι ή φωνή
της δικαστήνας:

— Αυτοκράτορά μου, κι' εδω λαέ. Κι' έ-
γώ έκανα τό ίδιο έγκλημα όπως ή θάου-
στινά. Κι' εγώ σάν παντρευτήκα μέ τόν
Βούλφριν, ήμουν στή πραγματικότητα γυναι-
κά ενός πεθαμένου. Κι' εγώ είχα τό παιδί
τού πεθαμένου μέσα στό σπλάχνα μου.

Κι' εγώ σκότωσα τόν άντρα μου. Άπα-
ράλλατα όπως ή θάουστινά. ή θάουστινά.

Μιά κραυγή φρίκης πέρασε ανάμεσα από
τό πλήθος.

Μά ή φωνή της Χίλτροντ άκούστηκε
πάλι σκληρή, άδυσώπητη:

— Με καταλάβετε καλά; Ούτε μιά στα-
γόνα αίματος δέν είνε ίδια στό κορμί αυ-
τού του νέου κι' αυτής της γυναίκας.

— Άκούστε τό χέρι της, κι' έδειξε τόν
Βούλφριν καί τήν Πάμα, κι' επανάλαβε
καθόρα:

— Ούτε μιά σταγόνα αίματος. Δέν είνε
αδελφά. Είνε έντελώς ξένα.

— 'Η Πάμα είνε κόρη της Χίλτροντ, καί
τού Περνεγκρίν, τού καλόγερου, πού τόν
σκότωσε ό πατέρας μου.

— Σταμάτα. Καί έσφηνικά, ένν φαινόταν
έντελώς άπαθής, κι' ή φωνή της ήταν
σκληρή καί άσπαστη, σάν νά μιλούσε για
άλλον, από τό στήθος της βγήκε ένα αγ-
κομαχικό, πού προδώςε τόν άνώνα πού
γινόταν μέσα της.

Τό πλήθος αναδεδυσόταν, φαινόταν κε-
ραυνόχτυπημένο, έξαλλο. 'Ο αυτοκράτο-
ρας όμως στεκόταν μέ πρόσωπο σκεπτείνό,
ακίνητος. Στο τέλος ή φωνή του άκού-
στηκε ασήπνη:

— Κυρά δικαστήνα, τό έγκλημα για τό
όποιο κατηγορείς τόν έαυτό σου, είνε φο-

Η Ζάχαρη καί τὰ νεύρα

Επιστημονικά ζητήματα

Ο δόκτωρ Όλιβερ Λάσευ, τού αμε-
ρικανικού Πανεπιστημίου Κόρνελ, έκα-
με στο εργαστήριό του ένα ένδιαφέρον
πείραμα πάνω σέ ποντίκια. Άνάνκασε
τά τρωκτικά ν' άκουέιν επί ώρες όλό-
κληρες διάφορους μονότονους ήχους,
διαπεραστικά ουρίγματα ή δυνατόους
βόμβους. 'Επί τέλους, οι μισοί ποντίκι
έπαθαν νευρική κρίση. Άρχισαν νά τρέ-
χουν, νά πέφτουν κάτω, νά κλωτσούν,
νά τινάζουν τις ουρές τους. Οι άλλοι
μισοί δέν παρουσίασαν κανένα τέτοιο
σύμπτωμα. 'Η κημική εξέταση απέδειξε
ότι οι πρώτοι είχαν στό αίμα τους ύ-
περβολική αναλογία σακχάρου καί λευ-
κόματος, ένν στους άλλους οι ποσότη-
τες ήσαν φυσιολογικές. Ο δόκτωρ Λά-
σευ συνέπερανε ότι οι μισοί ποντίκι
είχαν μιά προδιάθεση πρós τήν νευρική
ήττα από άνωμαλίες τού «μεταβολι-
σμού», δηλαδή τών κημικών αντιδρά-
σεων τών κυττάρων τού σώματος. Ένα
δευτερο πείραμα τόν έπεισε γι' αυτό:
Έκαμε ένέσεις στό μη νευρική πον-
τίκια μέ άδρεναλίνη, ή όποια αυξάνει
τό σάκχαρο τού αίματος. Όλα λοιπόν
αυτά άρχισαν νά έκνευρίζονται σάν τά
πρώτα. Τά πείραματά του δόκτωρ Λά-
σευ όδηγούν στο συμπέρασμα ότι πολ-
λές ψυχολογικές άνωμαλίες, άδίαθεσι-
κά καί ψυχικές παθήσεις τού ανθρώπου
όφείλονται σέ έλαττωματικό «μεταβο-
λισμό». Είχαν δικό λοιπόν οι άρχαίοι
«Έλληνες, όταν έλεγαν: «Νους υγιής
έν σώματι υγιεί»».

θερό. Άλλά, έχεις μάρτυρες πού θα τό
πιστοποιήσουν;

— Μάρτυρες; φώναζε ή Χίλτροντ. Τι
χρειάζονται, αφού όμολογώ ένν ή ίδια;

— Μπορεί νά τό κάνης για νά σώσης τήν
κόρη σου. Βλέπεις πως ή Πάμα θα πε-
θάνη όταν έδν νεκρό τόν αδελφό της. 'Ι-
σως νά καταλαβαίνης κιόλας πως κι' αυ-
τή τόν αγαπάει. Καί γι' αυτό, αφού αυτή
τήν αγάπη τούς τήν έδωσε μέσα στήν
καρδιά τους ή Μαίρα, ίσως έδν νά σκέ-
φτηκε νά θυσιάσθι πρós κέρη τους.

— Όχι, βασιλιά μου, άποκρίθηκε ή δι-
καστήνα κατεδάχνοντας τό μάτια της. Δέν
κάνω καμμία θυσία αυτή τί στιγμή. Ζητώ
μονοχά δικαιοσύνη.

— Καί θέλεις νά πιστέψω πως τόσον και-
ρό ζούσες ανάμεσα στους ανθρώπους,
τούς δικαστές, τούς καταδικάζες έτσι χω-
ρίς τήν ένν ή σου ή μεγαλύτερη ά-
μαρτωλή εδω; Πως σούδινε ό Θεός τόσο
θάρρος, τόση αυτοπεποίθηση; Όλος ό κό-
σμος σέ θεωρούσε. Όλοι σέ θεωρού-
σαν τό πρότυπο της άρετής καί της δι-
καιουσύνης. Τό πρόσωπό σου έδειχνε τήν
άρετή. Πως κατάφερες τόσον καιρό νά
κρύψης τήν άληθινή σου ψυχή; Πάνε ά-
πάνω από δεκαέντε χρόνια από τότε πού
έγκλημάσες.

— Βασιλιά μου, άποκρίθηκε ή Χίλ-
τροντ με φωνή βραχνή, έχεις δικίο. Πο-
τέ δέν θα είχα τόσο θάρρος άν ήταν
νά κρύψω τό έγκλημά μου για νά σώσω
μονάχα τόν έαυτό μου. Άλλά τόσα χρό-
νια πού υποκρίθηκα, ένα μονάχα είχα στό
νού μου, νά σώσω τό παιδί μου. 'Ηξερα
πως τί στιγμή πού θα άποκαλυπτόταν ή
τρομερή άλήθεια, τό φρικτό έγκλημά μου,
ή Πάμα θα ήταν τό πιά δυστυχισμένο κο-
ρίτσι στόν κόσμο.

»Τό έγκλημά μου τό τιμωρεί ό νόμος
σκληρά. 'Η άτιμασμένη μητέρα, θα ήταν
ό έφιάλτης για τί μικρή μου Πάμα. 'Η
περιουσία της δέν θα της άνηκε, σύμ-
φωνα μέ τούς νόμους. Θάρρεπε νά φύγη
από τόν πυργο καί νά γυρίσει στόν δρεμο
ζητιάνη... θάρρεπε προπάντων νά μόνε
μέ μισή. Όλ' αυτό τό συλλογίζουσιν.

Κι' ή σκέψη αυτή μούδινε τό θάρρος νά
κρυσθώ. Άλλά ό Θεός δέν θέλωσε φεί-
νέ με, νά μείνη κρυφτό τό έγκλημά μου άς
τό τέλος. Γι' αυτό μ' έσπρώξε νά καλέσω
ένν μονάχη μου τόν Βούλφριν εδω άπάνω
στό Μάλαρτ, γι' αυτό τούβλα ή αυτή τήν
αγάπη στήν καρδιά. Ναι, βασιλιά μου,
είναι θέλωμα τού Θεού. Κι' ότ θέλει ό
Θεός γίνεται. Οι άνθρωποι δέν μπορούν
ν' αντίδρoσούν. Οι γίνη λοιπόν τό θέλω-
μα τού Παντοδυνάμου.

«'Η Χίλτροντ παλλόταν όλόκληρη, κι' ό-
ταν μίλησε για τί κόρη της, ζωγραφίζό-
ταν τόση μεγάλη λατρεία στο πρόσωπό
της, για τό παιδί της, πού πολλά μάτια
δάκρυσαν.

— Κυρά δικαστήνα, είπε ό Κάρολος, τά
λόγια σου είνε πειστικά. Μά καί πάλι ένν
άμφιβάλλω. Άγαπάς υπερβολικά τό παιδί
σου καί είσαι άσφαλώς ικανή νά κάνης
καί τήν πείδ μεγάλη θυσία γι' αυτό. Θα
ήθελα κάποιο μάρτυρα.

— Αφού έπιμένεις για μάρτυρα, είπε ή
Χίλτροντ μ' έξαψη, θα τόν παρουσιάσω.
Είνε ό μόνος μάρτυρας πού έχω άλλωστε.

Ο ΜΟΝΟΣ ΜΑΡΤΥΣ

Γύρισε τό μάτια της, κι' είδε τήν Πά-
μα νά τήν κυττάζει κλημ, σάν νεκρή, μέ
τόν τρόπο ζωγραφισμένο στό γλυκό πρό-
σωπό της. 'Η φωνή της δικαστήνας άκού-
στηκε τότε καθαρή, ασηπνή:

— Πάμα, κόρη της Χίλτροντ καί τού
Περνεγκρίν, σέ καλώ νά μαρτυρήσης τί
ξέρεις γι' αυτή τήν υπόθεσι.

— Έγώ;... φώναζε μ' άγωνία καί τρόμο
ή κοπέλλα. Όχι, όχι, μητέρα. Πως είνε
δυνατόν; Έγώ δέν ξέρω τίποτε... τί-
ποτε...

— Πως είνε δυνατόν νά ξέρη ή κόρη
σου; ρώτησε παραξενεμένος ό αυτοκρά-
τορας. Αυτή ήταν άγέννητη τότε.

— Ναι, μά ξέρει τό έγκλημά μου. Τ' ά-
κουσε όλο ένα βράδυ από τά χείλη μου
καί λίγο έπειτα νά πεθάνη από τόν καημό
της. Δέν τήν βλέπετε πως μοιάζω; μέ μα-
ραμένα τριαντάφυλλα. Όλο αυτά τάπαζε,
έπειδή άκουσε τό σπασμένο μου καί πι-
στεψε σ' αυτό. Άγωνίατκα για νά της
ξεραιζώσω αυτή τήν ιδέα από τήν καρδιά
της. Αυτή όμως κατά βάθος πάντα πι-
στευε πως είμαι ένοχη.

— Όλων τά μάτια γύρισαν στήν κοπέλλα.
'Η Πάμα, κόκκινη, γεμάτη άγωνία, έτρε-
με σύγκορμη. Τά μάτια της είχαν μιά
έκφραση τόσο άνωγνήτη πού τό πλήθος
δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει τί συγκίνη-
σί του κι' άρχισε νά κλαίει.

— Πάμα, της ψιθύρισε σιγά πλαιοίζον-
τας κοντά της ό θελίζ, πρέπει νά ή-
σος ξέρεσι. Βρίσκεισαι μπροστά σέ δικα-
στήριο. Είνε σάν νά βρίσκεσαι μπροστά
στό Θεό.

— Πάμα, φώναζε πάλι ή Χίλτροντ, σ'
έξορκίζω πές τήν άλήθεια. Τί άκούσε; έ-

κείνο τό βράδυ από τά χείλη μου;

— Δέν ξέρω τίποτε, δέν ξέρω τίποτε,
άποκρίθηκε κρύβοντας τό πρόσωπό της
στό χέριο της ή κοπέλλα.

— Πάμα, είπε με φωνή ασηπνή ό Κά-
ρολος. Άν δέν ξέρης τίποτε, ένν δέν
μπορώ νά παραδεχθώ τήν ένοχή της μη-
τέρας σου. Ναι, δέν πιστεύω ούτε λέξι
από όσα είπε, καί σάς θεωρώ άδελφία έ-
σένα καί τό Βούλφριν. Άν είσατε όμως
αδελφία, ό Βούλφριν θα πεθάνη!

Ένα ρίνος πέρασε σ' όλο τό κορμί της
κοπέλλας. 'Ο θελίζ δίπλα της της ψιθύ-
ρισε:

— Δέν μπορείς ν' άφήσης νά πεθάνη έ-
νας άθώος. Άν ξέρης τίποτε, μίλησε.

Κατέβασε ή Πάμα τά χέρια της από τό
πρόσωπό της. Γύρισε τό μάτια της μέ σπα-
ραγμό, καί συνάντησε τί ματιά της μη-
τέρας της. Τρόμαξε τότε. Δέν ήταν ή
ίδια ή μητέρα της ή γυναίκα αυτή πού
στεκόταν κατακλυσμη άλλά περιφανε ή-
νάμεσα στό πλήθος, μέ τό πρόσωπο φω-
τισμένο σάν από κάποιο υπερκόσμο φώς.
Δέν ήταν ή γυναίκα πού ήξερε χρόνια,
ή σκληρή, ή θετική, ή άδυσώπητη. 'Η λαύ-
ψη πού φωτίζε τί φυσιογνωμία της δικα-
στήνας έρχόταν σάν από άλλον κόσμο,
σάν από άλλη σφαίρα.

«Επειτα τά μάτια της Πάλας γύρισαν
στό Βούλφριν. 'Ο νέος τήν κυττάζε μέ
άγωνία, μέ τήν έλπίδα ζωγραφισμένη στό
νεανικό τόν πρόσωπο. Μιά της λέξι τόν
έσωσε, μιά της λέξι, έκανε νόμιμη καί
άγια τήν αγάπη του.

— Μητέρα, ψιθύρισε ή Πάμα μέ σπα-
ραγμό, μητέρα, τί πρέπει νά κάνω;

— Νά ής τήν άλήθεια, άποκρίθηκε δυ-
νατά ή δικαστήνα.

— Συγχώρα με, μονούλα, είπε ή Πάμα,
καί τά δάκρυα βούρκωναν τό μάτια της.

— Μίλησε ψυχραιμια καί γρήγορα, πρό-
σταξέ ή δικαστήνα. Τί είπα εκείνο τό βρά-
δυ;

— Είπε, άποκρίθηκε ή Πάμα μέ φωνή
άχνη, πως σκότωσε τόν άντρα σου, καί
πως είμαι παιδί ένός άλλου.

— Μίλησε δυνατώτερα, πρόσταξε πάλι ή
Χίλτροντ. Τί είπα εκείνο τό βράδυ;

— Είπε, φώναζε ή Πάμα δυνατά, ά-
πελημονά, πως σκότωσε τόν άντρα
σου, καί πως μέ είχες στό σπλάχνα σου
πριν παντρευτής. Αυτά τά λόγια τ' άκού-
σα μέ τ' αυτιά μου.

Τώρα μόλις πιστέφε τό πλήθος. Σάν
θυελλα ξεσπάσε τό μουγκρητό του, καί
όλοι γονάτισαν, λες καί τούς άπειλούσε
κανένας κίνδυνος. Μιά κραυγή βγήκε απ'
όλο τά στήθια:

— Έλεος!... Θεέ μου, έλεος!...

«Επειτα, σέ λίγες στιγμές, τό γονατι-
σμένο πλήθος λούφριζε. Όλοι καταλάβαι-
ναν τώρα πως κάποια άλλη φωνή έπρεπε
ν' άκούσση.

Καί άκούστηκε πρώτη μέσα στή σιωπή
ή φωνή του Βούλφριν:

— Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, πού δέν ά-
μάρτησα!

— Δικαστήνα, είπε ό αυτοκράτορας σο-
δαρά, τώρα πιστεύω. Τό έγκλημά σου είνε
μεγάλο, πρωτάκουστο.

— Δίκασέ με καί καταδικασέ με, είπε
ή Χίλτροντ ταπεινά.

— Πέρασαν δεκαέντε χρόνια, καί τό
ξέρεσι πως ό νόμος συγκρατεί μετά τά
δεκαέντε χρόνια.

— Ο άνθρωπίνος νόμος, ναί. Βλέπεις δ-
μως, βασιλιά μου, πως ό Θεός δέ συγ-
κρατεί. Δίκασέ με.

— Νά δικάσης μονάχη σου τόν έαυτό
σου, είπε ό Κάρολος στενωκορημένος.

«'Η δικαστήνα σώπασε για μιά στιγμή.

«Επειτα γύρισε στό πλήθος.

— Θέλετε νά κάνουμε θεία δίκη; Νά κρί-
νι ό ίδιος ό Θεός; ρώτησε.

— Ναι, άς σέ κρίνι ό Θεός, άποκρίθη-
κε τό πλήθος, πού κυμαίνόταν ανάμεσα
στό θυμό, στή φρίκη καί στόν οίκτο για
τήν ένοχη γυναίκα.

— Περιμένετε λίγο. Καί μετά θα ήδθε
πως θα μέ κρίνι ό Θεός, άποκρίθηκε ή
Χίλτροντ.

«Επειτα γύρισε στόν αυτοκράτορα:

— Βασιλιά μου, παρακάλεσε. Μού δίνεις
λίγων στιγμών άδεια; Θέλω νά μιλήσω
μέ τήν κόρη μου.

«'Η συγκίνητος έδωκε γύρω δέν είχε όρια.
Καταλάβαιναν, μάντευαν ότι κάτι τρο-
μερό άπρόκειτο νά συμβή. 'Ο αυτοκράτο-
ρας ήταν βυθισμένος σέ σκέψεις, θλίβε-
ρός, ζοφερός.

— Μπορώ νά φιλήσω τήν κόρη μου; έα-
ναρώπως ταπεινά ή Χίλτροντ.

— Κάνε όπως θέλεις, άποκρίθηκε ό σύ-
γκροτορας, πού τήν λυπόταν. Μπορείς
νά μιλήσας όσην ώρα θέλεις.

«'Η Χίλτροντ έννευσε στήν Πάμα νά
τήν άκολουθήσει. 'Η νέα υπάκουσε. Κι'
οι δύο γυναίκες άπομακρύνθηκαν από τό
πλήθος.

«'Η Πάμα ήταν πνιγμένη στό κλάμα.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια...

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ 'ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ

Μιά δίκη πού δέν τελειώνει

Μιά έξαιρετικά ένδιαφέρουσα δίκη ά-
χισε τελευταίως στήν Παλαιστίνη. Πάκει-
ται για διάφορα κτήματα, πού άνηκαν άλ-
λότε στόν «Έρυσρό Σουλτάνο» 'Αβδούλ
Χαμίτ καί πού άποτελούν τό ένα έδωρο
της Παλαιστίνης! 'Η άξία τους υπολογίζε-
ται σήμερα σέ 100 εκατομμύρια λίρες. 'Η
ένάγουσα είνε ή πριγκίπισσα Ναμικά, έγ-
γονή του 'Αβδούλ Χαμίτ, έγκατεστημένη
στό Λίβανο τίς Συρίας.

«'Η δίκη αυτή άποτελεί τί συνέχεια μιάς
παλιάς καί παρόξενης ιστορίας. Τά διεκδι-
κούμενα κτήματα δέν άντιπροσωπεύουν
παρά τό ένα τέταρτο μόνον της κολοσ-
σιαίας περιουσίας του Χαμίτ. Όλα τά κι-
νητά — κοσμήματα, χρυσάφι καί διάφορες
άξίες — έχάθηκαν κατά μυθιοτηρητικό
τρόπο. Όταν ό διάδοχος του Χαμίτ, σουλ-
τάνος Μεχμέτ, κατάλαβε στό 1918 ότι ή-
ταν άναποφύεκτη ή νίκη τών Συμμάχων,
παρέδωσε όλους αυτούς τούς θησαυρούς
σ' έναν έμπιστό του, τόν μεγαλοτοχιδιώ-
κτη Τζών Κεύς, πού είχε καταφέρει νά
κερδίσι τί φιλία του. 'Ο Κεύς έφυγε απ'
τήν Τουρκία, μέ τόν μυθώδη έκείνου θη-
σαυρό, καί γύρισε στήν πατρίδα του, στή
Βιργινία της Άμερικής.

Αφού υπενόραψι ή ερήνη καί πέθανε ό
Μεχμέτ, οι κληρονόμοι του ζήτησαν νά
τούς επιστρεφθώ ό θησαυρός. 'Ο Κεύς δέν
άρνήθηκε. Συνέσπασε όμως προηγουμένως
στό 21 παιδιά, πού θα μοιραζόντουσαν τήν
κληρονομιά, νά μιν έγκαταλείψουν τήν
άκίνητη περιουσία. Κατόφερε έτσι νά τού
δώσουν άπόλυτη πληρεξουσιότητα καί ίδρυ-
σε μιά εταιρεία, τήν «Όττομαν Ίμπεριάλ
Έστέιτς», για νά διεκδικήσει τό σουλτα-
νικά κτήματα πού ήλπιχαν σ' όλες τίς
πρωίν χώρες της 'Οθωμανικής Αυτοκρα-
τορίας: Τουρκία, 'Ιράκ, 'Ιράν, Παλαιστίνη.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

— Μπάρ, μπάρ! Γιατί έχεις κοκκινάδια
στό πρόσωπό;

— Μά ήταν έγχρωμο τό φιλμ!

ΑΠΟΚΙΚΛΟΝ ΣΤΡΑΤΟΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΩΣ ΤΟΝ ΑΡΗ

Ένα παλιό όνειρο που θα γίνει σύντομα πραγματικότητα

Τώρα που το όνειρο της διασποράς του έθνους έγινε πραγματικότητα θα επιτευχθεί και το ταξίδι στους παλιούς: Και πώς μπορεί να γίνει; Με μια μεγάλη ρουκέτα που θα φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα.

Το πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το δεύτερο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το τρίτο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το τέταρτο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το πέμπτο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το έκτο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το έβδομο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το ογδόο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το ένατο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το δέκατο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το ένδεκατο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Τώρα που το όνειρο της διασποράς του έθνους έγινε πραγματικότητα θα επιτευχθεί και το ταξίδι στους παλιούς: Και πώς μπορεί να γίνει; Με μια μεγάλη ρουκέτα που θα φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα.

Το πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το δεύτερο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το τρίτο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το τέταρτο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το πέμπτο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το έκτο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το έβδομο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το ογδόο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το ένατο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το δέκατο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το ένδεκατο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το δώδεκατο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

Το τριάντατο πρόβλημα, λοιπόν, θα ήταν να κατασκευαστεί μια ρουκέτα που να μπορεί να φέρει όλους τους Έλληνες στην πατρίδα. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που θα πρέπει να λυθεί.

‘Απ’ τή ζωή των βασιλέων

Εξόριστοι και αποδιοπομπαίοι

Σ’ ένα απ’ τα τελευταία φύλλα ενός αμερικανικού περιοδικού δημοσιεύονται λίγες σύντομες πληροφορίες για μερικούς βασιλείς και πρίγκιπες, που βρίσκονται για διάφορους λόγους μακριά από τις χώρες τους, σκορπισμένοι στο ένα ή στο άλλο μέρος της Ευρώπης.

Ο Πέτρος της Σερβίας μένει στο ξενοδοχείο «Κλαρίτζ» του Λονδίνου, με το όνομα Πέτρος Καραγιόγεβιτς.

Στο ίδιο ξενοδοχείο κατοικεί κι ο Γεώργιος της Ελλάδας.

Ο Αχμέτ Ζάωγος της Αλβανίας βρίσκεται στο Παρίσι της Γαλλίας και περνάει τον καιρό του παίζοντας μπλιάρδο.

Ο Λεοπόλδος του Βελγίου κατοικεί σ’ ένα κτήμα κοντά στη Γενεύη, όπου έτοιμάζει ένα υπόμνημα για τη δράση του κατά τον πόλεμο.

Ένας άλλος βασιλέας, ο Ανάτολ του Τάυλαντ (Σιάμ) έφυγε τελευταίως απ’ την Ελλάδα, για να ζήσει στην χώρα του, όπου α’ αναλάβει τη διακυβέρνηση του, έπειτα από 12 έτη απουσίας.

Στην Ελλάδα, ο πρίγκιπς Ανταλπερτ της Γερμανίας, τρίτος γιός του τσάρου Κίτς της Γερμανίας, η σύζυγος του πρίγκιπας Βικτωρία Μαρίνα μετεκόμισαν αναγκαστικά σε άλλο ξενοδοχείο, γιατί... δεν τους ήθελεν πια σ’ εκείνο όπου έμεναν ως τώρα!

Ο αρχιδούξ Όθων της Αυστρίας έπεσε πρόσφατα τελευταίως στη Βιέννη, για πρώτη φορά μέσα σε 26 χρόνια, αλλά υποχρεώθηκε από την αυστριακή Κυβέρνηση να ζανσφύνη άμεσως.

Στο Παρίσι, ο πρίγκιπς Πέτρος της Ελλάδας ανήγγειλε ότι θα εγκατασταθώ στην Αθίνα και θα επιδοθώ στο γράψιμο βιβλίων. «Η βασιλεία έχει γίνει πια ντεμωρ» για την εποχή μας», δήλωσε με χιούμορ.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ

Η τελευταία περιπέτεια

Ο Ντανιέλ ήξερε εξ ύψους τη νέα έκδοση του βιβλίου, που είχε σταματήσει να γράφει, και θαύμαζε το όραμα του: «Εμεναν στο ίδιο αρτιστοκρατικό ξενοδοχείο του Μπιαρίτζ». Η άγνωστη αυτή, μόνη της πάντα, ήταν όμορφη, κομψοταμένη, με όμορφα καστανά μαλλιά.

Τώρα ο Ντανιέλ βρήκε την εοκαίρια να την πλησιάσει και να πιάσει κουβέντα μαζί της. Της έπαινε τα μαλλιά, να γυρίσουν μαζί στο ξενοδοχείο, με το αυτοκίνητό του. Εκείνη δέχθηκε. Στο δρόμο, ο Ντανιέλ, παίρνοντας θάρρος απ’ την ευκολία που προχωρούσε η γνωριμία τους, βέβαια να τη φιλήσει. «Αλλά αυτή του έφυγε».

«Όχι, του έλειπε σταθερά και με ελληνικά, προτιμώτερο να μείνουμε καλοί φίλοι».

Την άλλη μέρα η νέα γυναίκα είχε χαθεί. Ο Ντανιέλ ρώτησε κι έμαθε ότι είχε φύγει άσπικα. «Έμαθα ακόμη ότι την έλεγαν Κολέτ Ρισιέρ».

Κύριε Ρενώ, του είπε, όφειλε να σας συμβουλευτώ, όπως έλασε τους παλιότες μου, να μου δώσετε να φυλάξω στο χρηματοκιβώτιό μου ό,τι πολύτιμο έχετε... Ιδίως τα κοσμήματά σας!

Ένας λιποθύτης έκλεισε τα διαμάντια της κυρίας Ρισιέρ.

Ο Ντανιέλ έγλειψε. Τα δικά του κοσμήματα ήταν τυπομένα εμπρός στα διαμάντια της κυρίας Ρισιέρ. «Αμερικανισμός», όπως έλεγαν, δέχθηκε τη συμβουλή του διευθυντή.

«Έχετε καμιά υποψία; ρώτησε. Καμιά, προς το παρόν. Έχω όμως λάβει τα μέτρα μας. Επιδέλωμε, παρακολουθούμε... Αλλά έχω, βλέπετε, διακόσιους παλάτες στο ξενοδοχείο μας».

Όσο περνούσαν οι μέρες, ο Ντανιέλ αναγκαζόταν να ακολουθήσει τον έαυτό του ότι τον βασάνιζε η ανάμνηση της Κολέτ. Σε δύο βδομάδες, γύρισε στο Παρίσι. Ένα βράδυ, που καθόταν σε κάποιο μπαρ, άκουσε πίσω του μια φωνή, που τον έκανε να τινάξω: «Εσείς, κύριε Ρενώ!... Τι εύτυχης συμπτωσις!»

Ήταν η Κολέτ. Η καρδιά του νέου φύσκουσε από χαρά. Την προσκάλεσε να καθήσει στο τραπέζι του. Εκείνη τον βεβαίωσε ότι μια ξαφνική δουλειά την είχε αναγκάσει να φύγει απ’ το Μπιαρίτζ. Τα ματιά της όμως έλεγαν άλλα πράγματα, που έκαναν εύχρηστο τον Ντανιέλ.

«Εσέγαν μαζί, σ’ ένα ιδιαίτερο σαλονάκι ενός ρεστοράν. Ήταν σαμπάνια. Η Κολέτ ήταν γεμάτη κέφι, ο Ντανιέλ συγκινημένος κι ανυπόμονος. Της έπιασε το χέρι, το έσφιξε δυνατά, κιντώντας την εύχλωτα στα μάτια».

«Όχι! μοιρομύρισε εκείνη, σκύβοντας το κεφάλι της. Όχι, είναι αδύνατον!»

Ο Ντανιέλ έσκυψε και τη φίλησε στο στόμα. Εκείνη είχε κλείσει τα ματιά της. «Όταν θέλω σ’ αναγκάσω το κεφάλι σου, τον συγκράτησε αυτή, και το ξανάδωσε τα χείλη της με πάθος».

«Όχι εδώ... μοιρομύρισε. Στο σπίτι σου, ναι, στο σπίτι σου... αδύριο, στις 31».

Το άλλο απόγευμα, στις 3, η Κολέτ έβγαλε έξω απ’ την πόρτα του διαμερίσματος του Ντανιέλ. Χτύπησε το κουδούνι. Αφού πείστηκε ότι δεν βρισκόταν κανείς μέσα, έβγαλε απ’ την πόρτα της μερικά διαρκητικά εργαλεία, κι άνοιξε την πόρτα δίχως δισταγμό. Μπήκε γρήγορα, ξανάκλεισε πίσω της κι άρχισε να ψάχνει μεθοδικά όλα τα δωμάτια.

Η έρευνα κράτησε μιά ώρα. Έπειτα η νέα γυναίκα σταμάτησε, απογοητευμένη, και κτύπησε γύρω της. «Εξάφνου με έλασε η έλπιος από μια τελευταία έλπιος: Δεν είχε ψάξει ακόμα μέσα στο μεγάλο κουτί με τον καπνό της πίπας, που βρισκόταν σ’ ένα τραπέζι. Έγινε μέσα το χέρι της κι έβγαλε μια χαρούμενη φωνή. Είχε βρει αυτό που ζητούσε!

Μόλις το είχε κρύψει στην τσάντα της, άκουσε ν’ ανοίξει η εξώπορτα. Ο Ντανιέλ είχε ξυπνήσει από τον ύπνο, και βέβαια να σ’ αναγκάσει να φύγει μαζί του, για πάντα!... ΑΝΤΥ ΜΥΝΙΚ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ μιάς γεροντοκόρης

Μιά κωμικοτραγική ιστορία

Μιά πολύκροτη δίκη, που είχε διαρκέσει δέκα εννέα χρόνια, έξη μήνες και είκοσι μία ημέρες έτερματίστηκε τελευταία στη μικρή πόλη Χάλ κοντά στις Βρυξέλλες.

Η δίκη αυτή ήταν τόσο περίεργη, που άξιζε να αφηγηθούμε την υπόθεσή της από την αρχή.

Στη μικρή αυτή βελγική πόλη ζούσε από πολλά χρόνια μια γεροντοκόρη, η δεσποινίς Βαντεβέζε, που ήταν πασίγνωστη για τη μεγάλη περιουσία της, την παραξενιά και την τοιγυνοσύνη της.

Στο τέλος, είχε κατορθώσει ν’ απομακρύνει από κοντά της όλους τους συγγενείς και τους φίλους της, εκτός από ένα, τον κυρίο Φλερζιόπετ. Ήταν κι αυτός ένα γεροντοπαλιόκορο, που η συγγένειά του με τη δεσποινίδα Βαντεβέζε ήταν ολότελα χιμαίρικη. «Αλλά» όπως έλεγαν, ήταν ένας ειλικρινής φίλος της, που αφού είχαν απελπισθεί να παίξουν το ρόλο του υποφύγιου συζύγου, εξακολούθησαν να παραμένουν κοντά της και να ανέχεται με στωική απάθεια τις ιδιοτροπίες και τις τρέλλες της. Φυσικά, υπήρχε κάποιο μικρό ελάτριο σ’ όλη αυτή την κατάσταση του. Η γεροντοκόρη ήταν μεγαλοπρόσωπη, κατά είκοσι περίπου χρόνια και θα πέθαινε άσφαλως προτιότερα απ’ αυτόν. Στην περίπτωση αυτή ο πόνος άλλων θα μπορούσε να άσπρη την κολοσοσία της περιουσίας της εκτός από τον άνθρωπο, που είχε σταθεί τόσο πιστός και τόσο αφιλοκλήμων σύντροφος κοντά της.

Αλλωστε, ήξερε πολύ καλά ότι η δεσποινίς Βαντεβέζε δεν αγαπούσε κανένα κι ούτε ήθελε ν’ ακούει να της μιλούν για τους συγγενείς της. Μόνο ένα δν έλάτρευε. Κι αυτό ήταν ο παπαγάλος της «Ασδρούδας», που την διασκεδάζε με τις βωμολοχίες και τα πειράγματά του.

Σε ηλικία εβδομήντα τριών χρόνων, η δεσποινίς Βαντεβέζε έχασε το φως της και η υγεία της κλονίστηκε οσοδρά.

Η παρική ταραχή μπορεί να την σκοτώσει, είπεν ο γιατρός της στον κυρίο Φλερζιόπετ.

Η αλήθεια είναι ότι αυτό δεν θα του ήταν καθόλου δυσάρεστο, αλλά ο κυρίος Φλερζιόπετ σκέφθηκε πως ήταν καλύτερο να έχη τη συνείδησή του ήσυχη και διπλάσιο τις περιποιήσεις του προς την τυφλή φίλη του. Ήταν τώρα βέβαιος ότι το τέλος δεν θ’ άργουσε και γι’ αυτό καμιά κακή σκέψη δεν πέρασε από το μυαλό του.

Αλλά, λίγο καιρό αργότερα, η Μπριγκίτα, η υπηρέτρια της γεροντοκόρης, ήλθε ένα πρωί, κατά τη μεσημέρια, τρομαγμένη στο σπίτι του, για να του αναγγείλει ένα μεγάλο δυστύχημα: ο «Ασδρούδας» είχε φάει τη νύχτα!

Δεν πρέπει να πήτε τίποτε στην κυρία σας, φώναξε ο Φλερζιόπετ.

«Αλλά θα το καταλάβω».

«Έχεις δικιο, συμφώνησε ο υποψήφιος κληρονόμος. Θα τρέξω άμεσα έξω και θα χαλάσω τον κόπο για να βρω έναν άλλον παπαγάλο».

«Ναι, αλλά η κυρία μου θα προσέξω ότι δεν είναι ο «Ασδρούδας». Και τότε...»

Ο κυρίος Φλερζιόπετ τα είχε χαμένα. Στο τέλος, όμως, βρήκε τη λύση. Θα έμεινε αυτός τη φωνή του παπαγάλου κι όπως ήξερε ολόκληρο το ρεπερτόριο του, δεν θα δυσκολευόταν να ξεγελήσει τη φίλη του.

Μια δοκιμή που έκανε μπροστά στη Μπριγκίτα απέδωσε ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Ετσι, από το πρωί εκείνο, άρχισε μια παράξενη κωμωδία στο σπίτι της δεσποινίδος Βαντεβέζε. Ο Φλερζιόπετ έμπαινανότανε μέσα στο δωμάτιό της, παίζοντας με αρκετή επιτυχία το διπλό ρόλο του. Στην αρχή, η γεροντοκόρη δεν κατάλαβε την υποκατάσταση. Αυτό όμως έδωσε θάρρος στον Φλερζιόπετ, που σιγά-σιγά, όποτε κάθε επιθυμία.

Ετσι, μια μέρα, υπέδειξε τους δύο ρόλους του και προσέθηκε μόνος του.

Η γεροντοκόρη ούρλιαξε τότε από το κακό της και πέθανε από συγκρότη λίγη ώρα αργότερα.

Η είδηση του θανάτου της έκανε το σπίτι της να γεμίσει από κόσμο. Όλοι οι συγγενείς της, που είχαν πριν αποτραπεί, συγκεντρώθηκαν γύρω από το φέρετρό της και δεν λυπήθηκαν καμιά δαπάνη για να κάνουν μεγαλοπρεπέστερη την κηδεία της.

Μερικές ημέρες αργότερα ανοίχθηκε η διαθήκη της. Και τότε όλοι έμειναν καταπληκτικοί. Η δεσποινίς Βαντεβέζε άφησε όλη την περιουσία της στον «Ασδρούδα», με την έντολη να του φτιάξουν ένα ολόκληρο κλουβί και να του εξασφαλίσουν μια ηγεμονική διαβίωση. Εκτελεστή της διαθήκης της όριζε τον συμβολαιογράφο της βαν ντε Πούτ.

Αυτά συνέβαιναν το 1927.

Οι συγγενείς της ιδιότροπης γεροντοκόρης προσέβαλαν άμεσα τη διαθήκη της, με το επιχείρημα ότι η δεσποινίς Βαντεβέζε ήταν τρελή. Αλλά, συγχρόνως, ισχυριζόμενος ότι επί οκτώ μήνες είχε παίξει το ρόλο του «Ασδρούδα» και είχε διασκεδάσει με τα αστεία του τη νεκρή.

Ετσι άρχισε μια περίεργη δίκη, που φαινόταν ότι δεν έπρεπε να τελειώσει ποτέ.

Τελευταία, όμως, το δικαστήριο της Χάλ έδωσε τέρμα σ’ αυτή την υπόθεση, ανακηρύσσοντας κληρονόμο της δεσποινίδος Βαντεβέζε... το βελγικό δημόσιο και απορρίπτοντας όλες τις φησίες των συγγενών της και του κυρίου Φλερζιόπετ.

‘Απ’ τή ζωή του Γκαϊρίγκ

Μανιώδης συλλέκτης καλλιτεχνικών αντικειμένων

Ένα χέρι πανοπλίας, πούσφινγε μέσα στο σιδερένιο γάντι του ένα δακτυλίδι — σύμβολον της δύναμειος, που κρατεί νερά τον κύκλο του πεπρωμένου. Διάφορα έργα τέχνης γεμίζουν κι έένα έπιπλαν διάφορα πράγματα για λογαριασμό του, μαρκαρισμένα όλα με το οικόσημό του. Το ίδιο σήμα, μαζί με την υπογραφή του, ποαν χαρμυμένα στα μικρά δώρα που χάριζε στις κυρίες: πουδριέρες, σιγανοθήκες, ποροελάνβια μπιμπέ-λό, κλπ.

Τα ταγίρα που κάπνιζε ο Γκαϊρίγκ, περιείχαν ειδικό διαλεκτό καπνό της Ανατολής, είχαν δέ κι αυτά το περίφημο οικόσημό. Ακόμη πια ένδιαφέροντα ήταν τα πούρα του, που πρόσφερε σ’ ίδιος στους έπισήμους έπισκέπτες του. Μέσα σ’ ένα τεράστιο καλλιτεχνικό κουτί («καπνόνε»), με το οικόσημό ανάλυσο στο σκέπατρό του, βρισκόταν μια σειρά από φυλάκιους σωλήνες μήκους 15 πόντων. Καθένας απ’ αυτούς περιείχε ένα πελώριο πούρο από γνήσιο καπνό Αδβάνας, κι ήταν έρμητικά κλεισμένοι με κόκκινο και χρυσό χαρτί, με μπαμπού και με ειδικό βούλωμα, για να διατηρήσει το άρωμα του πούρου...

Όστόσο χιλιάδες άνθρωποινα πλάσματα άγορ-πέθαναν απ’ την πείνα και τις άρωματείες σά «στρατοπέδα εξοντώσεως», κι οι υποδουλωμένοι λαοί έδωσαν από άσπια, κάτω απ’ τη μπόττα των Ναζιδών.

Το σπίτι του Γκαϊρίγκ, στο Βερολίνο, ήταν ένας αλάνθιος άρχοντικός πύργος. Άντικε σ’ ένα στρατιώτη του Κίτς, τον οποίο είχε διδάξει ο στρατάρχης, για να κατοικήσει αυτός εκεί.

Κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθεί ότι, στην καρδιά του Βερολίνου, όπου ο χώρος ήταν πολύτιμος κι όπου ύψωνόντουσαν μεγάλες πολυκατοικίες, σφηνώνας ή μια διπλή στην άλλη, υπήρχε ένα τέτοιο φαντασμαγορικό παλάτι, τρυφωμένο από άπειρους πλούσιους, έδινε ο Γκαϊρίγκ μεγαλοπρεπή «γκάρντεν-πάρτυ», με στρατιωτικές μπάντες και με μπλέττα της «Όπερας». Οι έκλεκτοι προσκεκλημένοι του έπιναν χόρ-νους, φλερτάριζαν, γλεντούσαν, μέσα στο άνη-μωμένο έξέλινο περιβάλλον. Κι όμως, πίσω άκρως απ’ το περιτείχισμα του πάρκου, βρισκόταν ο φανερός φυλάκας της Γκεσταπό, όπου βόγγυσαν και έψευχούσαν απ’ τα μυστήρια τα θύματα του ναζισμού...

ΑΝΤΥ ΑΝΤΑΜ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ

Η άσχημη

Είχε βαρεθεί πια η Τερέζα Σεντορνέ ν' ακούει από της λέγε ότι είναι όμορφη, να εκθειάζουν το στόμα της, τα μάτια της, το δέρμα της... «Ήθελε να περάσει μερικούς μήνες ήσυχη, σε μία έσοχη, χωρίς όμιλους στην καλλονή της, χωρίς επιπλοκές ματιών κι' ερωτικές εξομολογήσεις. Με την χτυπητή όμορφιά της, θάμπωνε τα μάτια και δεν άφινε να ιδεί κανείς τα βαθύτερα χαρίσματα της, την ωραιότητα της καρδιάς της. «Ενοιασε κάθε μέρα περισσότερο ότι είχε στερήσει πάντα τις ψυχικές χάρες, που είχε δικαιώσει ν' απολαύσει. Και γι' αυτό περιφρονούσε εκείνες που της πρόσφεραν, τους άνοστους ενθουσιασμούς, τα χιλιόεξαμένα λόγια...

Δεν έβλεπε, παρά ένα μόνο μέσον για να επιτύχει αυτό που διέμελλαν: «Έπρεπε να γίνει άσχημη! Όταν εξήγησε αυτή την επιθυμία της σ' ένα ένιστο αυτο καλλονή, την έκοιτάξαν με κατάπληξη και διαμαρτυρήθηκαν: —Μά είνε ευχέλμη!... —Προσωρινό μόνον, διώρωσε η Τερέζα.

Κι' έτσι τώρα βρίσκεται στο Βελ-Λουί, σε μία άγρια ακούη «πλάζ» της Βρετανίας. Έπί τέλους, ξεκουράζεται πραγματικά, περνά ημέρες ήπιες, δίχως θαυμαστές, χωρίς ν' ακούη ερωτικά μουρμουρητά στο πέρας της! Δέν χρειάζονταν, γι' αυτό, παρά να σκεπαστεί τα μαλλιά της μ' ένα μαντήλι, να κρύψει τα μάτια της με μαγδαλιά μαύρα γυαλιά, να ζωγραφίσει επιδέξια στο πρόσωπό της μερικούς κοκκινωπούς λεκέδες, να μακιγιαρισθεί άσχημα για να χοντρώσει το στόμα της, να ζωγραφισθεί την μύτη της ένα μωβέτιο μελάνισμα.

Τώρα απολαμβάνει τη νοστιμεία της μοναξιάς, της σιωπής. «Έχει γίνει επί τέλους θεατής μιας κωμωδίας στην οποία έπαιζε τόσον καιρό τον πρώτο ρόλο! «Τόσσο δεν θα ικανοποιηθί άπόλυτα, παρά μόνον αν κατορθώσι ν' άρσονται, παρ' όλη αυτή τη μεταφυσική της.

Έχει καταλάβει τώρα πόσο δύσκολο είναι στις άσχημες να παραδώσουν τους θεαυρούς της ψυχής των...

Κάθε άπονευσία, πηγαίνει σ' ένα μικρό κι' έριμο φυσικό λιμανάκι, για να πάρει το μπάνιο της, να ψήδη στον ήλιο και να άνιερθεί τον άραιο άγνωστο που θα την άνακαλύψη...

Κι' ο άνθρωπος αυτός έφτασε μία μέρα, με μία βάρκα, απ' τη θάλασσα. Ήταν ένα ψηλό, ήλιοκαμένο παλληκάρι. Πήδησε στη στεριά και έξαπλώθηκε στη ζεστή άμμο, όχι πολύ μακριά απ' την Τερέζα.

—Μήπως σάς ενοχλώ; την έρώτησε. —Η ακρογυλιά άνήκει σ' όλο τον κόσμο, απάντησε εκείνη.

ΜΕ ΑΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Κατασκευάσθηκε, επί τέλους, μία πρακτική κινεζική γραφομηχανή, κατάλληλη για κάθε έμπορικη ή άλλη χρήση. Έχει 90.000 ήπια, συνδυασμένα όμως με 64 «κλειδιά», κατά τέτοιον τρόπο ώστε να είναι σχετικώς εύκολη ή εκμάθησις κι' ή χρησιμοποίησις της.

Η μεσοκόμη κυρία Τζένοβα κουμφορε, όποι Λίτλ-Φάλλις της Αμερικής, θέλοντας να οκοτώρη τον άντρα της γιατί υποπευόταν ότι την αποπαύσε, τον κυνήγησε στο όριο, με το αυτοκίνητό της, τον έστρίμωσε σε μία αδιέξοδη πέδο και τον έλωσε πάνω σ' έναν τοίχο!

Ο Χατζή Γκυλάμ Μωχαμέτ, που πέθανε τελευταίως στο Μουρκανέ των Ινδιών, ήταν ηλικίας 127 έτών, είχε παντρευθί 10 φορές κι' είχε άποκτήσει 32 παιδιά. Μία γυναίκα του έπικρίθηκε κάποτε να τον δηλητηριάσει. Το μεγαλύτερο παιδί του είναι 85 έτών και το μικρότερο 4 μόνον!

Κανείς απ' τους δυο δεν έδειξε με τον τόνο του ότι επιζητούσε ννωριμία με τον άλλον. Κι' όμως σε λίγο κουβέντιασαν σάν καλοί φίλοι.

Από τότε, συναντούσαν ο ένας τον άλλο κάθε μέρα, την ίδια ώρα, στο ίδιο μέρος. Μιλούσαν για τις σκέψεις τους, για τα κοινά γούστα τους. Κι' ενοιαζαν καλά ότι ή αούδρημη φίλια τους τους ώδηγούσε σε άλλα, τρυφερότερα αίσθηματά. Η Τερέζα περιέμενε τη βάρκα, όρθια, περήφανη για την καλλίγραμμη σιλουέτα της—γιατί ή φύλαρσκή της έαναγεννιόταν με τον έρωτα.

Αγαπούσε το Μαρσέλ, κι' έλπιζε κάθε μέρα ότι θα της ζητούσε ν' άνεσθί μαζί του στη βάρκα, για να φύγουν μακριά. Θα τον άκολουθούσε πρόθυμα, όπουδήποτε!... «Εκείνος όμως φαίνεται πως συγκρατούσε τον έσωτερικό του κόσμο, δεν τον άφινε να έξωσθί. «Όταν δεν ένώστωαζόταν για ένα πώημα, για το κελούσμα των πουλιών, για τα χρώματα του ουρανού, μιλούσε με φωνή υπόκωφη, σάν κουρασμένος ή άπογοητευμένος, είτε βουδίζον στην σιωπή.

Τώρα η Τερέζα έλάττωνε σιγά-σιγά την τεχνητή άσχημή της. «Έσδυσε ένα-ένα τους λεκέδες του προσώπου της, έανάδινε στο χέλι της την καυπύλη τους, στην κανονικότητά στα χαρακτηριστικά της. Δέν τολμούσε να φανερώσει στο Μαρσέλ τα τέχνασματά της, δεν τολμούσε να όμολογήσει πως είχε κουρασθεί να την άγαπούν. Προτιμούσε να προετοιμάσει λίγο-λίγο τη θαυμαστή έκπληξη!...

Διάλεξε μία μέρα που ο καιρός ήταν έλαφρός, γλυκός, και πού μία διάσημη διήγλη θάκανε υποδημηκώτερη την ώμορφιά της. «Όταν ο Μαρσέλ έδεσε τη βάρκα του και βρέθηκε κοντά της, αυτή έλευθέρωσε τις μπροστινές των μαλλιών της, πέταξε τα μαγονάκια της και περιέμενε.

Θα της άνοιγε την άγκαλιά του... «Όχι! Ο νέος έμεινε άκίνητος για λίγο, κατάγχαμος, κυττάζοντας την. «Έπειτα έκοιμε δύο βήματα προς τα πίσω και μουρμουρούσε φοβισμένα: —Είσαστε όμορφη!... πάρα πολύ όμορφη!

Κι' άμέσως πήδησε στη βάρκα του, άπομαρυνήθηκε, χάθηκε πίσω απ' τους βράχους, χωρίς να κυττάει καθόλου πίσω. Κι' η Τερέζα ήξερε καλά πως δεν έπρόκειτο να έαναγυρίσει ποτέ πια. Γιατί τον είχε φοβισθεί, τον είχε άπομακρύνει από κοντά της ή έσφαυκή άποκαύσι της όμορφιάς της, της υπέρτερης όμορφιάς που τρομάζει και κάνει διατακτικούς και άτόλμους τους άνδρες.

ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ

Σταυρόλεξον

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)
18) ΑΡ - ΑΣΟΡΤΙ - ΝΤΟΡΗΣ - ΠΑ
19) ΜΠΑΝΑΝΑ - ΟΡΑΣΙΣ - 20) ΚΑΝΤ - ΔΕΚΑΝΕΥΣ - ΑΙΜΑ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) ΘΩΡΑΣ - ΑΡΑ - ΜΑΝΝΑ - ΧΑ.
- 2) ΗΡΟ - ΕΛΛΗΠΟΝΤΟΣ - ΑΡΜΑ.
- 3) ΣΑΜΑΡΙ - ΑΕΚ - ΑΜ - ΠΝ.
- 4) ΗΡΕΑ - ΟΝΟΣ - ΜΙ - ΑΤ.
- 5) ΥΩ - ΤΗΝΟΣ - ΑΝΙΑ - ΟΤΑΝ.
- 6) ΡΗΝΟΣ - ΤΑΣΙ - ΥΣ - ΣΑΔ.
- 7) ΟΝΟΣ - ΕΤΟΣ - ΟΝΕ.
- 8) ΘΩΣ - ΑΔΑΜΑΣ - ΝΑΟΣ - ΙΡΑΚ.
- 9) ΟΑΣΙΣ - ΝΕΑ - ΣΚΡΑ.
- 10) ΛΑΣΚΟΣ - ΜΑ - ΜΠΡ.
- 11) ΑΝ - ΘΡΑ - ΦΑ - ΝΑ.
- 12) ΚΑΡΜΕΝ - ΡΑΣ - ΙΟΝ.
- 13) ΙΤΕΑ - ΕΣΥ - ΑΚΗΡΟΝ - ΕΤΟΣ.
- 14) ΟΡΑΤΟΣ - ΣΑΠΡΟΣ.
- 15) ΝΟ - ΗΡΑΚΛΗΣ - ΡΑ - ΜΠΟΡΑ.
- 16) ΠΑΣΚΑΛ - ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ.
- 17) ΜΗΝ - ΟΡΑΤΙΟΣ - ΕΝ - ΣΙΑ.
- 18) ΑΛΣ - ΣΑΡΚΟ - Υ.
- 19) ΑΛΟΣ - ΣΙ.
- 20) ΦΑ - ΑΜΟΙΑ - ΑΤΙ.
- 21) ΝΒΗ - ΝΤΑΝΣ - ΟΡΙΣ - ΙΑΒΑ.

Δέν υπάρχουν παιχνίδια

Μεγάλη έλλειψις παιχνιδιών έσημειώθηκε στην Αμερική, στα φετινά Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά. Πρό πάντων έσπάνιζαν και ήσαν πανάκριβα τα ποδηλατάκια—που πουλιούνταν σ 25—50 δολάρια—και τα μηχανικά παιχνίδια. Τα ηλεκτρικά τρανιάκια ήσαν σχεδόν άνοσηρα, κι' ή τιμή των όλγων που βρισκόταν, έφτανε τα 80—100 δολάρια. Η έλλειψις αυτή έκαμε το κατάστημα «Σχάδερ» της Νέας Υόρκης να γράφη στις ρεκλάμες του στις έφημερίδες: «Αν θέλετε ν' άγοράσετε τα καινούργια μηχανικά παιχνίδια, πρέπει να κατασκευάσετε έξω απ' την πόρτα μας!».

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ ΡΟΜΠΟΤ

Ένας κίνδυνος κατά των υπηρετριών

Το υπηρετικό προσωπικό εξαφανίζεται σιγά-σιγά στην Αμερική, και αντικαθίσταται από ρομπότ. Ένας τέτοιος αυτόματος υπηρετής άνοιγει την πόρτα στους έπισκέπτες, παίρνει τα τηλεφώνηματα, κυλάει το τραπέζακι του σαγιού... Οι μικρές αυτές δουλειές είναι βεβαίως χρήσιμες, όχι όμως κι' άπολύτως άπαραίτητες. Αν π.χ. δεν άπανήσσετε στο τηλεφώνημα, εκείνος που σας κάλεσε δεν έχει παρά να σας έναπαρή στο τηλεφώνω. Άλλωστε το περισσότερο τηλεφώνημα είναι μάλλον περιττό...

Δέν συμβαίνει όμως το ίδιο, όταν μία μητέρα άναγκάζεται ν' άπουσιάζει απ' το σπίτι της, άφινοντας μόνο το μωρό της. Ποιά θα φροντίσει τότε για τις άνάγκες του παιδιού; Οι έδικειμένους και διπλωματούκους παραμάνες έχουν γίνει σπάνιες στην Αμερική, γιατί έργάζονταν στα νοσοκομεία. Γι' αυτό λοιπόν έφευρέθηκε ή «αυτόματη παραμάνη». Έχει τη μορφή μιας συμπαθητικής, και εύσυχμης άρσινας, ντυμένης με άορη μπλούζα. Άποτελεί όμοιωμα των έργαστριών της Ηλεκτρικής Έταιρείας. «Ηοτινγκάουζ». Είναι άληθινά ίδεωδης, γιατί βρικόκεται πάντα «στο πόδι» και δεν ζήτη μισό ούτε τροφή.

Μέσα στο σώμα της κρύβει διάφορα έλατήρια, μοχλούς, άκροστικά μηχανήματα. Είναι πολύ εύαισθητή στον ήχο. Ένα μακρύ καλώδιο την συνδέει με μία ηλεκτρική πρίζα του σπιτιού. Κι' ένα γραμμόφωνο, κινούμενον με ώρολογιακό μηχανισμό που κούρδίζεται για 12 ή για 24 ώρες, δίνει τις άπαιτούμενες διαταγές στην «παραμάνη».

Στις 6 το πρωί π.χ. το γραμμόφωνο φωνάζει: «Ένα!»... Άμέσως το ρομπότ άπλώνει το χέρι του προς τις έτοιμες θερμοφάρους με μπιμπερόν, παίρνει μία απ' αυτές και την κρατά έμπροσθ στο στόμα του μωρού. Μετά 10 λεπτά, την άποσείρει και την άφινει στη θέσι της. Στις 7, άκούγεται απ' το γραμμόφωνο νέα συνθηματική διαταγή: «Γρίλι!»... Η παραμάνη τραβάει τότε τα λερωμένα σπάρνανα του μωρού, παίρνει το κουτί με το τάλκ, κάνει τις άπαιτούμενες κινήσεις, έναααάζει στη θέσι του το κουτί, παίρνει καθαρά σπάρνανα και τα εφαρμόζει γύρω απ' την κοιλιά του παιδιού. Έπειτα έναααάζει δίπλα στην κούνια.

Στις 9, το γραμμόφωνο προφέρει: «Δώδεκα!»... Κι' ή παραμάνη κάνει μπάνιο στο μωρό. Το νερό δεν τρέχει απ' τη βρύση, παρά μόνον όταν έχη την άπαιτούμενη θερμοκρασία. Ένα μηχανικό σούτημα κρατεί το κεφάλι του παιδιού έξω απ' το μπάνιο.

Αν τώρα το μωρό λερωθή σε άλλη ώρα απ' τις καθωρισμένες, ύγραινεται έτσι ένα λεπτότατο χάλκινο σύρμα, που περιέχεται μέσα στο ύψωμα κάθε σπάρνανου, δημιουργείται μία ηλεκτρική έπαψη, κι' άμέσως ή παραμάνη αλλάζει τα λερωμένα ρούχα του παιδιού. Όταν κλάψι το μωρό, ο ίδιος αέρας αυτός ήχος κάνει την παραμάνη να το πάρει στην άγκαλιά της και να το νανουρίσει ως ότου σιωπήσει κι' άποκοιμηθή.

Έννευείται ότι το ρομπότ πρέπει να βρικόκε πάντα στη θέσι τους τα μπιμπερόν, τα σπάρνανα, το τάλκ, κι' ό,τι άλλο θα μεταχειριρθί.

Κάθε 15 μέρες, έπειδή το παιδί μεγαλώνει κι' αλλάζουν οι άνάγκες του, άναεωνόταν οι έδιοκι του γραμμοφώνου. Όταν το μωρό άρχισι να γυρίει στην κούνια του και να βάζι το κεφάλι στη θέσι των ποδιών του, ένα έλατήριο έδιοποιεί την παραμάνη γι' αυτή τη μετακίνησι, ώστε να πάση σωστά το μωρό και να μην του φορέσει... στο κεφάλι το καινούριο κενίο παντελονάκι του!

Οι πρώτες δοκιμές του ρομπότ αυτού σημείωσαν τόση επιτυχία, ώστε όλοι οι φεμινιστικοί κύκλοι της Αμερικής συζητούν τώρα γύρω απ' το έξης έρώτημα: «Τα παιδιά του μέλλοντος θ' άνατρέφονται απ' τη μητέρα τους ή από μία αυτόματη παραμάνη;» Κι' άπαντούν ότι μόνο ή τιμή της άγοράς του ρομπότ μπορεί να κόμη να διατάσουν στην έκλογη μερικά άντρώνα.

Η υπηρετική άγάπη δεν πρόκειται να έπηρεασθί καθόλου απ' αυτή τη μηχανική άνατροφή του μωρού. Δέν υπάρχει άλλωστε λόγος να ζηλέψι μία μητέρα τη μηχανική άντικαταστάτριά της... «Μα έτσι το μωρό θα νοιώσει το πρώτο αίσθημα τρυφερότητας, όχι για μία πραγματική γυναίκα, αλλά για ένα αυτόματο!» παρατήρησε μερικοί σκεπτικιστάι.

Κι' έχουν δίκιο. Τι πειράζει όμως; Η αυτόματη παραμάνη δεν πρόκειται να γεμίσει το μωρό με φιλία, που άπαγορεύονται μάλιστα απ' την ύγιεινή για μεταδίδουν μικρόβια. Έξ άλλου, ή μητέρα θα μαντεύει πάντα τη στιγμή που θα ζητήσει τροφή ή καρδιά του παιδιού της, και θα του την προσφέρει τότε, όσο κι' αν την άπασχολούν οι έξωτερικές δουλειές της.

Μ. ΒΟΓΚ

Ο ψευτο-γιατρός

Στην άμερικανική πόλι Κολούμπους, κάποιος άγνωστος ήπικε κρυφά στο γραφείο του όδοντίατρου Ντράφφιν, κατά το διάστημα μιας συντημής άπουσίας του. Δέχθηκε ένα πελάτη, παριστάοντα το γιατρό, τσέπωσε μία προκαταβολή 10 δολαρίων για μία θεραπεία, κι' έπειτα τόσκασε, δίχως να τον άντιληφθί κανείς!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

120N

Ο Ούάτσον θέλησε να τον παρηγορήσει: —Μην άπελπίζεσαι, φίλε μου. Θα πάρης το φιλοδωρήμα σου. Ο Θεός όποιος Σόλο έινε άρκετά πλούσιος και δεν θα σάς άφήσι έτσι.

Ο άστυφύλακας κούνησε περίλυπος το κεφάλι του και άπάντησε:

—Κακή δουλειά, γιατρεί Κι' ό κ. Άθελνέβ Τζώνς θα έινε της ίδιας γνώμης.

Ο άστυφύλακας είχε δίκιο. Μόλις έφτασαν στην όδο Μπαίκερ, άνέθηκαν επάνω κι' άνεκοινώσαν ότι το κιδώτιο βρέθηκε άδειανό, ό Τζώνς άσφαρσέσθηκε, έχασε το κέφι του, έγινε άλλος άνθρωπος.

Μά κι' ό Χόλμς σούφρωσε τα φρύδια του με θυμό, όταν άκούσε τα λόγια του Ούάτσον και γύρισε και κύτταε τον Ίωνάθαν Σμώλλ, που καθόταν άντικρυ του.

—Δική σου δουλειά εν' αυτή, Σμώλλ; ρώτησε τον άνδρωπο με το ξύλινο πόδι ό Άθελνέβ Τζώνς. «Εκείνος γέλασε με την καρδιά του, γέλασε άγρια, με πείσμα και κακία κι' άποκρίθηκε θριαμβευτικά:

—Ναι, έγω το έκαμα, έγω!... «Έστειλά το θησαυρό εκεί που δεν θα μπορούσε πια να τον έαναβήθε. Ήταν δικός μου, καταλάβατε; Δικός μου. Και μία και μού έέφυγε από τα χέρια μου δεν ήθελα να τον χαρή άλλος. Δέν όπαύσει άνθρωπος στον κόσμο, άκούστε το καλά αυτό, που νάχη δικαίωμα να ζητήσει μεριδί, εκτός από τρεις δυστυχισμένους που έινε ακόμα κατάδικος στη Άνδραμανίου νήσους. Κι' έπειδή ήξερα καλά ότι όποτε αυτοί θα χανόντουσαν το θησαυρό, έτσι άναπόδα που ήρθαν τα πράγματα, ένήγησα για λόγαριασμό τους και για λόγαριασμό μου. Γιατί συνδέσματος άναμεταξύ μας με το σημά του θανάτου, το σημά των τεσσάρων. Είμαι βέβαιος, βεβαίως όστι κι' αυτοί στη θέσι μου θαάνουν ό,τι έκανα κι' έγω. Θα προτιμούσαν δηλαδή να ρίσουν το θησαυρό στον Τάμσι, παρά να τον ίδούν να περιέλιθι στα χέρια των συγγενών του Σόλο ή του Μόρσαν. Δέν έργασθήκαμε σκληρά στην υπόθεσι του Άχμετ για να πλουτίσουμε αυτούς τους άνθρώπους. Θέλετε το θησαυρό; Θα τον βρήτε εκεί που βρίσκεται και το κλειδί του κιδώτιου, εκεί που βρίσκεται και το πώμα του Τούνα. Όταν είδα ότι δεν θα μπορούσαμε να σάς έξωφύμε άνοιξα το κιδώτιο κι' άρχισα να πέταω το περιεχόμενό του στο νερό. «Ω, πονούσε πολύ ή καρδιά μου εκείνες τις στιγμές, μα δεν μπορούσα να κάμη διαφορετικά, δυστυχώς. Τόσοι κόποι, τόσες άγνιές, τόσο αλμα πήγαν χαμένα, μέσα σε λίγες στιγμές! Έτσι το βέλησε ή μοίρα.

—Προσπαθείς να μάς έγεναλίσς, Σμώλλ, έπεε ό Άθελνέβ Τζώνς. Αφού πήρες την άποφάσι να πετάξεις το θησαυρό στο ποτάμι, γιατί δεν πετούσες όλόκληρο το κιδώτιο;

—Αυτό ήταν φυσικά έκόλο για μένα, άπάντησε ό Σμώλλ. —Κι' όμως δεν το έκαμας. Δέν έβιαι τόσο κουτός, κ. Τζώνς. Ένα πετούσα το κιδώτιο στο ποτάμι, ό κ. Χόλμς από το φάρεο. Θα κατέβαινε στον πυθμένα ένας καλός δίτης και θα το εύρισκε. Ο κ. Χόλμς έινε άρκετά έξυπνος, ώστε θα σημάδευε το μέρος που βέσπερε και την άλλη μέρα κι' άλλας θα το είχε άνασείρει. Ένώ τώρα που τα σημάδια είναι σκαρπόμενα σε μία άπόστασι δέκα χιλιόμετρα, έινε λίγας δύσκολο, διάβολε, να τα βρή κανείς.

συρμένος από τη λύσσα του. Ο Σέρλοκ Χόλμς τον δέκονε σε μία στιγμή και του έπτε: —Ίσως δ'αυτά που λές, Ίωνάθαν, να είναι ή καθαρή αλήθεια. Ίσως το δίκιο να είναι με το μέρος σου. «Τόσσο, για να σε καταλάβουμε καλά, για να καταποισθούμε πρέπει να μάς πής την ιστορία σου με τη σειρά της. Μου το άποσέχθηκες άλλωστε αυτό.

Ο Σμώλλ καλάρισε. —Μάλιστα, κύριε, έπεε, έχετε δίκιο. Όμολογώ ότι σεις μου φερίχατε μ' εύγένεια, αν και σε σάς πάλι χρωστάω αυτά τα... άραία βραχιόλια που φορά τώρα στα χέρια μου. Άλλά, σάς το είπα και το έπαναλαμβάνω, δεν μνησκακάω γι' αυτό. Πάίζατε ένα παιχνίδι κι' ή τύχη σας εύόνησε, αυτό είναι όλο. Αφού λοιπόν έπιθυμείτε να μάθετε την ιστορία μου είμαι έτοιμος να σάς την άφηνήθω και να είσαστε βέβαιος ότι θα σάς πώ την καθαρή αλήθεια. Σας το όρκίζομαι αυτό στον Παντοδύναμο Θεό. Σας παρακαλώ μόνον να μού βάλτε ένα ποτήρι κοντά μου για να μπορώ να βροσίξωμαι με λίγο ούισκυ όταν στεγνώνη ή λάρυγγας μου... «Ω, ρα!... Εύχαριστώ!...

«Γεννήθηκα, κύριε, στην κομητεία του Ούόρστερ κοντά στο Πέρορ. Ύπαρχον ακόμη πολλοί Σμώλλ εκεί πέρα. Μά ήσαν όλοι τους μικροκτηματίες, ήσυχοι και έληθινοί άνθρωποι, έγω έγω ήμου έινε ένας αδιόρθωτος μάγκας. Στα δεκαοχτώ μου χρόνια άναγκάσθηκα να φύγω διά νυκτός από την πατρίδα μου. Είπαλεα σε κάποια γυναικοδουλεία και για ν' άποφύγω το σκάνδαλο και τις ένοηλίες των άρχων, κατατάχθηκα στρατιώτης στο τρίτο σύνταγμα γροενδιόρων που έφευγε για τις Ίνδies. Μά δεν ήταν τυχερό μου να μείνω πολύν καιρό στρατιώτης. Γιατί μόλις άρχισα να μαθαίνα να χειρίζομαι το όπλο μου μού κατέθηκε μία μέρα ή Ιδέα να πάω να κάνω ένα μπάνιο στο Γάγγη. Για καλή μου τύχη ήταν μαζί μου κι' ένας φίλος μου νω λόγιας στο λαχο μου, ό Τζών Χόλδερς, ένας απ' τους καλλίτερος κολυμβητάς του στρατού. Κάθως λοιπόν βρισκόμουν στη μέση του ποταμού κι' άπολόμενα τη δροσιά του νερού, μού ρίχθηκε εσφονικά ένας άσβολοκροκόδειλος. Μ' άρπάξε από το δεξιό μου πόδι και μού το έκοψε πάνω από το γόνα ακριβώς, με τα τρομερά του δοντά!...

Στο σημείο αυτό ό Σμώλλ σάπασε. Ήταν καταφανώς συγκινημένος στην τρομερή άνάμνησι του

«Άλλοιόμνο όμως! Η εύτυχία μου δεν κράτησε πολύν καιρό. Έξάφνα μία μέρα, χωρίς κανένα προημύσιο έξόσασε μία άγρια έπανόστασις των Ίνδιών. Κανένας δεν περιέμενε την άναστάσις αυτή. Μέσα σ' ένα έκροστέρωρο, όγκτωσίες χιλιάδες πάνοπλοι και φανατικοί έπαναστάτες γέμισαν την ύπαιθρο, σκαρπώνοντας παντού τον τόπο και την οική.

Η φυτεία μας βρισκόταν σε μία περιοχή που την έλεγαν Μπουτέρα, κοντά στα βορειοδυτικά άνορα. Τη νύχτα βλέπαμε γύρω μας, σ' άρκετη άπόστασι, μεγά-

φρικού άκρωτηριασμό του. Συνήθε όμως γρήγορα, με τη βοήθεια ενός ποτηριού ούισκυ και συνέχισε: —Τι τρομερή στιγμή!... Ο κροκόδειλος έφυγε με το πόδι μου άνάμεσα στις τρομερές μασέλες του κι' έγω λιποθύμησα απ' την ταραχή μου και την άμωρραγία. Μισοθύβιστοκα στο ποτάμι και το ρεύμα άρρισε να με παρασύρη. Το νερό γύρω μου είχε βαφή κόκκινη από το αίμα. Θάψαταν από στιγμή σε στιγμή κι' άλλοι πειναλέοι κροκόδειλοι και θα με κοιμμάτιασαν. Εύτυχως ήταν κοντά μου ό γενναίος Χόλδερς. Κατάλαξε άμέσως τι συνέβη, έτρεξε κοντά μου, με φορτώθηκε στον ώμο του και μ' έβγαλε άναίσθητο στην όχη.

Με μετέφεραν μ' ένα άμάξι στο νοσοκομείο όπου έμεινα πέντε μήνες. Κι' όταν βγήκα φορώντας ένα έυλοπόδαρο με διαγράμματα από τις τάξεις του στρατού ως άνικανο για κάθε ύπηρεσία.

Η τύχη μου, καθώς βλέπετε, ήταν πολύ σκληρή. Σε ηλικία έκόσι χρονών βρέθηκα σκακτής, έλίκανος για δουλειά. Εύτυχως βρέθηκε κάποιος ποιετικός άνθρώπος και με πήρε στη δουλειά του. Ήταν ένας ίδιοκτήτης φυτειών λουλακίου όνομαζόμενος Άθελ Ουάιτ. Είχε άνάγη από έναν έπιστάτη και με πήρε στο χτήμα του για να επιβλέπει τους μαζούρους έργατες του και να τους άναγκάζω να δουλεύουν αδιάκοπα. Με σύστησε στον Ουάιτ ό συνταγματάρχης μου που με συμπονούσε για το κακό που με βρήκε.

Η δουλειά στη φυτεία δεν ήταν δύσκολη. Καβάλα σ' ένα όλογο έτρεχα δεξιά κι' άριστερά κι' επέδλεπα τους μαζούρους. Ο μισός μου ήταν άρκετός, είχα και ή κατοικία και τροφή κι' έλπιζα ότι θα περνούσα ήσυχα και έληθινά τη ζωή μου στη φυτεία εκείνη. Ο ίδιοκτήτης της φυτείας ήταν άναθώτατος. Συχνά έρχόταν στην καλύβα μου και μιλούσαμε σάν καλοί φίλοι. Σ' αυτά τα μέρη ό λευκοί συμπαθούν ό ένας τον άλλο και ζούν χωρίς κακίες και μισή.

«Άλλοιόμνο όμως! Η εύτυχία μου δεν κράτησε πολύν καιρό. Έξάφνα μία μέρα, χωρίς κανένα προημύσιο έξόσασε μία άγρια έπανόστασις των Ίνδιών. Κανένας δεν περιέμενε την άναστάσις αυτή. Μέσα σ' ένα έκροστέρωρο, όγκτωσίες χιλιάδες πάνοπλοι και φανατικοί έπαναστάτες γέμισαν την ύπαιθρο, σκαρπώνοντας παντού τον τόπο και την οική.

Η φυτεία μας βρισκόταν σε μία περιοχή που την έλεγαν Μπουτέρα, κοντά στα βορειοδυτικά άνορα. Τη νύχτα βλέπαμε γύρω μας, σ' άρκετη άπόστασι, μεγά-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ίκανοποιήθηκε...

Ο κ. Μενέλαος παίζει πρέφα στο καφενείο, που βρίσκεται κάτω απ' το σπίτι του. Και έχει μία τύχη στα χαρτιά σήμερ!...

Σφονικά, μπαίνει στο καφενείο κάποιος φίλος του, τον πλησιάζει και του λέει:

—Βρε Μενέλαε, παρά που κάθεσαι και παίζεις χαρτιά, δεν άνεβαίνεις όπτι σου να ίδης τί σου σκαρώνει ή γυναίκα σου;

Ο Μενέλαος σταματά το παιχνίδι, γουρλώνει τα μάτια του και ρωτάει:

—Τι μου σκαρώνεις; —Σε άπατά, δυστυχισμένο, σε άπατά! Αυτή τη στιγμή έχει «Αστείεςουσι».

—Μιλώ πολύ σοβαρά. —Αδύνατον, κάποιος λάθος κάνεις. Με τον καλλίτερό μου φίλο είπες: «Αδύνατον».

—Αυτό που σου λέω. Με τον καλλίτερό σου φίλο! Τρέξε να τους πιάσεις στα πόδια!

Ο Μενέλαος σκακύνει καταπονημένος και βγαίνει σιγά-σιγά απ' το καφενείο, για ν' άνεβή στο σπίτι του. Σε λίγα στιγμή, έαναγυρίζει, ηουκός κι' εύχαριστημένος και έναααάζει στη θέσι του.

—Λοιπόν;... το ρωτάει ό φίλος. —Καλά τόλεγα έγω ότι έκανες λάθος, αγαπητέ μου. —Λάθος. —Μάλιστα. —Γίως δηλαδή; Ήταν μόνη ή γυναίκα σου; —Όχι, δεν ήταν μόνη, αλλά αυτός που βρισκόταν μαζί της δεν έινε φίλος μου. Ούτε τον ξέρω τον άνδρωπο!

λες λάμψεις. *Όταν οι πυρκαγιές που είχαν ανάψει οι επαναστάτες καίγοντας τ' αγροκτηματα των Ευρωπαίων άποικων. Στά μονοπάτια τ' άπόμερα συναντούσε κανείς μπορούσικα Ευρωπαίων που έφταναν μακριά από τον κίνδυνο, με τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Τραβούσαν όλοι προς την Άγρια, όπου βρισκόταν η κοντινότερη άγνυλική φρουρά.

Ο κύριός μου *Άβελ Ουάιτ ήταν πολύ πεισματάρης. Είχε την ιδέα ότι η επανάσταση θα τελείωνε πολύ γρήγορα, πως θα πνιγόταν στο αίμα και θα ξαναβρίσκα με την ήσυχία μας. Γι' αυτό το λόγο δεν ένοιωσε να το κουνήσει από το γήγυμα του. Μάταια τον παρακαλούσα να σπύσει να σώση τη ζωή του. Τού κάκου του έληγυόσα — όπως και ήταν η αλήθεια — ότι οι επαναστάτες ήταν πολυάριθμοι κι ότι δεν θα κατέβαν εύκολα τα όπλα. Τα λόγια μου τα θεωρούσε υπερβολικά. *Η- αν άτάραχος. Καθόταν έσπαιμένως σε μία ψάθην πολυθρόνα στον έξωστη της άγκυρας του, έπινε γκρόκ με ούτοκ και κάπνιζε τη μακρύντα του πίπα, σαν να μη συνέβαινε τίποτε γύρω του.

Τι έπρεπε να κάνω στην περίπτωση αυτή; Νά φύγω βέβαια για να σώσω το τομέρι μου. Και όμως δεν τόν έκαιμα, δεν έγκατέλειπα τον κύριό μου. *Εμεινα κοντά του και το ίδιο έκαναν ο λογιστής του Δάουσον κι η γυναίκα του λογιστή πουκανε στο σπίτι χρέη οικονομού. Κι' άεσωνα, μία μέρα, έξασπασε η σφοδρά έπάνω μας.

*Εκείνο το πρωί είχα πάει σε μία μακρινή φυτεία και γύριζα κοντά το βράδυ, σιγά-σιγά, χωρίς να βιάζομαι. *Εξάφνω, στο βάθος μιας ρεματιάς διέκρινα κάτι που μοιάφανε στην άρχή σαν μπόνος ρούχων. Γύρισα τ' άλογό μου προς το ρέμα, κίτταξα καλλίτερα και πάγωσα από τη φόβη. Μέσα στο έσο ρέμα βρισκόταν το πτώμα της άτυχης γυναίκας του Δάουσον. Την άτυχη κυρία!... Την είχαν πετοκόψει οι επαναστάτες με τα σπαθιά τους και την είχαν μισοφάγει τα τσακάλια κι' οι σκύλοι της περιούρης που γύριζαν έδω κι' εκεί πετασμένοι, άνοημένοι, χωρίς άσένη.

Γιά μία στιγμή στάθηκε διστακτικός, μή έρροντας τί να κάμω. Νά τραβήξω προς τη φυτεία ή να φύγω καλπάζοντας μακριά από τον κίνδυνο; Μάντευα καλά τη συμφορά που είχε συμβεί. *Ωστόσο δεν έφυγα. *Έκανα κουράγιο και προχώρησα έμπρός.

Λίγο παρακάτω, στον ίδιο δρόμο, αντίκρυσα το πτώμα του δυστυχισμένου Δάουσον. *Ο άτυχος λογιστής κοιτόταν πεσμένος τούσαν τα πόδια του βρισκόντων στα πτώματα τεσσάρων *Ινδιάνων επαναστατών. *Όπως κατάλαβα εκεί είχε προηγηθεί λίπασαλέα συμπίλοη και ο Δάουσον, πριν τον καταβέβω, είχε έκδικητη σκληρά, σκοτώνοντας τους τέσσερες επαναστάτες.

*Αλλοίμονο!... Ποτέ θάλλοτε στη ζωή μου, στον τόσο πεπαιτωμένο βίο μου, δεν είχα βρεθεί σε παρόμοια θέσι. Τι έπρεπε να κάμω; Νά προχωρήσω προς τη φυτεία; Νά καλλίσσω προς την Άγρια;

Αυτές τις σκέψεις έκανα όταν έσφινκα είδα να έφτανουν από την άγκυρική του *Άβελ Ουάιτ τεράστιες φλόγες.

*Η καρδιά μου σφίχτηκε. Μάντευα άμέσως τι συνέβαινε.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: *Η συνέχεια.

Αισθητικόν *Επιστημονικόν
Εργαστήριον
Βερανζέρου 12α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

*Αναλαμβάνει την εξέλιξη των δυνάμεων των δυνάμεων των δυνάμεων, ως και την ρυθμική άποικία των δυνάμεων, εξάφινει τις ρυθμικές, ούλως, έγκαίματα, στίγματα (παυσιές), στίγματα ελόντας και θροισμούς των τριχοειδών.

Το κομμένο δάχτυλο

Πολεμικά διηγήματα

*Όταν ζήτησα απ' τον άστυνομικό έπιθεωρητή Παλέτ να μου διηγήθω πως είχε χάσει το μικρό του δάχτυλο, προσπαθήσε στην άρχή ν' αλλάξει κουβέντα. *Επειτα, βλέποντας την έπιμονή μου, μου είπε:

— *Όχι, δεν μπορώ... *Η ιστορία αυτή άφορά ένα πρόσωπο, που δεν θέλει ίσως να κοινολογηθή.

— Ελάτε, φανήτε καλός! τον παρακάλεσα.

— Τέλος πάντων... δεν σάς υπόχρωμαι τίποτε. *Αν δεχθώ αυτό το πρόσωπο...

Ευχαρίστησα θερμά τον Παλέτ. Πέρασε ώστόσο καιρός από τότε, κι' είχα χάσει πιά κάθε έλπίδα, όταν ένα πρωί με έπισκέφθηκε μία νέα γυναίκα, συμπαιχνική, μικροκοιμημένη, μελαχροινή, ντυμένη αλλά αλλά και κομψά.

— *Ερχομαι, κύριε, μου είπε, να σάς εξηγήσω πως έγασε το δάχτυλό του ο έπιθεωρητής Παλέτ.

Της εξέφρασα την ευγνωμοσύνη μου. Κι' εκείνη άρχισε να μου διηγείται:

— *Έχω σπουδάσει ραδιομηχανικός. Το 1939, εργαζόμουν σε μία πολεμική βιομηχανία. Μετά την κατάρρευση τού μετώπου μας, έμεινα στο Παρίσι, με τη σκέψη ότι θα μπορούσα να προσφέρω κάποια ύπηρεσία στη χώρα μου. Πραγματικά, εργάσθηκα επί δύο χρόνια στο σπίτι μου, για να στιάσω ένα μικρό ραδιοφωνικό σταθμό βραχείων κυμάτων, ισχυρό και τελειοποιημένο. *Επειτα ήρθα σ' έπικοινωνία με το Λονδίνο και άρχισα να στέλνω τις πληροφορίες που μάθαιναν μερικοί φίλοι μου για τις έγκαταστάσεις και τα σχέδια του έγθρου. *Η άργασι μου αυτή ήταν ίσως η πρώτη που λειτούργησε στο Παρίσι. Μεγάλωσε γρήγορα κι' απέκτησε καινούργια μέλη.

*Μία μέρα, είδοποιήθηκα απ' το Λονδίνο ότι θάφτανε ένας πρσώπων της κ'ιντελλίτζανς Σέρβικ, για να δώσει καινούργιες κατευ-

θύνσεις στην μυστική δράση μας. Πραγματικά, μία νύχτα, άργά, χτύπησε κάποιος την πόρτα μου. Δεν είχα κοιμηθί άκόμη. *Ανοιξα κι' αντίκρυσα έναν άντρα ψηλό, πολύ έξανθο, χλωμό, με ρούχα έρότητα.

— Καλησπέρα, *Αννα, μου είπε χαμηλόφωνα.

*Ήταν το ψευδώνυμο, με το οποίο με ήξεραν στο Λονδίνο. *Επείρα μέσα τον ξένο. *Εκείνος σωριάσθηκε σε μία πολυθρόνα και μου εξήγησε ότι, πέφτοντας με άλεξίπτωτο, είχε σπάσει την ώμοπλάτη του. Τον περιποιήθηκαν όπως μπορούσα, τον έβαλα στο κρεβάτι μου. Είχα ένα φίλο γιατρό, αλλά θάρχονταν την άλλη μέρα.

*Παρ' όλη την κατάστασή του, δ' *Άγγλος μου ζήτησε να συνεργασθώ για ένα σχέδιο βοήθαρισμού των παρισινών εργοστασίων. Πριν έλθω στο σπίτι μου, είχε συναντήσει μερικούς άλλους πράκτορες κι' είχε εξακριβώσει ότι έπρεπε να τροποποιηθούν τα σχέδια μιας άεροπορικής έπιθέσεως που θα γινόταν την έπομένη νύχτα, γιατί άλλως θα βοήθαριζόταν κατά λάθος μια δόκληρη ρι συνουσία. *Ήταν άνάγκη να διαβιβασθούν άμέσως στο Λονδίνο οι πληροφορίες του.

*Όταν τελείωσα, κατά τις 7 το πρωί, τα πόδια μου ήταν κουρασμένα. Είχα να κοιμηθώ τέσσερες νύχτες, ενώ την ημέρα δουλεύα στο έργοστάσιο. Καταλαβαίνετε λοιπόν τη φυσική και ψυχική κατάσταση στην οποία βρισκόμουν, όταν χτύπησε το κουδούνι. *Ανοιξα την πόρτα. *Ένας άγνωστος στεκόταν στο κατώφλι. Μουδούξε μία ταυτότητα και μου είπε:

— *Άστυνομικός, κύριε. Με συνχωρείτε που σάς ένοχλώ τέτοια ώρα, αλλά άναγκητώ κάποιο έπιπνδυνο ύποπτεμένο, που πιστεύω ότι κανένας στο σπίτι σας.

— Δεν είδα κανένα, κύριε, σάς βεβαιώ... τραύλισα.

*Αλλά ο τόνος μου έδειχνε κα-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το στεγνύωμα της Ξυλείας

*Η Ξυλεία, που χρησιμοποιείται για διάφορα έπιπλα, κουράματα, κλπ., πρέπει προηγουμένως να έχη χάσει ένα μέρος της ρυαικής ύγρασίας της. *Αλλώς, θα στεγνώσει άργότερα, όταν θα είναι πιά κατεργασμένη, θα μαζέψη και θα παραμορφωθή. Το τεχνικό στεγνύωμα άρχισε να εφαρμόζεται πρό 40 έτών περίπου. Γίνεται μέσα σε μία άτμόσφαιρα ζεστή και ύγρη. Φαίνεται παράξενο έκ πρώτης όψεως ότι πρέπει να είναι υγρή η άτμόσφαιρα αυτή. Κι' όμως, διαφορετικά, μπορεί να σκλητοποιθούν σκαμματα και ρυγμές στα έπιπλα.

*Εκτός όμως απ' την κλασική αυτή μέθοδο, δοκιμάζονται τώρα και άλλες, νεώτερες, και έπισημονικότερες, για το στεγνύωμα των ξύλων με υπερδρακέα ηλεκτρικά κύματα, με υπέρυθρους ακτίνες, με κενόν, κλπ. Αυτές συνταμούνται πολύ την εργασία, αλλά δεν έχουν άκόμη έπαρσοδοθ στην πράξη. *Υπάρχει επίσης η μέθοδος του *χημικού στεγνώματος, που χρησιμοποιείται τελευταίως στις ένοχλασμένους χώρες. Πριν σταλούν στο έξωτερικό, τα έπιπλα βρέχονται απ' έξω με διαλυσεις χημικών ουσιών, και ίσως *ούριας. *Ετσι διακυλύνεται πολύ το έσωτερικό τους στεγνύωμα, χωρίς να έχουν κίνδυνο να σκάσουν.

Ο όρρος της μακροδιήτητος

Σε δύο άμερικανικά έργοστήρια δοκιμάζεται τώρα ένας νέος όρρος, που ανεκαλυφθ από τον καθηγητή *Αλέξανδρο Μπόκομλετς, του Βιολογικού *Ινστιτούτου του Κιέθου, πρόεδρο της *Ακαδημίας *Επιστημών ούτης της πόλεως. Πρόκειται για ένα ύγρο, που έμποδίζει τη συγκέντρωση τοξικών προϊόντων μέσα στα κύτταρα του όργανισμού. Κατά τον έφευρέτη του, ο όρρος αυτός παρατείνει τη ζωή του ανθρώπου, δημιουργώντας ένα είδος άμύνης του όργανισμού κατά των φαινομένων του γήρατος. Παρασκευάζεται από άλογα, οτά όποια έχει γίνει ένεσις κυττάρων από ανθρώπινη σπλήνα και μεδούλι από κόκκαλα.

Πώς θεραπεύονται τα έγκαύματα

Σε περιπτώσεις σοβαρών έγκαυμάτων, συμβαίνει μία «έξιδρωση» του όρρου του αίματος από έσωτερικό των ιστών. *Ετσι, το αίμα γίνεται λιγότερο και πυκνότερο κι' οι ιστοί πρσόνται. *Ο γιατρός πρέπει να κάμη μετάγγισι όρρου, για να ξαναδώσει στο αίμα τη φυσιολογική του σύσταση. *Επειτα θα μεταχειρισθί ηιεστικές κομπρέσες για να έλαττώση το πρήξιμο. Θα προλάβη τη μόλυνση των πληγών και θα δώση στο όμα τροφή άφθονη άραιούχου, με τις κατάλληλες βιταμίνες. Τέλος, μπορεί, άν χρειάζεται, να κάμη μετοσχευσεις κομμάτιων δέρματος από άλλα μέρη του σώματος, για να έπιταχύνη την έπούλωση.

θαρά πως έλεγαν ψέμματα.

*Με συγχωρείτε που έπιμένο, πρόσθεσε ο άστυνομικός, θα ήθελα όμως να βεβαιώθω ότι δεν κρύφθηκε έδω μέσα... χωρίς να τον αντίληφθτε.

*Με έρωνεύονταν; Είχε διαβάσει την αλήθεια στο πρόσωπό μου;...

*Τι έπρεπε να κάμω;... *Αν έμπαινε, θα εύρισκε τον πληγμένο *Άγγλο, το μήνυμα που είχα έτοιμάσει για το ραδιόφωνο... και, την άλλη νύχτα, εκατοντάδες άδωοι θα πέθαιναν τραγικά!

*Πήρα άμέσως την άποφασί μου.

— Περπάσε μέσα, κύριε, είπα.

*Ο άστυνομικός μ' ευχαρίστησε, κυττάροντάς με όμως φιλόπιστα. Προχώρησε μέσα στο γάλλ. *Επείρα να κάνω γρήγορα!... Μπήκα στην κουζίνα κι' άρπάξα ένα καλοκαυσιμένο μπαλντί, που βρέθηκε έμπρός μου. Σαναγύρισα στο γάλλ. *Ο σκοπός μου ήταν όχι να σκοτώσω τον άστυνομικό, αλλά να τον πληγώσω έτσι που να χάση τις αισθήσεις του. *Ωρμησα και τον χτύπησα με το μπαλντί στο κεφάλι. *Εκείνος όμως είχε προλάβει να ιδή σ' ένα καθρέφτη την κίνησή μου κι' είχε σπρώξει το χέρι του, για να προφυλαχθή... Το μικρό του δάχτυλο κόπηκε απ' τον μπαλντί, τινάχθηκε πάνω στον καθρέφτη και τον άλειψε με αίμα.

*Επειτα το όπλο, με την όρη που είχε άκόμα, έσχισε βαθιά το τριχωτό δέρμα του κεφαλιού του. *Ο άστυνομικός σωριάσθηκε κάτω, άναίσθητος... *Είχα τη συναίσθηση ότι έκαμα το καθήκον μου. *Ενωίωσα όμως όρική για τον έαυτό μου. Είχα χάσει αίμα άνδρόπνο!... Δεν έπρεπε ώστόσο να χάσω καιρό. Πήγα να είδοποιήσω δύο συνεργάτες μου, που κατοικούσαν κοντά μου. *Ο ένας απ' αυτούς, που ώδηγούσε ένα καμión για τους Γερμανούς και μίας πρόσφερε πάντα πολυτιμες ύπηρεσίες, άνέλαβε να μεταφέρη τους δύο τραυματίες σε άσφαλες μέρους.

*Όταν έμεινα μόνη, έστειλα το μήνυμα στο Λονδίνο. *Επειτα ο ύπνος με νίκησε, κι' άποκοιμήθηκα πάνω στο τραπέζι μου, με το κεφάλι άκοιμημένο στο γέγισα μου... Με έφταναν σε δύο ώρες οι φίλοι μου, που είχαν γυρίσει.

— Γρήγορα, *Αννα, πρέπει να φύγουν απ' έδω τα μηχανήματα! μου είπαν.

— Μά γιατί; Είμαστε άσφαλες τώρα... τραύλισα, μισοκοιμημένη άκόμη.

— Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι η άστυνομία θ' αναζητήσει τον έπιθεωρητή της;

— *Αλήθεια, δεν τόν είχα σκεφθί...

*Μεταφέραμε με τον καμión τα άπολυτως άναγκαία. Λίγο άργότερα, βρισκόμουν σε μία βίλα των περιούρων, που έμεινε στο έξω το νεκικό στρατηγείο μας. *Εκεί βρήκα τον *Άγγλο και τον άστυνομικό. *Ο πρώτος έφυγε μ' ένα έσπελάνο, μόλις το έπείρασαν οι δυνάμεις του. *Ο έπιθεωρητής, χωρίς στη νερή κρασί του και στις περιποιήσεις μου, ύπηρεσε να σιωπή σέ δεκαπέντε μέρες. *Έμαθα τότε, με μεγάλη μου ιπποσύνη, ότι δεν άναζητούσε τον *Άγγλο στο σπίτι μου, αλλά κάποιο σκοποιοό, δραστέη των φυλάκων. Το σπουδαιότερο δέ ήταν ότι ο έπιθεωρητής Παλέτ διηρβυνε ένα απ' τα σπουδαιότερα δίκτυα πληροφοριών της άστυνομίας, που εργαζόταν για τους *Άγγλους!

*Είχα κόψει μία ποδερή γκάφα! Πώς μπορούσα όμως να ξέρω;...

*Η νέα γυναίκα με κίτταξε, σαν να περίμενε την κρίσι μου. Της έβασα θερμά συγχωρητήρια για τη διαγωγή της και προσπαθήσα να λιγοστέρω τις τύψεις της, λέγοντάς της ότι δεν ήταν δυνατόν να φερθί διαφορετικά.

*Ωστόσο, πρόσθεσα, δεν πιστεύω να σάς συγχώρησε ποτέ αλήθινά ο έπιθεωρητής Παλέτ που τόν κόμισε το δάχτυλό!

*Εκείνη έσκασε στα γέλια και άπάντησε:

— Της ίδίας γνώμης είμαι κι' εγώ. Κι' άσφαλώς, για να μ' έκαμνε δική, με παντρεύθηκε πρό ενός έτους!

ΑΟΥΣΙΕΝ ΜΠΟΡΝΕΡ

Οι ληστές της Έπταλίας

Ο κλέφτης

*Εκείνο το βράδυ η *Επταλία έφηνσε έσφινκα τον άντρα της και τού είπε:

— Νικολάκη, ύλο βαρρύ πως κάποιος χαρκαλεύει. Σάν ν' ακούω σμαματα και ταξάτορι. Νά με χαρής σήκο.

*Ζορ-ζορινα ο Νικολάκης σηκώθηκε πήρε το τσιφτέ του στα χέρια και με άσφαριές πατημασιές μπήκε στη διπλανή κάμαρα. Πραγματικώς τα φορτία ήταν άνω κάτω, μπρός δε στη δεσπεντοσία π' όλλα τα συρτάκια της ήταν άνοιγμένα βρισκόταν ένας μοντραχάλας κι' ήτρωγα!

— Τεσλήμ! Μην κουνήθω, άτιμω, γιατί σε σκοτώσα! φώναξε ο Νικολάκης. Την ίδια στιγμή μπήκε κι' η *Επταλία άφριμένη και φρενασμένη.

— *Ήσθι! Καλά τ'ο κατάλαβα, μαρμ' υπερμηνήντι, τώρα θα σε δέσω χειροπόδαρα σάν το λουκάριο! φώναξε στον κλέφτη που στεκόταν μ' άμψηλά τα χέρια.

— Στάσου Νικολάκη μου, συνέχισε άναφορφορλογισμένη η *Επταλία, να δώ μην έχει άρμα άπάνω του.

Και σάν κολλήχημασης άρχισε να τον ψαχνει παντού!

— Δεν έχω όπλο κερά μου, είπα ο κλέφτης. Φυλακή ήμουνα, ληψήσου με... έχω πέντε παιδιά και πεινιά!

*Η *Επταλία ήλασε κάθε ιδέα, γιατί περίμενε να δη κανένα κλέφτη μοδόρο και άγριο, σάν τόν Τσικνιτζή, και τούπε με περιφρόνηση:

— Κρίμα σ' έσένα! Ού να χαθής, διορφη δουλεία ήπιασες. Τώρα θα πάω να φέρω μία πολιτία να σού κείνη το ντεριμπί σου.

Και ξεπόρτισε, ζητώντας φυρί-φυρί έναν άστυνόλοκα.

*Εκεί πούτρεχε στάθηκε σ' ένα παρλά, κι' είδε μία σουρωαδισμένη να γλυκοκιντά-ζη έναν έγγυλζο, και πιά κεί μία τσαντούργια να τού χαρρίλη κουβέρτες και κονσέρβες απ' τ' αυτόκινητο.

— Μωρέ μπράδω, άσος-όλοσούν! Φίνα τ'α καταφέρουνε! μουροίρισε η *Επταλία και τράβηξε ζητώντας πάντα έναν άστυνόλοκα.

*Κι' εκεί πούτρεχε κρουκοκιντάζε σ' ένα παρόδωρο μ' άναμμένα φώσια. *Από μέσα μία γυναίκα βαστούσε ένα άντρίκο παντελόνι και ψαχούλεσε τον τσέπη, κι' ήβγαζε μάστο το πεντοχίλιρα και τ'άκουε αλέστο τον κόρρο τσι!

— *Αμ, έτούτη τι σου λέει; Κι' είνε κι' από μεγάλω άράγκο έρώνας η *Επταλία. Καλέ για το Θεό, καλέ όλοδωρε! Ούτε μία πολιτία δεν σκουτοβάφισα. *Άχ, καμμένη Σμύρνη, πού είσαι; πούδες ταμπουρί όλόκληρο τσι ζαπτιέδες, και τσι πασάδες τέδες σου.

Εσφινικά άκουσε πνιγμένους άναστεναγμούς.

— Πρέπει να φύγης, άγάπη μου, γιατί όπου νάναι θάρρη ο άντρας μου, έλεγε μία τρομαγμένη γυναίκα φαη.

— Δεν τ'ο κουνά άν δεν μου δώσης τ'α λεφτά! άπάντησε κάποιος.

Τότε η *Επταλία γεμάτη άηδία και άγανάκτηση, γύρισε τα μπρός πίσω σπύστη και βρήκε τον κλέφτη να στέκη σκαρβόνο μπρός στο τσιφτέ τ' άντρώπου της. Τόν πόνεσε η ψυχή της τόν έρημο. Προσφυγιά μία φορά φτανε κι' αυτή, κι' ένοιωσε καλά τι θα τη φτώχεια και πείνα.

— *Ελα, καλέ Νικολάκη, είπε στον άντρα της, κρίμα είνε, δώσωτο υπερτά.

Και τ' άνοίξε την πόρτα να φύγη. Γλήγρονος σάν ποτικός πετάχτηκε ο φοκαρός έξω, κι' η *Επταλία τού φώναςε:

— Καλέ, το καλό πού σου θέλω να πς ντογρού σπύτη σου, γιατί τώρα σου κιντωεύεις μέσα σ' τσι τίμιος άντρώποι!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

●●

Μόνον τότε

Στο πρακτορείο συνοικισμόν:

— Στό σημείωμα πού μου στείλατε είδα ότι η κόρη πού μου προσένευετε, έχει πολλά προσόντα. Κι' όμως όταν ιδωθήκαμε μού φάνηκε ότι κούτσινε... *Αργα κουτσινει πάντα;

— *Όχι κύριε, μόνον όταν... περπατή!...

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΟΙ ΛΙΡΕΣ ΤΟΥ

— *Υναίκα! *Υναίκα! — Τι έπαδσε, Πρόδρομε; — Λίρες! Λίρες, γιάδρουμ! Λίρες, κούζουμ. Λίρες μ'ας ήρσαν από το *Άγγλια άμα χίτες δεν τις έπεριμένα. Βάι-βάι-βάι, τυχερό άντρωπο είμαι!

Παραδόσιτος ήταν, βέβαια, ο Πρόδρομος. *Αλλά όχι μέχρι του σημείου να χοροπηδή για τα λεφτά. Κι' όμως αυτή τη φορά χοροπηδούσε, σάν παιδί, για δύο λόγους: Πρώτα-πρώτα γιατί τα λεφτά του ήσαν εκεί που δεν τα περίμενε από ένα συγγενή του. Κι' ύστερα γιατί τα λεφτά αυτά ήσαν σε Λίρες.

— Λίρες, κούζουμ, Λίρες!

— Καλά ντέ.

— Λίρες, γιάδρουμ, Λίρες!

*Εκαστε κατά κι' έκανε σκέδια ο Πρόδρομος. *Εκτακτα λεφτά ήσαν, έκτακτα πράγματα θα φώνιζε.

— *Αμα εγώ ένα καλό ζεγάρι παπούτσια να τ'ο παίρνω, Κι' έσένα ύναίκα, ένα καλό ζευγάρι παπούτσια λιτριβία να κάνω. *Ένα ώραίο γραβάτα να ήρνω. Και σένα ένα ώραίο ζευγάρι μεταξωτό καλτσες να κάνω. *Αμα ένα μπλούζα μάλλινο για σένα να ήρνω Κι' εγώ ένα μάλλινοσ πολόδερ να ήκνω. Χίτες, μπέ, Λίρες ντέν έπεριμένα, Λίρες μού ήρσαν, βάι-βάι-βάι, ώραία πάνε τα πράματα! *Όραία, λέω, πάνε τα πράματα. Χίτε λίρα να άνέδρη στο ούρανό-μουράνια ντέν με ενδιαφέρει. *Αναντίν;

— *Αναντίνι.

— Κόλλα το, κούζουμ!

— Πόδες Λίρες είνε;

— Πενήντα, γιάδρουμ. Πενήντα Λίρες μία πριουσία ένεται. Το άορα να σκυνώμενε. Και ένα ώραίο όμπρέλλα να παίρνω με το χέρι όσπμνιο, κούζουμ. *Αναντίνι. *Αμα άέρα, φούσε, βροχή βρέκει, χίτε Πρόδρομος να μη βρέχεται. Και ένα ζεγάρι γάντια να ήρνω και ένα ζεγάρι γάντια έσένα να ήκνω. Βάι-βάι-βάι, ώραία! *Όραία! *Όραία!

*Ετσι έπλαθε το δνειρά του ο Πρόδρομος, πήρε καρτί, μολύδι και έφτιαξε τον κατάλογο των προμηθειών που ήθελε να ψωνίση. Βάι-βάι-βάι! *Όραία! *Όραία! Χίτε τέτοιο πράμα ντέν έπεριμένα. Εσφινικά ήσαν το Λίρες, εσφινικά όλα θα τ'ο φώνιζε. Μία και δύο, λοιπόν, χαρούμενος, πηδούσε, νελαστός, οσιστός και κουνιπότος τραβά στην Τραπεζά:

— Καλημέρα σας, μερ χαμπόρ, έφένντιμ. Τι ντεστε; Κάτι Λίρες από το *Άγγλία μού ήρσαν. Πρόδρομος Καραμανλής είμαι, όλος ο κόσμος με γνωρίζει, αυτοπροσώπως έρχομαι, παλιγγυωτος, κούζουμ. (*Θοσαυρός) Ιστορίες μου δημοσιεύει.

— Πόδες Λίρες;

— Πολλές, μπέ, πολλές.

— Ποδες άκριδός;

— Πνήντα, γιάδρουμ! Πνήντα!

*Όραία. Παίρνω τα χαρτί σου, έλεγχος έδω ταυτοπίτα έκει, ύπογραφή έδω, ύπογραφή έκει, τρέχα έδω, τρέχα έκει, τόν παραπέμπω στο ταμείο να εισπράξη. Κάβεται στο ταμείο σουρά, σφουσκώνει, ιδρώνει, άγωνιά, κιννέει, χαμινελά. Πάνει συζητάει, φτάνει επί τέλους η σειρά του για να πληρωθί. Και ύστερα σκύβει πάλη στο χαρτί του. Κι' τότε ο Πρόδρομος τις δραχμές, κυττάει τον υπάλληλο, ένακνιτά τις δραχμές, ξανακυττάει τον υπάλληλο και λέει:

— Κούζουμ ταμιά έφένντιμ.

Τι συμβαίνει, κύριε;

— Συμβαίνει μ'α γιάδρουμ, κάτι λάθος έχεις κάνει. Πνήντα Λίρες έδω εκατό χιλιάδες δραχμές μού δίνεις. Λάθος είνε, κούζουμ...

Πενήντα Λίρες κάνουν εκατό χιλιάδες δραχμές, κύριε. Πάστε τα χρήματά σας.

— *Ανάθε ο Πρόδρομος.

— Τιρελλός είσαι, μπέ ταμιά έφένντιμ;

— Τι θέλετε, κύριε.

— Τις Λίρες μου θέλω, γιάχο.

— Λίρες δεν ύπορειπε να πάρετε, κύριε. Δεν έζέρετε ότι το κράτος κρατά τις Λίρες και πληρώνει με δραχμές; Δυό χιλιάδες την λίρα, πνήντα Λίρες μ'ας κάνουν εκατό χιλιάδες. Πάστε τα λεφτά σας.

— Βάι, κιοπόνλουμ κιοπέκ. Πούλαιο το κράτος, μπέ, Λίρες με δύο χιλιάδες δραχμές να αγοράσω; *Ε; Πού είνε, μπέ, το κράτος; Πού πούλαιο έσούλουμ εσέκ; Πού;

— Δεν πούλαιο το κράτος, κύριε. Μόνον παίρνετε! Πνήντα κατακόκκινος ο Πρόδρομος. *Ανάθε το μούτρο του, γουρλώνει τα μάτια του, τρέμει όλόκληρος:

— Το κράτος, βάι-βάι-βάι. Κλέφτης είνε! Χιράς είνε! *Εσούλουμ εσέκ, Λίρες μου κλέβει. Κι' ύστερα δίνει μία, πετά στο μούτρο του ύπαλληλου τις εκατό χιλιάδες και φεύγει έξαλλος από την τράπεζα ούρλαζόντας:

— Μου φάγανε το Λίρες! Μου φάγανε το Λίρες! χίτε μπέ ένα ζεγάρι παπούτσια ντέν τα μπόρεσω να ήκνω!

— Αυτό είνε δικός σας λογαριασμός. Νά πάτε να τ'ο πάτε στο κράτος.

Και τότε τρελαίνεται ο Πρόδρομος και βάζει τις άγριοφώνες:

— Το κράτος, βάι-βάι-βάι. Κλέφτης είνε! Χιράς είνε! *Εσούλουμ εσέκ, Λίρες μου κλέβει. Κι' ύστερα δίνει μία, πετά στο μούτρο του ύπαλληλου τις εκατό χιλιάδες και φεύγει έξαλλος από την τράπεζα ούρλαζόντας:

— Μου φάγανε το Λίρες! Μου φάγανε το Λίρες! χίτε μπέ ένα ζεγάρι παπούτσια ντέν τα μπόρεσω να ήκνω!

— Αυτό είνε δικός σας λογαριασμός. Νά πάτε να τ'ο πάτε στο κράτος.

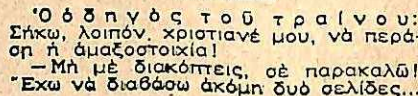
Και τότε τρελαίνεται ο Πρόδρομος και βάζει τις άγριοφώνες:

Πῶς ἐσώθη ἡ Ἀγγλία

Για ν' αποφύγουν το α' Ασ-
νέικα και το ε' Ρόνταρ, οι

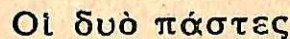
• Η συνάντησις ἐνίκε
• ἀπὸ μερικοῦς διαξίωσι

ἀνταμι καὶ ὁ Νεὺ ἔπειτα
ὡς ἀφώπλισε τὸν ἀντί-

Ένα ιστορικό αίνιγμα

Ποιος θα μπορούσε ν' απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα; Για τους Ιστορικούς, το αίνιγμα του στρατάρχου Νέυ παραμένει άλυτο, όπως τόσα άλλα ανεξιχνίαστα αινίγματα της Ιστορίας.

πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Βγήκε ἔξω στὸ διά-

ZAN KOYPTENE'Y'

βολή από τὸν ἄνδρα ἐκείνον που κατορθώνει να τις πηγάξει ἀπὸ τὸ θαύμασμά καὶ τὴ γοητεία ποὺ ἀσπάζε-
νται νὰ γίνονται αὐτὲς ἀνεχόμενες πρὸς ὅλα καὶ ὅτι ἀποδέχονται τὴν ἀπόφασή του ὡς ἀπολύτως ἀνεκτίμητη.

.....

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΚΑΛΙΦΗ ΕΛ ΜΑΜΟΥΝ

Ο καλός Έλ-Μαμούν, δρ-κίζοντας στο όνομα του 'Αμπού-Ντολάφ, που ήταν ο αγαπημένος φίλος του και ο καλύτερος από τους στρατιγούς του. Καί, κάθε φορά που ήταν αναγκασμένος να τον απομακρύνει από κοντά του, για να τον στελέχει να πολεμήσει τους εχθρούς του, ο αρχηγός των πιστών έβρισκε πάντα τρόπο, γιατί εύρισκε πως τίποτα δεν μπορούσε να αναπληρώσει τη στέρεσή του.

Ο 'Αμπού-Ντολάφ γύριζε πάντα νικητής από τις εκστρατείες αυτές, που του έμπιστευόταν ο καλός Έλ-Μαμούν, για να τον εκπαιδεύσει στην ευγενική του, που χάριζε τότε αμέτρητους θησαυρούς και τον γέμιζε με τιμές και προνόμια.

Ένα απ' αυτά τα προνόμια ήταν ότι μπορούσε να μπαίνει ο οποιοδήποτε στιγμή της ημέρας και της νύχτας στο παλάτι και μέσα στο χαρέμι, αν ο κύριός του βρισκόταν εκεί. Την τελευταία αυτή τιμή που λίγοι άνθρωποι την είχαν απολαύσει ο 'Αμπού-Ντολάφ, που ήταν ο καλός Έλ-Μαμούν, ήταν ότι, αμέσως, η μεγάλη τελετή από όλες, γιατί εκείνος που είχε αυτό το προνόμιο σπικωνόταν με μιάς πάνω από όλους τους άλλους και γινόταν ένας σκεδόν με τον αρχηγό των πιστών.

Αλλά, τότε, ο 'Αμπού-Ντολάφ δεν είχε ανάγκη απ' αυτή τη διακρίση, για να ξεχωρίσει από όλους τους άλλους. Ήταν ένας πολύ άριστος άνδρας, με επιπλέον παράσημα κι είχε τέτοια χάρι στο ντύσιμο, στην όμιλία και στους τρόπους του, που, μέσα στο παλάτι, όλοι προσπαθούσαν να τον μιμηθούν κι όταν έφτανε κάτω στη μεγάλη αούλη, οι γυναίκες του χαρμενίου στριμωχνόταν πίσω από τα καφάσια των παραθύρων για να τον δουν.

Ώστόσο, ο 'Αμπού-Ντολάφ δεν ήταν ευτυχισμένος. Και σπάρει η καρδιά του κάθε φορά που έρχονταν στο παλάτι του 'Ελ Μαμούν.

Γιατί, από κάμποσο καιρό τώρα, βρισκόταν εκεί, κλεισμένη μέσα στο χαρέμι του καλίου, η μόνη γυναίκα που είχε αναγκαστεί στη ζωή του.

Η μεγάλη αυτή συμφορά τον είχε έρθει, την εποχή που ο 'Αμπού-Ντολάφ είχε εκστρατεύσει εναντίον του Κορασάν, για να καταλάβει μια άκρως αναντίον του 'Ισλάμ.

Γυρίζοντας απ' αυτή την εκστρατεία, λογάριζε να κάνει γυναίκα του την όμορφη Καλί, την κόρη του πρίγκιπα Φάκρ Ελ Μολέκ, που την άναψαν από καιρό.

Μά, στην επιστροφή του, έμαθε πως η Καλί βρισκόταν από μήνες τώρα στο χαρέμι του καλίου.

Ο 'Ελ Μαμούν την είχε ζητήσει από τον πατέρα της, δίνοντας του την υπόσχεση πως θα την έκανε σύζυγό του, μόλις πέθαινε η Φοντάλα, η σουλτάνα, που ήταν κατακόρητη από χρόνια και που όλοι περιμέναν από στιγμή σε στιγμή το θάνατό της.

Το πλήγμα ήταν βαρύ για τον 'Αμπού-Ντολάφ και ίσως δεν θα μπορούσε να αντέξει ο 'Αμπού-Ντολάφ, ένας θάνατος, καθώς περνούσε από έναν μισοφωτισμένο διάδρομο του παλατιού, ένας εύνοχος απλώνει στο χέρι του πίσω από ένα παραπέτασμα και του έδωκε ένα χαρτάκι.

Όταν ο 'Αμπού-Ντολάφ ξετύλιξε αυτό το χαρτί, η καρδιά του πλημμύρισε από χαρά. Γιατί ήταν ένα σημείωμα της αγαπημένης του, που του έγραφε:

«Η καρδιά της Καλί ελ-νε πάντα δική σου. Αρκεί να προστάξεις για να σ' ακούω λουλούδι που ονειρεύεσαι».

Τα λόγια αυτά έδωκαν θάρρος στον 'Αμπού-Ντολάφ κι από τότε δεν σκεπτόταν τίποτα άλλο παρά πως ν' αποσπαστεί την αγαπημένη του Καλί μέσα από το χαρέμι του καλίου.

Φυσικά, αυτό θα τον έφερνε σε σύγκρουση μαζί του. 'Αλλά, τι τον ενδιέφερε η εγγύτητα του αρχηγού των πιστών; Θα έφτανε μακριά μαζί με την Καλί, έτσι που η εκδίκη της θα μην μπορεί να τους φθάσει.

Στο τέλος, κατάρτισε το σχέδιό του, έρθε ανάμεσα στους ανθρώπους του παλατιού τους συνεργάτες, που θα τον βοηθούσαν στην παράνομη

επιχείρησή του και ήταν έτοιμος να κλέψει την Καλί.

Αλλά, ξαφνικά, ο καλός Έλ-Μαμούν, που είχε εκστρατεύσει εναντίον του Κορασάν, για να καταλάβει μια άκρως αναντίον του 'Ισλάμ.

Κι, όπως ο 'Αμπού-Ντολάφ τον κτύπησε έκπληκτος, ο 'Ελ Μαμούν πρόσθεσε:

— Το θρόνο σου στείλω την Καλί στο σπίτι σου, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ο 'Αμπού-Ντολάφ κατάλαβε τότε πως ο καλός Έλ-Μαμούν είχε πάλι κλέψει την Καλί, για να μείνει για πάντα μαζί σου!

Ανατολικό Χιονισμένο

Το κουδούνι του γαϊδάρου

Μία μέρα ο βεζύρης Μαχμούδ έκανε τον περιπάτο του στην εξοχή και πέρασε κι' από το κτήμα του Ναστράδιν Χότζα.

Ο Χότζας βρισκόταν εκεί κι' έσκαβε. Σ' έλπιε απόστασι έδωσε ο γαϊδάρος του.

Ο βεζύρης στάθηκε και τον χαιρέτησε.

— Καλημέρα, Χότζα!

— Καλή σου μέρα, πολυχρονωμένη βεζύρη. Ο 'Αλλάχ να δώσει ημετέρας από μένα και να σου τις δίνει χρόνια!

— Ευχαριστώ, Ναστράδιν. Πως πάνε οι δουλειές;

— Καλά, βεζύρη μου, ο 'Αλλάχ — δοξαζέμενο τ' όνομά του — φροντίζει για όλους τους ανθρώπους.

Αυτή τη στιγμή ακούστηκε ένα δυνατό κουδούνισμα.

Ο βεζύρης γύρισε να δει τι συμβαίνει και είδε ότι ο Χότζας είχε δειμένο στο λαμό του γαϊδάρου τον ένα μεγάλο κουδούνι. Αυτό, φυσικά, τον έκανε ν' απορήσει, γιατί ήξερε ότι δεν ήταν συνήθεια να κρεμάνε κουδούνια στους γαϊδάρους.

— Δεν μου λές, Ναστράδιν, φώναξε στο Χότζα, γιατί κρέμασες κουδούνι στο γαϊδάρό σου;

— Αφεντί μου, απάντησε ο Χότζας. Ο γαϊδάρός μου είναι πολύ μακαράς και χωρατάτος. Έννι τον αφήνω λυτόν για να βόσκει εδώ γύρω, αυτός ο θεομπαίχτης, μου το σκάει, πηγαίνει στα γειτονικά γρασίδια και σπάει τα ποδάριά μου όσο να τρέξω να τον συλλάβω. Με το κουδούνι που το βάλω στο λαμό δεν μπορεί να με γελήσει και να ξεκοφί γιατί θα τον ακούω.

Ο βεζύρης γέλασε με την καρδιά του.

— Όλα καλά κι' άγια, Ναστράδιν Χότζα, του είπε, μα για ζήνησε μου κάτι.

— Αν ο γαϊδάρός σου, που είναι τόσο τετραπέρατος και χωρατάτος, όπως λές, αρχίσει, για να ο δαιμονιστεί, και κουδούνι να κάνει, τότε το νοού σου διαρρέει.

— Αφεντί μου, απάντησε ο Χότζας. Κι' αυτόν που δεν θα μπορούσε να κάνει κουδούνι, τότε πέντε λεπτά δουλεύει.

Ο Χότζας κούνησε με σημασία το κεφάλι του κι' αποκρίθηκε:

— Καλά και σωστά μιλάς, βεζύρη μου, μα αυτό που λέει η αφεντιά σου δεν μπορεί να γίνει.

— Γιατί δεν μπορεί να γίνει; — Γιατί δεν μπορεί να κάνει μια τέτοια σκέψη κάθε γαϊδάρος, σαν την αφεντιά σου, με το συμπάθειο!

Πηδήματα

— Τι περίφημος αυτός ο αθλητής στο άλμα εις ύψος! Πήδησε στο 2 μέτρο! — Πες κι' αυτό! Είναι 2 μέτρα; παρατήρησε ο Κ. Φενταρίδης, σύγχρονος Μυχάρ ουζέν. Έγω, αγαπητέ μου, δεν πηδάω ουζέν. Έγω, αγαπητέ μου, δεν πηδάω ουζέν. Έγω, αγαπητέ μου, δεν πηδάω ουζέν.

— Καλά και σωστά μιλάς, βεζύρη μου, μα αυτό που λέει η αφεντιά σου δεν μπορεί να γίνει.

— Γιατί δεν μπορεί να γίνει; — Γιατί δεν μπορεί να κάνει μια τέτοια σκέψη κάθε γαϊδάρος, σαν την αφεντιά σου, με το συμπάθειο!

Το λιοντάρι

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

— Επειδή ο Τάκης το παρακάνει λάθος, όταν πηδάει τα «κυνηγετικά του κατορθώματα», έχει παρακαλέσει κάποιον φίλο του να του πατήσει το πόδι κάτω απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι, σκάει λέει κάτι που απ' το τραπέζι.

Μιά επικίνδυνη ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Περιεργα διηγήματα

Μόνη, σ' ένα τραπέζι του νυκτερινού κέντρου της Ριβιέρας, μία γυναίκα με παράθυρο όμορφη κτύπησε με μισόκλειστα μάτια τα χορευτικά ζεύγη που περνούσαν. Ξαφνικά η ματιά της κορφώθηκε με ξεχωριστή επιμονή σ' ένα ήλιοκαμένο και κομψό αξιωματικό του ναυτικού, που χόρευε με μία άσημαντη μικρούλα. Έκείνος το πρόσσε. Καί, στον επόμενο χορό, πλησίασε στο τραπέζι της και υποκλίθηκε εμπρός της. Αυτή τον περίμενε. Παρ' όλη την προσποιητή αδιαφορία της, χαχάρωσε να βρεθεί στην αγκαλιά του...

— Άρξισαν να γλιστρούν χορεύοντας στο νυκτερινό παρκέ, με το ρυθμό της μουσικής. Το άρωμα της νέας γυναίκας, μεθόσσε τον καβαλιέρο της, η επαφή του κορμιού της τον ζάλισε. Τά δυο της μάτια τον λοξοκοίταξαν με δίψα... Τι αινιγματική γυναίκα! Δεν μίλησε καθόλου για τον εαυτό της, ούτε κι' όταν, μετά το χορό, κάθισαν μαζί στο τραπέζι της. Πάντως, η προσφορά της ήταν γενική κι' ο τύπος της ασιατικός μάλλον.

— Πάστε μου τ' όνομά σας, την ικέτευσε ο ναυτικός.

— Λέγονται Ραγιάνα. Έρχομαι από μακριά, από πολύ μακριά... απάντησε η άγνωστη.

Σ' ένα πρόσωπο σιγανώσε:

— Λατρεύω την ομορφιά, σ' όλες τις εκφράσεις! Ένα όρατο πλάσμα δεν άφραγε να περπατή, ούτε και να γέμει, να κραιπνιστεί... Πόσο απερίγραπτο, όταν συλλογίζομαι πως θα βολύσσον δυο μάτια λαμπερά, πως θα ζάρουν ένα στόμα με βίο χαμόγελο!...

— Μά έσείς τι δά κανετε, όταν γελάτε; Μήπως δά μιμηθείτε την παλιά εκείνη αριστοκρατία, που απομνημόνευε εκούσια απ' τον κόσμο, σ' ένα σπίτι δίχως κανένα καθρέφτη;

— Έγώ δά σκεπάζω! Μουρούρισε με μία αγρία έκφραση στα μάτια η νέα γυναίκα.

— Άς μιλήσουμε καλύτερα για θέματα πιο εύχρηστα... Πάμε να πιούμε ένα ποτάκι, κάπου άλλο!

— Προτιμώ ένα όρατο νυκτερινό περιπάτο με το ασυκίνητό μου... Έλατε!

Πέρασαν από σιωπηλούς δρόμους κι' από μωρμένους δεινροστομίες. Η ταχύτης μεθόσσε τη Ραγιάνα. Το αίμα της κυκλοφορούσε ζεστότερο, καθώς της μαστιγώνε ο άνεμος. Κι' ένοιωσε ακόμη μία αγρία ικανοποίηση, γιατί είχε απαγάγει τη λεία που λαχταρούσε, τον άριστο άντρα που της ταίριαζε...

Φρενάρισε έξω από μία παραλιακή βίλα. Ο δεινροστομικός τράβηξε έξω από κοντά του το κεφάλι της, έχωσε το δάχτυλό του στο μάλλια της και φίλησε λαίμαργα το στόμα της. Εκείνη έκλεισε τα μάτια της, πηγμένη απ' το ερωτικό πάθος. Της φαινόταν πως η καρδιά της είχε πάει να χτυπά, 'δτι γκρεμιζόταν σε μία αβύσσο: Το δριμύτικο εκείνο φού κράτησε ως που κόπηκε η άσπρη της.

— Επειτα η Ραγιάνα ξεκλείδωσε την πόρτα.

— Ελάτε μέσα, είπε. Αλήθεια, δεν ξέρω καν το όνομά σας!

— Με συγχωρείτε! Υπολοίαρχος Χολγκουέ.

Το ερωτικό του σπιτικό έκοιζε με ζεστή ερωτική φωνή. Η Ραγιάνα έλαβαν το μαγικό της διάθεσης στο ντυλίσιο στα βάζα και κάθισε στο πρόθυρο, κοντά στον αξιωματικό. Το πρόθυρο, κοντά στον αξιωματικό.

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα... Μία ροσική σφαίρα λίαν, ταιγίρα...

— Τι θέλατε να κάμετε, Ραγιάνα; Η νέα γυναίκα έγινε κατάλωμη. Τον νόμιζε κοιμισμένο. Θέλασε να ελευθερώσει το χέρι της, αλλά δεν μπόρεσε. Ο Πιερ την ανάγκασε ν' αφήσει τη σύριγγα και την πήρε αμέσως με προσφύλαξη.

Σηκώθηκε, με άμνησιν. Κτύπησε το θωμάσιο εκείνο γυναικείο κορμί, με τις άφρονες γραμμές, τα λαμπερά μάτια, τα χείλη που είχαν τραυλίσει λέξεις άγνωστες, πάνω στο κατακόρυφο της ερωτικής μέσης... Τώρα η Ραγιάνα έτρεμε, φαινόταν έτοιμη να κλάψει. 'Απλώς το χέρι της, ικετευτικά, για να πάρει πίσω τη σύριγγα.

— Όχι, μικρή μου! δήλωσε ο Χολγκουέ λίγο ερωτικά, κοιτώντας το κεφάλι του. Θά την πάρω για να σε θυμάται. Δεν φανερώνεται επάνω σου πρόγραμμα στη διάθεση ασυλλόγιστων παιδιών!

Ντύθηκε βιαστικά. Δεν τον είχε απογοητεύσει η άσχημη εκείνη έκπληξη. Είχε ήδη τόσα παράξενα, γυρίζοντας τον κόσμο! Είχε αναζητήσει κάποτε το μεθύσι στο έλκος, στο χάσι... Οι ενέσεις όμως των ιατρικών τούφεραν αποστροφή.

Πήγε κοντά στην Ραγιάνα, που έκλεισε σιωπηλά. Την πήρε στην αγκαλιά του και της είπε:

— Η κοκκίνη κι' η μορφή είναι πόρτες που οδηγούν στη χειρότερη κατάσταση, στο θλιβερότερο θάνατο... Τι σου χρειάζονται αυτοί οι τεχνικοί παράδεισοι; Είσαι τόσο όρατο, τόσο ευαίσθητο!...

Προσπάθησε να ιατρούνη! Κι' απ' το πρόσωπο μην επιδιώκη να μετεδώσει και σ' άλλους το πάθος σου, κάνοντας τους ενέσεις ναρκοτικών, δίχως να θέλουν. Μπορεί να έχεις άσχημες συνέπειες... Αντίο!...

Σηκώθηκε, με το μεσάνυχτα... Θά λείψω είνι μήνες στο 'Ανγκά. Όταν γυρίσω, θέλω να σε ξαναδώ και να σε βρω αλλοιωμένη... Μου το υπόσχεται!

Καθώς εκείνη δεν άπαντοσε, την έβλεπε στα όρη της βλεφαράς και την άφισε μόνη.

— Τι για απ' τη Γαλλία; ρώτησε ο Χολγκουέ το συνάδελφό του Μερσάλ, που είχε φτάσει στο 'Ανγκά την προηγούμενη μέρα. Οι έφημεριδες μάς έρχονται, έδω από τα άστρα!...

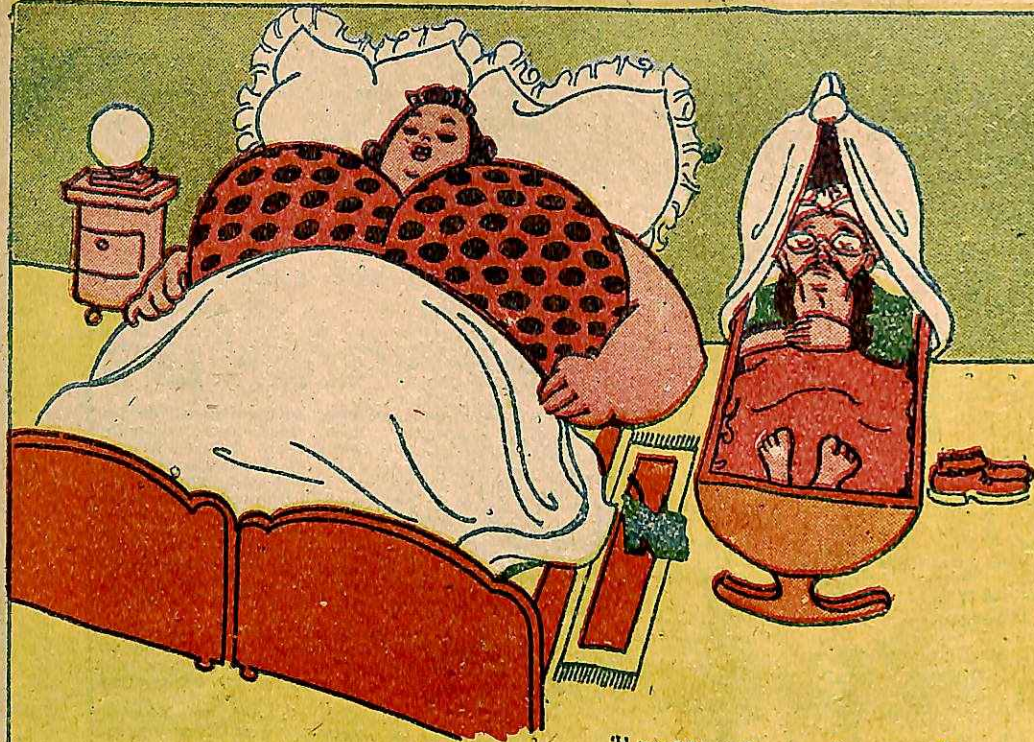
— Είχαμε αρχίσει να το μιλάμε για την πολιτική, για τα τελευταία έγκληματα, για την κοσμική κίνηση!...

— Ά, έχω κάτι ακόμη, πιο ενδιαφέρον! προσέθεσε έπειτα. Συνέβη στην Κωνσταντινούπολη, εκεί που είχαμε αναφέρει μυστηριώδεις εξαφανίσεις, ανδρών, όλων νέων και ώριμων. Έγινε λοιπόν μία έρευνα. Και έφτασε που κατέληξε; Στη σύλληψη μίας νέας γυναίκας, με ερωτική ωμορφιά, που κατοικούσε σε μία μοναχική παραθαλάσσια βίλα, στην 'Αντιμή. Όσοι έμπαιναν στο σπίτι της, δεν ξαναβγαίνουν ποτέ!

— Τώρα βρίσκεται στη φυλακή... Όταν έφτανε στο σπίτι της, βρήκαν, πίσω από μία μαύρη κουρτίνα, μία σιδερένια πόρτα και μία γυριστή σκάλα, που οδηγούσε σ' ένα υπόγειο διαμέρισμα. Ή τους τους τούλους του σκεπασμένους από καθρέφτες. Εκεί κάτω βρισκόταν ένας όλος εξαφανισμένος. Ήσαν έαυλαμένοι σε κούρια γυναικεία, με τα πρόσωπα βαμμένα, τα χέρια αλειμμένα με χρυσό βαφτίκι, τα χείλη σταυρωμένα... νεκροί όλοι, αλλά διατηρημένοι περίφημα, σαν να κοιμούνταν! Τους εξέτασαν, φυσικά οι γιατροί και βρήκαν στους μηρούς τους ένα μικρό ταμπάκι, σαν κομμένο με σύριγγα.

— Ά, βλέπω ότι σ' ενδιαφέρει πολύ η ιστορία μου, Χολγκουέ! Ακούσε λοιπόν το τέλος: Φαίνεται ότι η γυναίκα αυτή χρησιμοποιούσε κάποιο δηλητήριο της μακρινής πατρίδας της, που σκοτώνει χωρίς ν' αφήνει ίχνη κι' έπειτα διατρεί τα θύματα του άνασταστα, σαν ζωντανά, επί πολλά χρόνια! Όπως έζηγνε η ίδια στην ανόρεξη, άσπασε την ωμορφιά κι' έχει τη νοσηλεία να βάλει να την διατηρήσει αιώνα, να την προσφύλαξη απ' τα γράμματα κι' απ' το συνθησιμένο θάνατο! Να γιατί σκοτώνει όλους τους επισκέπτες της... Έπειτα πήγαινε κάθε τόσο να τους λήει, να χαϊδεύει τα άνασταστα πρόσωπά τους... Ήσαν μία καλλιτέχνης, στο είδος της!...

Ο Χ

Ἡ κρεβατοκάμαρα τῆς χοντρῆς

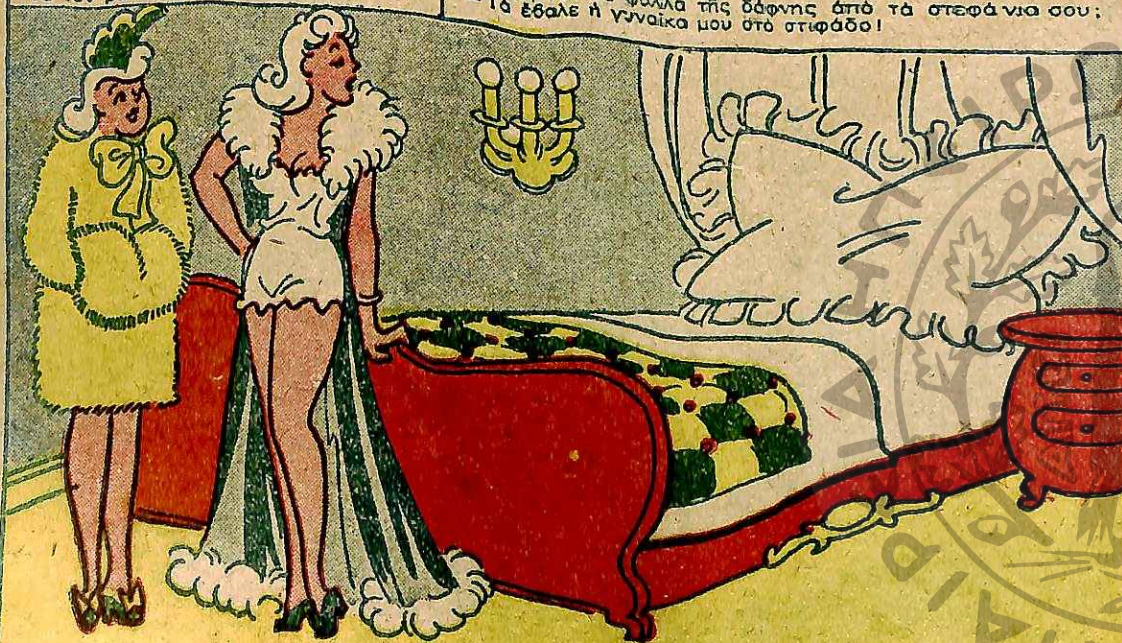

- Πῶς τοῦ φάνηκε, λοιπόν, τὸ και-
νούργιο σου καπέλλο;
- Δὲν ξέρω. Δὲν συνήλαθε ἀκόμα γιὰ
νὰ τὸν ρωτήσω!

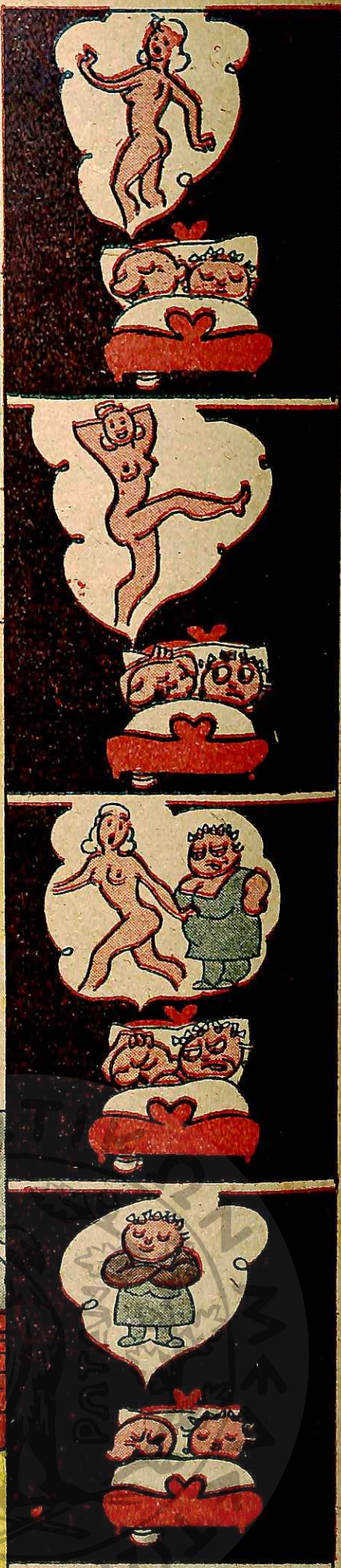

ΑΝΘΡΩΠΩΛΕΙΟΝ
Ἡ ΕΥΩΔΙΑ

- Τί ἐγίναν τὰ φύλλα τῆς δάφνης ἀπὸ τὰ στεφάνια σου;
- Τὰ ἔβαλε ἡ γυναῖκα μου στὸ στιφάδο!

- Σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι κοιμήθηκε ὁ Καζανόφας.
- Καὶ σοὺ φέρθηκε εὐγενικά;

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ